

ХАРОЛД РОБИНС ПИРАНИТЕ

Превод от английски: Георги Стойчев, 1993

chitanka.info

*На Джейн
с цялата ми любов и благодарност!*

ПОГРЕБЕНИЕТО

В единадесет часа сутринта пред катедралата „Свети Патрик“ валеше като из ведро. Полицията беше блокирала цялото движение надолу по Пето авеню от Четиридесет и четвърта до Четиридесет и девета улица с изключение на автобусите, а те се бяха подредили един след друг покрай тротоара близо до „Рокфелър Сентър“ срещу катедралата. Самата улица беше запълнена с луксозни дълги лимузини със затъмнени стъкла. Тротоарът и стъпалата към входа на катедралата гъмжаха от телевизионни камери, репортери и отворително любопитната тълпа, която винаги успява да се събере в случаи на смърт или разрушения.

Пейките в катедралата бяха запълнени с хора, едни облечени в скъпи траурни дрехи, други — в износено черно облекло. Всички бяха вперили погледи в олтара и инкрустирания със злато ковчег, на който бе положен най-обикновен венец. Усещаше се, че очакват да чуят службата и думите на кардинал Фитцсимънс. Искаха да чуят какво ще каже, защото той винаги беше мразил покойника.

Седях до пътеката на първия ред, който беше запазен само за роднини на покойника. Хвърлих поглед към отворения ковчег. Чичо лежеше спокойно и изглеждаше много добре. Всъщност дори по-добре, отколкото докато беше жив. Още като дете бях разбрал, че той е съсредоточен и мислещ човек. Най-важното бе, че винаги виждах как над лявото му рамо наднича Ангелът на смъртта и как този Ангел изчезва, щом чичо ми ме заговори. На пейката до мен бяха още петима членове на фамилията. Едната беше леля Роза, сестра на чичо ми и баща ми. Останалите — дъщерите на Роза, със съпрузите си. Трудно ми беше да си спомня имената им, защото с годините се виждахме все по-рядко. Май бяха Кристина и Пиетро и Лусиана и Томас, като последните имаха две малки деца.

От другата страна на пътеката, пак на предния ред, бяха големците и приятелите на чичо ми. Той имаше много приятели. Не можеше да няма много приятели, защото издъхна в леглото си

вследствие инфаркт, а не умря от куршум, което беше нормално за неговите съотечественици. Погледнах към пейките отатък пътеката. Разпознах някои от мъжете, изглеждащи мрачно в черните си костюми, бели ризи и черни вратовръзки. Близко до страничното крило бяха седнали Дани и Самюел. Те бяха млади, може би на моята възраст, около четиридесетте. Телохранителите на чичо ми. Разпознах човека, който седеше до тях, от неговите снимки по вестниците и списанията. Беше много представителен, със сребристосива коса, облечен в изрядно ушит костюм, от горното джобче на който се подаваше черна кърпичка, подходяща на връзката, която елегантно падаше върху бялата му копринена риза. Главният разпоредителен директор (ГРД). Председателят на Управителния съвет. Преди петнадесет-двадесет години биха го наричали Кръстника. *Caro di Tutti Cari*. Навремето така наричаха чичо ми. Преди четиридесет години. Тогава му целуваха ръка, но днес вече това не се правеше. ГРД беше четвърто поколение американец и това вече не беше Мафията. В Сицилия може би още съществува Мафията. Но тук в Америка това е един конгломерат от сицилианци, негри, латиноамериканци и азиатци. Обаче ГРД държеше здраво юздите на управителния съвет, който се състоеше от пет фамилии-основоположници. Главата на всяка фамилия седеше заедно с ГРД. Няколко реда зад тях бяха заети от останалите — латиноамериканците, негрите и азиатците. Това йерархично подреждане никога не е било променяно.

Кардиналът засили темпото на церемонията. Тя приключи за по-малко от десетина минути. Той прекръсти ковчега, обърна се и започна да се отдалечава от олтара. В този момент един слабичък, дребен човек в черен костюм, който седеше към центъра на църквата, се затича към ковчега с пистолет в ръка.

Чух писъка на леля Роза и видях как кардиналът се мушна бързо зад олтара, развявайки одеждите си. Скочих и се втурнах към човека, забелязах, че и други хукнаха към него. Но никой от нас не успя да го хване преди той да изстреля патроните си в ковчега. Щом направи това, той застана пред него и извика високо:

— Една смърт е малко за предателите!

Телохранителите на чичо ми се нахвърлиха върху човека и го събориха на земята. Видях как започват да му чупят врата, но ГРД вече беше при тях.

Той махна с ръка и поклати глава:

— Не! — каза той.

Телохранителите се изправиха и в същия момент ковчегът бе заобиколен от униформена полиция. Групата полицаи се командваше от двама цивилни детективи. Единият посочи дребния човек на пода:

— Махнете го оттук!

Другият детектив взе пистолета от пода и го пхна в джоба си. Обърна се към мен, защото бях най-близо:

— Кой е тук шефът!

Огледах се. ГРД и телохранителите на чичо ми се бяха върнали на местата си. Леля ридаеше. После се изскубна от двамата си зетъве, затича се към ковчега и, като видя кървавата бъркотия вътре, писна отново. Главата на чичо беше почти неузнаваема — това, което бе останало от нея, беше чучело, а не човешко лице. Копринената постелка беше изплескана от пръснат мозък, парчета разкъсана кожа и от бледорозовата течност, която балсаматорът беше използвал, за да замести кръвта в тялото на чичо ми.

Издърпах леля и я изтиках в ръцете на зетъвете.

— Изведете я оттук! — казах аз.

Леля Роза постъпи точно както трябваше. Припадна и двамата зетъве я доवлякоха до пейките с помощта на дъщерите й, втурнали се да помагат. Сега поне тя беше безмълвна. Обърнах се към един от обредните служители:

— Затворете ковчега!

— Не желаете ли да го приберем вътре и да го почистим? — попита друг служител.

— Не — казах аз — Отиваме направо на гробищата.

— Но той изглежда ужасно! — възрази служителят.

— Това вече няма значение — казах аз. — Сигурен съм, че Господ ще го познае.

Детективът ме изглежда.

— Кой сте вие? — попита той.

— Неговият племенник. Син на брат му.

— Не ви познавам — каза учудено детективът. — Мислех, че познавам цялата му фамилия.

— Живея в Калифорния и току-що пристигнах за погребението. — Извадих от джоба си визитна картичка и му я подадох. — А сега,

ако обичате, позволете ми да задвижа погребението. Отседнал съм в хотел „Уолдорф Тауърз“, в случай, че пожелаете да ме потърсите довечера.

— Само един въпрос. Знаете ли нещо за типа, който разигра този номер?

— Абсолютно нищо — отговорих аз.

Към нас се приближи кардиналът с побледняла, напрегната физиономия.

— Това е кошунство! — каза той дрезгаво.

— Така е Ваше Високопреосвещенство — потвърдих аз.

— Много съм разстроен — каза кардиналът. — Подобно нещо никога не се е случвало тук досега.

— Съжалявам, Ваше Високопреосвещенство — казах аз. — Ако има някакви повреди, моля ви, представете ми сметката и аз ще уредя въпроса.

— Благодаря ти, сине мой, — каза кардиналът и ме изгледа. — Не си спомням да съм се запознавал някога с теб, нали?

— Не сте, Ваше Високопреосвещенство — отговорих аз. — Аз съм блудният син. Живея в Калифорния.

— Но, доколкото разбирам, ти си неговият племенник — каза той.

— Така е — отговорих. — Но никога не съм бил кръщаван, защото майка ми е еврейка.

— Но баща ти е бил католик — каза кардиналът. — Никога не е късно да се върнеш към вярата.

— Благодаря ви, Ваше Високопреосвещенство — отвърнах аз. — Няма къде да се връщам, тъй като никога не съм бил католик.

Кардиналът ме изгледа с учудване.

— Ти на юдейската вяра ли принадлежиш?

— Не, сър — отговорих аз.

— А каква религия изповядваш? — попита той.

— Атеист съм — усмихнах се аз.

Кардиналът тъжно поклати глава:

— Жал ми е за теб — каза той и след известно колебание махна на един млад проповедник да дойде при нас.

— Това е отец Браниган, който ще ви придружи до гробищата.

Две коли с цветя и пет лимузини следваха катафалката по Второ авеню, през тунела в средата на града към Лонг Айленд, преминавайки портите на Първо кавалерийско гробище. Фамилният мавзолей блестеше ярко на обедното слънце с белите си мраморни колони пред чугунените решетъчни врати с разноцветни витражи. На белия италиански мрамор над вратата беше издълбано с длето името на фамилията ДИ СТЕФАНО. Вратите бяха широко отворени. Кортежът спря на тясната алея.

Излязохме от колите и изчакахме служителите да изтъркалят ковчега върху количка с четири колела по пътеката към мавзолея. Цветята от колите бяха незабавно разтоварени и последваха ковчега. След тях тръгнаха отец Браниган, леля Роза и семейството ѝ. Аз бях във втората кола заедно с телохранителите на чичо ми и ние ги последвахме. От трите коли зад нас слязоха Председателят и охраната му, последвани от адвокатите и счетоводителите на покойника. После се появиха шестима възрастни италианци, вероятно приятели на чичо ми.

Цветята бяха натрупани на грамада край отворените врати на мавзолея. Влязохме в хладната зала. Ковчегът все още беше върху количката в средата на помещението. На отсрещната стена имаше малък олтар. Агонизираният Христос тъжно гледаше от кръста към положения в нозете му ковчег.

С глухо отекващ глас свещеникът бързо изпълни последните обреди пред ковчега, прекръсти го и се отдръпна. Един от служителите раздаде на всекиго по една роза, леля Роза постави своята на ковчега, след нея ние направихме същото.

Четирима мъже безшумно вдигнаха ковчега и го вкараха на мястото му в стената. Секунда след това двама служители монтираха бронзовата табелка върху отвора. Лъчите светлина от витражите ми помогнаха да видя гравирания надпис:

РОКО ДИ СТЕФАНО.
Роден 1908 година.
Починал. Почивай в мир.

Леля Роза отново се разплака и зетьовете я изведоха навън. Огледах стените на мавзолея и видях имената на други роднини, които никога не съм познавал. Баща ми и майка ми не бяха сред тях. Те бяха погребани в едно гробище за всички вероизповедания, северно от Ню Йорк Сити на брега на река Хъдзън.

Последен напуснах мавзолея аз. Спрях за момент да видя как един от гробарите превърта големия бронзов ключ в ключалката на вратата. Погледна ме и разбрах какво иска. Пъхнах в ръката му една банкнота от сто долара и той докосна шапката си в знак на благодарност. Поех по алеята към улицата.

Катафалката и колите за цветята вече ги нямаше. Доближих се до леля Роза и я целунах по бузата:

— Утре ще мина да те видя.

Тя кимна, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Ръкувах се със зетьовете ѝ, целунах по бузите братовчедките си и изчаках, докато лимузината им се отдалечи.

Тръгнах към моята кола, където все още чакаха двамата телохранители. Единият от тях почтително ми отвори вратата. Но ето че чух зад себе си тихия глас на Председателя:

— Аз ще ви откарам в града.

Изгледах го.

— Имаме да обсъждаме много неща — каза той.

Кимнах и дадох знак на телохранителите да вървят.

Тръгнах след Председателя към луксозната му дълга лимузина. Тя беше негова собствена — черна, със затъмнени стъкла на местата за пътници. Седнах до него. Един мъж в тъмен костюм затвори вратата и седна до шофьора. Автомобилът потегли.

Председателят натисна един бутон и купето за пътници се прегради от предната седалка с тъмно стъкло.

— Сега можем да говорим — каза Председателят. — Не могат да ни чуват, защото има звукова изолация.

Погледнах, без да кажа нищо.

Той се усмихна, очите му се присвиха.

— Ако ми разрешиш да те наричам Джед, можеш да ми казваш Джон — и ми протегна ръката си.

Стиснах я. Беше здрава и силна.

— Отлично, Джон. И за какво трябва да говорим?

— Първо искам да ти кажа, че много уважавах твоя чичо. Той беше човек с достойнство и никога не нарушаваше думата си.

— Благодаря — казах аз.

— Съжалявам за нелепия инцидент в черквата. Салваторе Анзелмо е стар и не е съвсем с всичкия си. От тридесет години разправя, че ще убие чичо ти, но никога не е имал куража да го стори. А сега вече е твърде късно. Той не би могъл да убие мъртвец.

— За какво е била вендетата? — попитах аз.

— О, това беше толкова отдавна, че едва ли някой си спомня.

— А сега какво ще стане със стареца? — попитах аз.

— Нищо — отговори той простишко. — Вероятно ще го настанят в психиатрията „Белвю“ на първо време. Е, ще му лепнат нещо от сорта на нарушение на обществения ред и спокойствие, но никой няма да си прави труда да завежда дело срещу него. Ще го изпратят у дома при семейството му.

— Дъртият му нещастник — казах аз.

Джон се протегна и отвори барчето зад предната седалка.

— Имам добро уиски. Ще пийнеш ли с мен?

— С лед и вода — кимнах аз.

Той бързо наля в две чаши от една бутилка „Гленливет“. Прибави лед и минерална вода „Евиан“ от малките шишета, подредени в дъното на барчето. Вдигнахме чаши.

— Наздраве — каза той.

Кимнах и отпих от уискито. Беше добро. Чак сега разбрах колко ми е липсвало.

— Благодаря ти — казах аз.

Той се усмихна:

— А сега на работа. Утре адвокатите ще те информират, че ти си изпълнителят на завещанието за имота на чичо ти. Неговото недвижимо имущество, с изключение на няколко лични завещания за леля ти и семейството ѝ, е вложено във фондация, от която ще се разпределя за различни дарения с благотворителен характер. Това е много сериозна и тъжна отговорност. Касае се за около двеста милиона долара.

Нищо не казах. Знаех, че чичо Роко има много пари, но не бях подозирал, че са чак толкова много.

— Чичо ти не е мислил да ти оставя пари, поради това, че, първо, ти самият си състоятелен и, второ, като изпълнител на завещанието му ще спечелиш между пет и десет процента при разпределението на финансовите средства от фондацията, както е решението на съдебните власти относно завещанието.

— Не искам нищо от тези пари — казах аз.

— Чичо ти каза, че ще реагираш така, но в случая става въпрос за обикновено законно разпореждане — каза Джон.

Замислих се за момент, после се съгласих:

— Добре. А твоят дял от всичкото това?

— На мен не ми се полага нищо от неговия имот — каза той —
Обаче има други заинтересовани. Преди петнадесет години, когато чичо ти се пенсионира и се премести в Атлантик Сити, той сключи споразумение с фамилията Де Лонго и фамилията Анастасия да му отстъпят територията на Атлантик Сити. Това беше много преди някой да е помислял за хазартни игри тук. Оттогава насам всичките синдикати и други делови начинания са под контрола на чичо ти. Днес тези фамилии биха желали да поемат контрола върху тази част от неговия бизнес.

Изглеждах го.

— Това много пари ли са?

Той кимна утвърдително.

— Колко? — попитах аз.

— Петнадесет-двадесет милиона годишно — отговори той.

Аз мълчах.

Джон впери поглед в мен:

— Не те ли интересува да поемеш бизнеса?

— Не — отговорих аз. — Това не е моят тип игра. Но ми се струва, че те би трябвало да внесат нещо във Фондацията на чичо Роко — ако не за друго, то поне от уважение към паметта му. В крайна сметка, доколкото разбирам, чичо Роко е поел тези делови начинания, когато Атлантик Сити не е бил нищо друго освен един мизерен град, и той е спомогнал за сегашния му просперитет.

Джон се усмихна:

— Не си глупав. Ако беше пожелал да запазиш неговата организация, щяха да те пречукат не по-късно от една година.

— Вероятно е така — казах. — Но аз си имам свой собствен бизнес, за който трябва да се грижа, и не ме интересуват работите на чичо Роко. Все пак наистина смятам, че трябва да направят някакво дарение на неговата фондация.

— Колко? — попита Джон.

— Двадесет милиона долара би било справедливо — отвърнах аз.

— Десет милиона — удари го Джон на пазарлък.

— Петнадесет и ти подписвам веднага — казах аз.

— Прието — протегна той ръка и аз я стиснах.

— Парите трябва да се внесат във фондацията преди да почнем юридическото изпълнение на завещанието — казах аз.

— Разбирам — отвърна той. — Утре парите ще бъдат преведени.

После отново напълни чашите:

— Много приличаш на чичо си. Как така никога не си се включвал в бизнеса на фамилията?

— Баща ми беше против — отвърнах аз. — Когато бях млад, имах случай да се докосна до семейния бизнес и разбрах, че това не е моят тип игра.

— Имал си възможността да бъдеш на моето място — каза той.

Поклатих глава:

— В такъв случай единият от нас щеше да е мъртъв. — Помълчах една минута и после казах: — Тогава бях много млад — и си спомних как преди години напредвахме нагоре по Амазонка с братовчед ми Анджело.

ПЪРВА КНИГА

АНДЖЕЛО И АЗ

1.

Потях се и под езика, макар да се предполагаше, че следобед и привечер е по-хладно. Изтрих се с хавлиена кърпа, напоена с топлата вода на Амазонка, но и това не помогна. Нищо не помагаше. Причината не беше в горещината, а във влажността на въздуха и това не беше просто влажност, а истинска мокротия. И задух. Излегнах се на пейката на кърмата.

Сам си го бях начукал. Защо ли ми трябваше да слушам приказките на братовчед ми Анджело. Беше точно преди два месеца, през юни. Седяхме в билиардната зала на хотел „Четирите годишни времена“ в Ню Йорк до билиардната маса. Бяхме само двамата с Анджело. Току-що бях завършил колежа „Уортън“.

— Не е необходимо да започваш работа веднага — каза Анджело. — На теб ти трябва ваканция, приключение.

— Дрънкаш глупости — отвърнах му аз. — Имам предложения от двама от най-добрите борсови посредници на Уолстрийт. Искат веднага да постъпя при тях.

— И какво ти предлагат? — попита той, допивайки водката си с лед и поръчвайки друга.

— Четиридесет хиляди годишно като за начинаещ.

— Много важно — изръмжа Анджело. — Че ти винаги можеш да получиш толкова пари. На зор ли си за сухо? — попита той и ме изгледа.

— Не — отвърнах аз. И двамата знаехме, че моят баща ми беше оставил повече от един милион долара.

— Тогава закъде бързаш? — Анджело погледна към едно момиче отсреща в залата и каза с тон на познавач:

— Супер.

Погледнах към нея. Не можех съвсем да проумея за какво говори. Най-обикновена студентка от колежа „Радклиф“. С дълга кестенява коса и големи слънчеви очила, които правеха очите ѝ огромни; не носеше сутиен и гърдите ѝ бяха меки. Замълчах.

Той се обърна към мен:

— Другия месец отивам в Южна Америка. Бих желал да дойдеш с мен.

— За какво, по дяволите? — попитах аз.

— За смарагди — каза той. — Днес те се ценят повече от диамантите на пазара. Имам един канал, откъдето можем да измъкнем цял куфар за грошове.

— Нелегален канал? — попитах аз.

— Разбира се, по дяволите — рече той. — Но аз съм уредил всичко. Транспорта. Минаването през митницата. Ще минем транзит.

— Тази игра не е за мен — казах аз.

— Бихме могли да си разделим два милиона — подметна той. — Няма лъжа. Фамилията ги плаща и ме прикрива през цялото време.

— Баща ми още преди много години се отказа от този бизнес и не мисля, че аз би трябвало да се включвам в него.

— В нищо не се включваш — каза той. — Просто ще ми правиш компания. Ти си член на фамилията. На всеки друг, който бих могъл да взема, може да му хрумнат някакви щуротии. — Той пак погледна към момичето:

— Мислиш ли, че е подходящо да ѝ изпратя една бутилка „Периньо“?

— Я се откажи — отговорих му аз. — Този тип мадами ми е добре познат. Студена пуйка.

— Точно такива ми харесват. Да я позагрееш и да ти се навие.

Засмя се и се обърна към мен вече със сериозен вид:

— Идваш ли с мен?

Аз се поколебах:

— Нека да си помисля. — Но дори в момента, в който казвах това, знаех, че ще отида с него. Това, че през последните няколко години бях забил нос в книгите, не беше точно моята представа за хубав живот. Беше страшно тъпо. Животът в колежа „Уортън“ беше сив и лишен от възбуждания за разлика от този във Виетнам.

Баща ми беше отчаян, когато се записах доброволец за Виетнам. Бях на деветнадесет години и току-що бях завършил втори курс в колежа. Казах му, че мобилизацията при всички случаи ще ме хване, дори да офейкам. А сега поне имах избор на род войска. Така си мислех аз, но армията беше на друго мнение. Тя не се нуждаеше от специалисти по публични рилейшънз. Достатъчно хора изсипваха

глупости в масмедиите. Трябваше й пушечно месо, каквото бях аз. Пушечно месо номер едно. Абсолютен новобранец.

Преминах цели четири месеца основна подготовка. Скачах от самолети и хеликоптери, копаех окопи, докато се убедих, че Южна Каролина потъва в океана. И след това 'айде в Сайгон. Три проститутки и пет милиона единици пеницилин. Седемдесет фунта снаряжение: автоматична карабина, автоматичен „Колт“, 45-и калибър, разглобена базука и шест ръчни гранати.

Скокът ми беше посред нощ и се приземих на четири часа път от Сайгон. Нощта беше спокойна и тиха. Не се чуваше нито звук с изключение на стоновите на останалите новобранци. Изправих се и потърсих лейтенанта. Нямаше го никъде. „Пушката“ пред мен се обърна:

— Стабилна работа — каза той. — Няма никой наоколо.

Навлече в едно минно поле и парчета от тялото му, омесени с шрапнели, полетяха в лицето ми.

С това беше сложен краят на кариерата ми в армията. След четири месеца излязох от болницата, където ми оправиха лицето — останаха ми само два малки белега на двете страни на брадичката, и влязох в кабинета на баща ми.

Той седеше зад голямото си писалище. Беше дребен човек и обожаваше голямото си бюро. Вдигна поглед към мен:

— Ти си герой — каза той безизразно.

— Не съм герой — отговорих аз. — Постъпих глупашки.

— Поне го признаваш. А това е крачка напред в правилната посока — каза той и стана. — И сега какво смяташ да правиш?

— Не съм мислил за това — отговорих аз.

— Ти си взе своето, ходи войник — погледна ме той. — Сега е мой ред.

Не му отговорих.

— Когато си отида от този свят, ти ще бъдеш богат — каза той. — Ще имаш може би повече от милион. Искам да учиш в колежа „Уортън“.

— Нямам необходимия успех, да ме приемат там — казах аз.

— Вече съм те записал — отвърна той. — Започваш занятия през септември. Прецених, че това е мястото, където ще се научиш как да управляваш парите си.

— По-полека, тате — казах аз. — Имаш още много да живееш.

— Това никой не знае — отговори той. — Аз си мислех, че майка ти ще живее вечно.

Бяха минали шест години, откакто майка си беше отишла от този свят, но татко все още го болеше за нея.

— Ти не си виновен за това, че майка се разболя от рак — казах аз. — Не бъди толкова италианец.

— Не съм италианец, а сицилианец.

— За мен е едно и също.

— Само не го казвай на брат ми — рече той.

Изгледах го:

— Какво става с Кръсника?

— Добре е — отговори баща ми. — Федералното бюро за разследване не можа да го спипа.

— Той е различен от нас.

— Да, така е — отвърна баща ми с неодобрение. Когато татко бил млад, напуснал фамилията. Не одобрявал нейния начин на живот. Навлязъл в бизнеса за коли под наем и за кратко време създал тридесет пиащи към летищата из страната. Е, не било като „Херц“ или „Авис“, но бизнесът вървял сравнително добре. Печалбата му била двадесет милиона бруто годишно. Не получавал вести от брат си в продължение на много години, чак до смъртта на майка ми. Тогава чичо ми изпрати цял камион цветя. Баща ми ги изхвърли всичките. Майка ми беше еврейка, а на погребенията на евреи не се слагат цветя.

— Не знаеш ли какво прави Анджели? — попитах аз. Той беше първият ми братовчед, само с няколко години по-голям от мен.

— Доколкото съм чувал, работи за баща си.

— Това е в реда на нещата — казах аз. — Добрите италиански момчета участват в бизнеса на бащите си. — Погледнах го. — Очакваш ли от мен да се включа в твоята делова дейност?

Баща ми поклати глава:

— Не, аз разпродавам всичко.

— Защо? — попитах учудено.

— Много са ми годинките — каза той. — Все си мислех, че ще пообиколя света. Никога не съм напуснал страната и съм планирал да започна оттам, където съм роден — Сицилия.

— Имаш ли си някое момиче, което да дойде с теб? — попитах аз.

Баща ми се изчерви:

— Никой не ми трябва — каза той.

— Ще ти е добра компания.

— Твърде съм стар — каза той. — Няма да знам какво да правя с момиче.

— Намери си подходящото за теб и то ще ти покаже.

— Говори ли се така на баща? — попита той възмутено.

Стана както баща ми беше решил. Записах се в колежа „Уортън“, а баща ми разпродаде бизнеса си и замина за Сицилия. Но се случи нещастие. Колата му се обърнала на един завой на виещия се път от планината Трапани за Марсала.

Чичо ми се обади преди да тръгна за Сицилия, за да прибера тялото на татко у дома:

— Смятам да изпратя двама телохранители с теб.

— За какво? — попитах аз. — Никой няма да ми направи нищо.

— Човек никога не знае какво го очаква — каза тежко чичо. — Аз обичах баща ти. Може да не сме се разбирали, но това няма значение. Кръвта вода не става. Освен това чух, че някой си е играл със спирачките на колата му.

За момент просто не знаех какво да кажа:

— Че защо? Всички знаят, че той беше чист.

— Това нищо не означава в Сицилия. Там нищо не знаят за тези работи, единственото, което ги интересува, е, че той е от фамилията — моята фамилия. Не искам да се доберат до теб. Затова с теб ще има двама телохранители.

— Няма начин — отвърнах. — Мога да се защитавам сам. Поне това научих в армията.

— Научил си как да ти експлодира задника — рече той.

— А, виж, това беше съвсем друга история — казах аз.

— Добре — отвърна той. — А би ли позволил на Анджелино да дойде с теб?

— Ако при мен е напечено, то при него ще е още повече. Той е твой син.

— Но познава играта и освен това говори сицилиански. Както и да е, на него му се иска да дойде с теб. Освен това, той обичаше баща ти.

— Добре — съгласих се аз. И тогава зададох един въпрос:

— Анджело няма да върти там някакъв бизнес, нали?

— Разбира се, че не — излъга чичо ми.

За момент се замислих. Всъщност това нямаше никакво значение.

— Добре — повторих. — Ще отидем заедно.

Чичо ми беше по-хитър от мен. На мен не ми трябваха бодигардове, но с Анджело винаги имаше четирима мъже, чиито сака бяха издути под мишниците, и тъй като той винаги беше с мен, ние си имахме охрана. Нищо лошо не се случи в Сицилия. Отелото беше отслужено в една малка, скромна църква в Марсала като присъстващите бяха съвсем малко, не познавах никого от тях, макар че ми се падаха роднини. Прегръщаха ме и приемах съболезнованията им, докато катафалката отнасяше ковчега в Палермо, откъдето той беше транспортиран в Ню Йорк. Желанието на баща ми беше да бъде погребан до майка ми. И така беше направено.

След една седмица бях на гробището, докато полагаха ковчега в земята. Замислено хвърлих шепя пръст върху ковчега и си тръгнах. Чичо ми и Анджело ме последваха.

— Баща ти беше добър човек — каза тежко чичо.

— Да — отвърнах аз.

— Какво ще правиш сега? — попита той.

— Ще завърша колежа. Ще получа диплома и научна степен за управление на икономиката през юни.

— И след това? — попита чичо.

— Ще си намеря работа — отвърнах аз.

Чичо замълча. Анджело ме изгледа:

— Ти си глупак — каза той. — Та ние имаме много делови начинания, в които можеш да се реализираш.

— Става въпрос за законен бизнес — добави чичо ми.

— Баща ми искаше да поема по свой собствен път — казах аз. — Все пак благодаря ви за предложението.

— Ти си съвсем като баща си — изръмжа чичо.

Засмях се:

— Така е! И Анджели е точно като теб. Какъвто бащата, такъв и синът.

Чичо ме прегърна:

— Вие сте моето семейство. Обичам ви.

— И аз ви обичам — казах аз, докато го гледах как се качва в колата си, после се обърнах към Анджели:

— Какви са твоите планове?

— Имам среща с една мадама в града — отговори той. Посочи с ръка лимузината: — Ще дойда с теб, ако нямаш нищо против.

— Добре.

Седяхме мълчаливо в лимузината на път за Манхатън. Аз проговорих едва когато стигнахме в тунела в центъра на града:

— Искам да ти благодаря за това, че дойде в Сицилия с мен. Тогава не можех да разбера, че съм се нуждаел от твоята подкрепа. Благодаря ти.

— Няма защо — каза той. — Ти си фамилията.

Кимнах, без да отговоря нищо.

— Баща ми наистина държи на това, което каза — рече Анджели. — Той би желал ти да си с нас.

— Признателен съм му — казах аз. — И съм му благодарен, но това не е пътят, по който тръгвам.

— Окей — усмихна се Анджели. — Винаги съм искал да узная защо баща ти промени името си от Ди Стефано на Стивънс?

— Защото е достатъчно дистанцирано от името на фамилията — отговорих аз.

— Обаче Стивънс е ирландско име. Ей това не мога да разбера.

— Баща ми веднъж ми го обясни — казах аз. — Всички италианци, когато сменят имената си, вземат ирландски.

— Е да, но твоето име не е ирландско.

— Това беше идея на баща ми. Той искаше да бъде максимално американец — засмях се аз.

Лимузината излезе от тунела. Анджели погледна през стъклото:

— Искам да сляза на кръстовището на „Парк“ и Петдесето авеню.

— Окей.

— Искаш ли да вечеряме заедно довечера? Имам две много шик мацета.

— Довечера ще си събирам багажа. Утре заминавам за колежа. Благодаря ти все пак.

— През юни ли ще се дипломираш? — попита той.

— Да.

— Ще поддържам връзка с теб — каза той.

Така и стана. Не ми беше съвсем ясно как точно се озовах, обливайки се в пот, на кърмата на износената стара гемия, плаваща по Амазонка, докато той чукаше долу в каютата една щурава, красива перуанка, която беше наел за преводачка в Лима.

Заяпах, се в слънчевите лъчи, процеждащи се през дърветата, надвиснали над реката. Плувах в пот. Посегнах да взема цигара. Изглежда, че Анджело си го биваше, щом като можеше да чука в такава жег.

2.

Наблюдавах от пейката на кърмата как маймунката опитно се провираше през гъстата зеленина по брега. Прехвърляше се грациозно от клон на клон. Внезапно спря и приседна. Зяпна към мен. Знаеше, че съм аматьор. Но бързо изчезна, когато Анджели излезе от каютата. Беше само по шорти и космите на гърдите, раменете и гърба му бяха сплъстени от пот. Извади бутилка бира и засмука от нея. С отвратен вид я изхвърли през борда:

— Боклук — каза той.

— Няма лед — отвърнах като го погледнах.

— Грънци! — Той се плъосна до мен на пейката. — Тази кучка ме изцеди.

Просто не ми се вярваше.

— Защо се смееш? — попита той ядосано.

— Не се смеех — отговорих аз.

— Не ти вярвам — озъби се той.

— Тя е свикнала с жегата, а ти не си — успокоих го аз.

— Имаш ли цигара? — попита той.

Подадох му пакетчето и го загледах как пали. После се обадох:

— Кога ще се измъкнем оттук?

— Утре сутрин — отговори той. — До десет часа би трябвало да ни натоварят, след което отплуваме.

— Мислех, че сме дошли за смарагди — казах аз. — А сега седим върху два тона листа от кока.

— Колумбийците не искат парите ни, а кока. Ние ще им дадем коката, а те на нас — смарагдите.

Забих очи в очите му.

— Голям лайнар си! — изсъсках. — След като вече съм съвсем вътре в тази история, защо не ми кажеш истината?

— Няма да ти хареса — отговори той, отвръщайки на погледа ми.

— Можеш да провериш все пак — отвърнах аз.

— Става въпрос за разликата между два и двадесет милиона — каза той.

— Как я изчисли? — попитах.

Той не отговори.

— Никога не е имало никакви смарагди — обвиних го аз.

Анджело поклати глава.

— Ти си от фамилията — каза той. — Ти си единственият, на когото мога да се доверя.

— Баща ти знаеше ли за всичко това?

— Той не искаше да включваме и теб. Но това беше моя идея.

Анджело изхвърли цигарата си през борда. Тя изсъска във водата.

— Освен това ти си ми длъжник от Сицилия.

— Там нищо не се случи.

— Защото бях с теб. Бях осигурил четири човека да ни прикриват. Ако беше сам, сега вече нямаше да те има.

Мълчах. Не знаех да му вярвам ли, или не. Никога нямаше да разбера.

— Какво ще правим сега?

— Отплуваме надолу към Икуитос. Там съм осигурил един самолет ДС-3, който ще ни откара в Панама. Оттам с един „Чесна Туин“ ще отлетим за Майами, където ще се приземим. Имаме билети за Източните авиолинии за Ню Йорк.

— Познаваш ли хората, с които трябва да се срещнем?

— Не лично — отговори той.

— Как ще ги откриеш?

— Те ще ни открият. Всичко е уредено. Митото е платено в Майами.

— Не искам да участвам — поклатих глава аз. — Това не е моя игра.

— Сега вече не можеш да излезеш от нея — каза той. — Всички чартърни полети са на твое име. Нямах друг избор. Моето име е в прекалено много списъци.

— Въпреки това тази работа не ми харесва. Има твърде много опасности от провал. Може да отвлекат самолета ни. Някой може да ни издаде. Страх ме е.

Анджело ме изгледа, след това се върна в каютата. Дойде след минута и ми подаде един автоматичен „Колт“.

— Това е за всеки случай — каза той. — Знаеш ли как да си служиш с него?

— Имах такъв във Виетнам.

— Ако някой някога ти се види подозрителен, очисти го.

Върнах му револвера.

— Не.

— Добре — отговори той и постави револвера на пейката до мен. — Ще поплувам — и се гмурна зад гемията.

В този момент Алма излезе от каютата. Памучната риза на Анджело стигаше до бедрата ѝ. Погледна револвера, после мен.

— Защо е донесъл револвер? — В гласа ѝ се усещаше съвсем лек испански акцент.

— Искаше да ми го даде — отвърнах аз.

Тя беше хубаво момиче, но изглеждаше разтревожена.

— Очаква ли да се случи нещо лошо?

— Не — отговорих аз. Загледах се в него, докато плуваше в реката и подвिक्षах:

— Как е?

— Великолепно — отвърна той. — Хайде, скачай и ти.

— Не, благодаря.

— Хайде, маце. Скачай. Водата е великолепна — извика той на Алма.

Тя се поколеба, погледна към мен, след това свали ризата и ми се показа гола.

— Харесвам ли ти? — попита тя с предизвикателен глас.

Засмях се.

— Бива си те.

— Аз пък си мисля, че си педераст.

— Ти не си мое момиче.

— Ама ти дори не ме огледа — разсърди се тя.

— Имам си принципи. — И понечих да взема цигара.

Тя се гмурна във водата. Скри се под повърхността ѝ и изскочи пред Анджело на около двадесет метра от гемията. Сграбчи го и го натисна под водата.

— Луди — каза зад мен маститият капитан перуанец.

Погледнах го.

— Кажете на приятелите си да се качат на борда — почна той на развален английски. — Не е безопасно. — Нещо в гласа му ми подсказа, че наистина е така.

— Анджело! — изкрещях аз. — Капитанът каза да се качите веднага.

— Защо, по дяволите?

— Казва, че е опасно.

— Глупости — засмя се той. — Водата е спокойна. — Той се завъртя, търсейки момичето. — Ах, ти, кучко такава! Престани да ме хващаш за топките!

— Аз съм далече от теб — извика му тя. Беше поне на пет метра от него.

— Господи! — извика Анджело, след това изпищя от болка. — Какво става, по дяволите? — Той се мятеше във водата, като се опитваше да доплува обратно до гемията.

— Пирани! — извика един от моряците, грабна една канджа и я протегна към водата.

Алма заплува към нас.

— Гонят ме — пищеше тя. Хвана се за канджата, морякът я издърпа и я изтегли на палубата. Краката ѝ бяха ситно нахапани и вече кървяха.

Морякът я остави да лежи на палубата и се опита да достигне с канджата до Анджело. Погледнах към него. Той все още се мятеше и пищеше, но се придвижваше към нас все по-бавно. Грабнах канджата от моряка и го хванах за ръката, за да мога да се протегна по-далече.

— Дръж, Анджело! — извиках аз.

Като продължаваше да пищи от болка, той се протегна и се хвана за пръта. Морякът и аз започнахме силно да го теглим към гемията; след това морякът го хвана под мишниците и го прехвърли през борда.

Във Виетнам бях виждал ужасни неща, но никога не бях се сблъсквал с подобна гледка. Десният му крак беше оглозган почти до кокала, който се виждаше, а месото на левия му крак висеше разкъсано. Анджело се взираше в мен със замъглени от болка и страх очи. Погледна се надолу. От устата му не можеха да излязат думи, а само мучене и писък. Слабините му бяха локва разкъсана плът и кръв,

а пениса и тестисите му ги нямаше. Обърна глава към мен и отново се опита да каже нещо, но думите не можеха да излязат от устата му.

— Ще умре — каза капитанът безстрастно. — Това не ми е първият случай. Може би ще изкара час-два, но ще умре.

— Нищо ли не може да се направи?

Капитанът поклати глава.

— Застреляйте го — каза той безизразно. — Или го оставете да си умре в мъчения.

Обърнах се към Анджели. Очите му говореха красноречиво. Беше разбрал какво каза капитана. Успя да промълви една дума:

— Фамилията.

Знаех какво искаше да каже. Наведох се и взех автоматичния револвер иззад пейката. Държейки оръжието зад гърба си, свалих предпазителя. След това го целунах по челото.

— Фамилията — казах аз и закрих очите му с ръка. После натиснах спусъка.

Изправих се бавно и го погледнах. Беше свършил. А също и част от мен. Но друга се беше преродила. Фамилията.

— Какво да правим с трупа? — попита капитанът.

Изведнъж осъзнах, че другите двама моряци са до нас.

— Ами какво... — промълвих аз и махнах към реката. — Дайте им го — казах. Знаех, че чичо ми ще го поиска. Обърнах се към момичето, което лежеше на палубата и гледаше със страх. Чух пляска на тялото на Анджели при падането му във водата. Изчаках една минута и се обърнах към нея:

— Как се чувстваш?

Тя беше уплашена:

— Нали няма да ме убиеш?

Тогава осъзнах, че все още държа револвера. Спуснах предпазителя и го пяхнах в колана си.

— Няма — казах аз и се обърнах към капитана. — Какво можем да направим с нея?

Капитанът коленичи до момичето.

— Не е много изхапана. Пираните са били твърде заети с вашия братовчед. Ще я увием с листа от кока, което ще спре болката и раните ще зараснат.

— Занесете я в каютата и се погрижете за нея. След това елате при мен.

— Si, senor — отвърна капитанът.

Наблюдавах го как я взе на ръце и я занесе долу в каютата. Един от моряците го последва с вързоп листа от кока. Седнах отново на пейката.

След няколко минути капитанът се върна:

— Моят моряк се грижи за нея. Какво мога да направя за вас?

Изглеждах го:

— Имате ли бутилка уиски?

— Имам ром — отвърна той.

— Донесете го — казах. — Имам нужда от една чаша.

3.

Под палубата имаше една голяма каюта. Моята койка беше отделена със завеса от по-голямата, на която до днес спяха Анджели и Алма. Въпреки че изпих половин бутилка ром, бях абсолютно трезвен. Завесата беше вдигната и виждах Алма, легнала на леглото. Изглеждаше заспала, беше със затворени очи. Чувахе се слабото свистене на въздуха, минаващ през устните ѝ.

Пресякох каютата и застанах до леглото ѝ. Докоснах челото ѝ с длан. Нямаше треска. Тогава тя отвори очи.

— Как се чувстваш? — попитах.

— Скована — отвърна тя. — Изобщо не усещам краката си.

— Това е от листата на коката — наведох се над нея. — Капитанът ми каза. Те съдържат естествен кокаин, който е истински болкоуспокоител. Капитанът каза, че имаш само малки ухапвания и след ден-два ще си добре.

— Чувствам се натежала — каза тя.

— Той ти даде и малко чай от листа на кока — отвърнах аз. — От него ще си починеш.

Тя кимна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мъчно ми е за братовчед ти.

Замълчах.

— Той ми харесваше — каза тя. — Беше щурав, но хубав.

— Да — отвърнах аз.

— Какво ще правиш сега? — попита тя.

— Ами сигурно ще продължавам да се боря с живота — въздъхнах аз. — Няма какво друго да се прави.

Тя надникна в очите ми:

— Не плачеш.

— Плаченето няма да помогне. Той е мъртъв. Всичко свърши. — Обърнах се и отидох на койката си. — Защо не се опиташ да поспиш? Ще се почувстваш по-добре сутринта.

— Страх ме е, че ще сънувам кошмари — тя кимна и затвори очи.

След малко чух отново лекото ѝ дишане. Спеше. Измъкнах дипломатическото куфарче, което Анджело беше сложил под койката ми. Беше заключено. Открих ключа в панталоните му, които беше метнал на един стол.

Дипломатическото куфарче беше пълно с пачки стодоларови банкноти. Бързо ги преброих. Бяха сто хиляди долара. Най-отгоре имаше бележка, напечатана на машина:

Пукалпа — Икуитос — Гемия 10 м

Икуитос — Меделин — ДС 3 20 м

Меделин — Панама — ДС 3 20 м

Панама — Майами — Чесна 35 м

Вперих очи в парите. Анджело беше организиран всичко. Не беше-толкова луд, колкото се представяше. Взех една пачка от десет хиляди долара и затворих куфарчето. Сложих го под койката си и отворих пътната чанта на Анджело, която лежеше до стената. Под дрехите имаше още един автоматичен револвер и десет пълнителя. Тикнах ги под койката до куфарчето, затворих пътната чанта и я поставих до стената.

Изтегнах се на койката с ръце зад главата. Гледах в тавана — и изведнъж проумях. Анджело го нямаше вече. Искях или не, аз бях длъжен да изпълня докрай плана му. А което беше още по-лошо — в крайна сметка трябваше да кажа за смъртта му на неговия баща. И това, което можех да му предам като останало от неговия син, беше един часовник „Ролекс“. Никак нямаше да ми е лесно. Анджело беше любимецът на баща си. Постепенно задряхах.

Отворих очи, когато чух някой да притичва по палубата над главата ми и шепота на двама мъже. Тихичко се измъкнах от койката и излязох на палубата с револвер в ръка. Капитанът и още един човек разговаряха тихо на кърмата на гемията. Наблюдавах ги със затаен дъх. Непознатият махна с ръка и на борда се качиха още двама, наведоха се към трюма, взеха две бали и започнаха да ги свалят през борда.

Вдигнах предпазителя на автоматичния револвер и излязох пред вратата на каютата.

— Какво става тук?

Непознатите млъкнаха и се втренчиха в мен. Обърнах се към капитана:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Senor казва, че сделката е развалена. Не е получил парите, които вашият братовчед е трябвало да плати. — Капитанът беше много уплашен.

— Кажете му, че аз вече знам, че парите са били изплатени. Ако не е така, коката изобщо е нямало да бъде натоварена на борда на гемията.

Капитанът заговори бързо. Човекът отвърна на испански и капитанът се обърна към мен:

— Платени са само част от парите. Има да се плащат още хиляда долара, когато бъде доставена всичката кока.

— Кажете му, че ще получи парите както му е обещано, когато всичката кока бъде доставена.

Непознатият ме разбра. Каза бързо нещо на капитана, който ми преведе:

— Той казва, че е обикновен фермер, който трудолюбиво е отглеждал реколтата си, и не иска да му крадат труда.

Изгледах капитана.

— Колко ви плаща, за да дрънкате тези глупости?

— Nada, senor. Нищо — отговори уплашено капитанът. — Кълна се в семейството си, че ви казвам истината.

Погледнах към него, после към непознатия.

— Кажи му на този кучи син да се маха от гемията, иначе ще го застрелям. Ако иска, може да дойде утре с останалата част от коката и ще му платим каквото му дължим.

Капитанът бързо заговори пак. Непознатият ме изгледа и кимна. После каза нещо на капитана и кимна отново.

— Ще дойде утре сутринта — каза капитанът.

— Да изчезва — махнах аз с пистолета.

Непознатият и двамата му помощници се смъкнаха от гемията. Наблюдавах ги докато изчезваха сред дърветата около лагуната. Обърнах се към капитана:

— Как е разбрал този, че братовчед ми е загинал?

— Те винаги гледат. През цялото време ни наблюдават — отговори той.

— Защо си го пуснал на борда да си взима коката?

— Той е индианец. Метис. Много е опасен. Ако не го бях пуснал на борда, сигурно щеше да ме убие — отговори капитанът.

Ясно — казах аз и се замислих за момент. — Значи той ще се върне утре и ще убие всички ни.

Капитанът мълчеше.

— Но това няма да стане, ако утре не сме тук — казах аз.

Капитанът ме изгледа.

— Те са в дърветата, крият се и ни наблюдават — каза той. — Ще чуят шума на двигателите, ако се опитаме да тръгнем.

— Тогава няма да пускаме машините. Ще използваме само прътовете. Тук реката не е дълбока, ще можем с отбутване да стигнем дотам, откъдето течението на реката ще ни понесе, докато отново можем да пуснем двигателите без опасност да ни чуят.

Капитанът ме изгледа с неочаквано уважение:

— Откъде ги разбирате тези неща?

— Случвало ми се е във Виетнам. Много пъти — излъгах аз. Всъщност само бях чувал за този номер, но едва сега бях готов да му повярвам.

— Si, senor — каза той. — Кога тръгваме?

— Дай им един час, за да заспят — отговорих аз. — И след това потегляме.

— А ако ни последват?

— Имате ли оръжие? — попитах аз.

— Два пистолета и две карабини — отговори той.

— Ами тогава ще ги застреляме — отвърнах аз. — Донеси оръжията на палубата и кажи на хората си да бъдат готови за отплаване.

Той кимна и се изкачи по стълбите към своето помещение. Върнах се в каютата, взех другия револвер и също го пяхнах в колана си. После натъпках джобовете си с патрони.

Изведнъж прозвуча гласът на Алма:

— Какво става?

— Ще отплаваме — отговорих аз.

Тя седна на койката:

— Нали трябваше утре сутринта да получим още десет бали кока?

— Няма да ги чакаме — казах аз. — Фермерът вече беше на борда и искаше да си прибере и първите. Каза, че Анджели не му бил платил.

— Капитанът видя ли това?

Тя кимна утвърдително.

— Той уреди всичко. Той говореше с фермера на родния му индиански език.

— За колко време можем да стигнем до Икуитос?

— За пет-шест дни — отговори тя. — Селището е на река Юакали при вливането ѝ в Амазонка.

— Окей — казах аз.

— Ще си имаме ли неприятности? — попита тя.

— Не знам.

Тя ме погледна.

— Аз бих могла да помагам. Знам да стрелям с револвер.

Измъкна се от леглото.

— Вземи го — казах. — Не очаквам неприятности тази вечер, но ако възникнат, ще викам.

Тя продължаваше да ме гледа.

— Обаче нещо те тревожи, нали?

— Не са индианците, а капитанът — не му вярвам. Беше готов да ги остави да свалят балите, без дори да ми каже.

Изведнъж си спомних нещо.

— Ние не срещнахме ли капитана на пазара в Тинго Мария?

— Да, така беше — отговори тя. — Тинго Мария е главният източник на кока и марихуана. Капитанът беше този, който уреди сделката с метиса да докара коката по планинския път до Пукалпа. Същият път, по който се спуснахме и ние.

— Капитанът беше също и този, който ни накара да придвижим гемията на десет километра надолу по течението от кейовете на Пукалпа.

Ето, че нещата започнаха да застават по местата си.

— Той каза, че така било по-безопасно. Полицията нямала да може да ни открие.

— Да — кимна тя. — Нямаше да се сетя за това, ако метисът не беше дошъл направо при нас. Капитанът е бил уредил всичко още преди да напуснем Тинго Мария.

— Окей — казах аз. — Ти стой тук долу. Имам чувството, че засега сме в безопасност. И да направи нещо, то ще е, когато

напреднем още надолу по течението — тогава той ще помисли, че аз смятам, че сме в безопасност.

— Ще трябва да го наблюдаваш — каза тя.

— Ще го наблюдавам.

Протегнах се през нейната койка към полицата, на която Анджели беше оставил малката си чанта. Отворих я и извадих едно шишенце с кокаин. Шмръкнах бързо от него. Усетих, че главата ми се избистря и очите ми широко се отварят.

— Това ще ме държи бодър.

— Да не се надрусаш — каза тя.

— Ще внимавам — отговорих аз и тръгнах към палубата.

Капитанът и неговите двама моряци ме очакваха. Той посочи с ръка револверите на полицата пред кабината на щурвала. Кимнах, после наредих:

— А сега вдигнете подвижното мостче. И внимателно. Без никакъв шум.

Капитанът даде знак на моряците. Те бързо и безшумно издърпаха трапа на борда. След това взеха прътите и започнаха да избутват гемията извън малката лагуна към главното течение на реката. Капитанът държеше щурвала. Усетих как течението ни подхваща. То изглеждаше силно и ние започнахме бързо да се спускаме по реката.

Капитанът се обърна към мен:

— Сега ли да пусна мотора?

— Още не — отговорих аз. — След около петнадесет минути.

— Течението е силно — каза той — Не знам дали ще мога да държа курса.

— Накарай твоите хора да отбутват с прътите на кърмата. Така ще държим курса достатъчно дълго. — Погледнах назад към лагуната. По брега нямаше никакво движение.

— Дръж все така — казах аз.

Капитанът вдигна ръка и единият от моряците пое щурвала. Капитанът го заобиколи и слезе в машинното помещение. След петнадесет минути се чу ревът на машината и гемията започна да се движи по-бързо. Загледах се в моряка на щурвала. Той се обърна към мен. Тъкмо там му беше грешката. Когато държиш кормилото на кола или кораб, винаги трябва да следиш пътя.

Извъртях се назад и настрани. Капитанът беше на люка с насочена към мен карабина. Почти видях изненадата на лицето му в момента, в който автоматичният ми револвер сърдито изтрещя срещу него. Той бавно разпери ръце и се катурна от кърмата във водата.

Насочих револвера към моряците и магнах към щурвала. Алма беше излязла от каютата с револвер в ръка.

— Какво стана? — извика тя.

— Останахме без капитан — отвърнах аз.

Тя ме зяпна.

— Попитай моряка дали може да закара гемията до Икуитос — казах ѝ аз. — Кажи му, че ако го направи, ще получи хиляда долара. Ако не — ще плува заедно с капитана.

Тя запrikaзва бързо. Вторият моряк също се приближи до щурвала, за да говори с нея. После Алма се обърна към мен.

— Казват, че и двамата имат правата на капитани. Парите би трябвало да бъдат и за двамата, ако изпълнят това, което им наредим.

— Могат да си ги поделят — казах аз. — Освен това ще им оставя гемията.

Тя пак се обърна към тях. Те се спогледаха и кимнаха. Казаха ѝ нещо и тя го преведе:

— Искат да знаят дали ще им оставиш документите на гемията?

— Ще ги получат — отговорих аз.

Тя отново се обърна към тях и след като изслуша отговора им, пак ме погледна.

— Казват, че не били бандити като капитана, а честни хора, и това, което желаели, е да си свършат добре работата.

— Отлично — казах аз и им стиснах ръцете. — Разбрахме се.

— Разбрахме се — ухилиха се те.

4.

Гледах в чинията си. Ориз с боб, покрити с гаден кафяв доматен сос и много мазнина. Беше ми втръснало. Ден и нощ само това ядене. Вече четири денонощия, откакто напуснахме Пукалпа. Ориз с боб. Ориз и мазна жълтеникава риба. Ориз с месо от консерви, които веднага започваха да бъкат от личинки, щом ги отвориш. Стомахът ми се пръскаше от газове, непрекъснато ми се гадеше.

Погледнах Алма.

— Как го смилаш това?

— Пий повече бира — отговори тя протичко. — Нямаме друг избор.

Отворих бутилка бира и я преполових.

— Има ли ресторанти в Икуитос?

— Икуитос е голям град — отговори тя. — Бъди спокоен, утре сме там.

Посочих й чинията:

— Хвърли тази гадост през борда.

— Ще го изядеш — отговори решително тя. — Не се храниш достатъчно. Загубил си поне пет килограма.

— Нищо ми няма.

— Ще ти трябват сили — каза тя. — Бог знае какво те чака утре. Досега имахме късмет, обаче ти си като малко дете в гората. Дори нямаш представа какво те очаква там. Анджело не ти е разправял нищо.

Загребах пълна лъжица ориз и го лапнах. Прокарах го с глътка бира. Макар че беше топла, тя премахна вкуса на мазнина в устата ми. Погледнах Алма.

— Той казвал ли ти е някога нещо за Икуитос?

— Само, че се е срещал с един човек с червеникава брада, би трябвало да ни чака на пристанището, когато се появим.

— Още нещо казал ли е?

Тя поклати глава:

— Анджело не говореше много за бизнеса си.

Кимнах с глава. Анджело не споделяше с никого. Дори с мен.

— Икуитос има ли летище?

— Да — отговори тя. — Икуитос е вторият по големина град в Перу, обаче от него може да се излезе само по два начина: или с лодка нагоре по течението на Амазонка, или със самолет над планините. Те са твърде високи, за да ги преминеш по друг начин.

— Как се е разраснал толкова градът? — попитах аз.

— Преди години е бил средище на каучукови плантации и много важно място. До пренасянето и засаждането на каучукови дървета в Малайзия. Когато градът загубил този бизнес, производството в него едва стигало за изхранването му, но ето, че открили нефт. Днес танкерите могат да се движат по Амазонка между него и океана.

— Голямо пристанище ли е?

— Никога не съм била там — отговори тя. — Но ми се струва, че е доста голямо, защото в него влизат океански параходи от Бразилия.

Тъкмо се канех да погълна още една лъжица ориз, когато чух, че малкият двигател спря и гемията започна да се люлее бавно във водата. Взех карабината и се изкатерих от каютата, Алма ме следваше по петите. Видях как двамата моряци на носа пускат котвата; дългата верига бавно потъваше във водата. Застанах зад тях.

— Попитай ги какво правят — казах на Алма.

Тя бързо им заговори на испански. Моряците ни погледнаха страхливо и отговориха в един глас. Алма им зададе още един въпрос. По-възрастният ѝ отговори. Изглежда, че се опитваше да ни обясни нещо.

Тя се обърна към мен:

— Те смятат, че ще е по-добре да пуснем котва в това заливче до сутринта. Само на тридесет километра сме от Икуитос и ще е по-добре да влезем в града утре рано сутринта.

— А защо не сега? — попитах аз.

Пабло, по-възрастният моряк, ѝ отговори. Тя ми преведе думите му:

— Сега всички рибари излизат в притока. Хвърлят мрежи навсякъде и можем да се оплетем в тях. Повечето рибари са метиси и крадци. Погледни към притока и ще ги забележиш. Те разполагат със силни прожектори, които насочват към реката, за да привлекат рибата, и ако влезем в конфликт с тях, всички ще се нахвърлят срещу нас.

— В колко часа можем да влезем в града — попитах аз.

— Рибарите се връщат в четири сутринта. Към пет часа бихме могли да влезем в града. Към единадесет би трябвало да сме в Белен и да акостираме половин час след това.

— Какво е Белен? — попитах аз.

— Мястото, където акостират гемииите от Пукалпа — по-малки плавателни съдове, като нашия. Там също живеят в гемии-къщи. Големите параходи са на десет километра оттатък града.

— Къде им е казал капитанът да акостират? — попитах аз.

Те поклатиха глави.

— Нищо не им е казвал.

Погледнах към средата на реката. Проекторите на рибарите се мятаха като светкавици по водата на около три-четвърти миля от нашето заливче. Бяха стотици. Обърнах се към моряците:

— Окей — казах на Алма. — Кажи им, че искам да тръгнем веднага, щом като рибарите си отидат. И трябва да останем на реката възможно най-далече от Белен, и ще влезем там, където акостират големите параходи.

Алма преведе думите ми. Пабло поклати отрицателно глава и каза нещо сърдито. Тя се обърна към мен:

— Казва, че това е опасно. Ще налетим на митничарите и полицията.

— За това ще му мисля, когато стигнем там — казах аз. Пак се обърнах и изгледах рибарите. — Дръжте ги под око — казах аз и кимнах към тях. — Ако някой се приближи към нас, кажете ми.

Тя преведе и ме последва на кърмата, където седнахме на малката пейка.

— За какво мислиш?

— Не вярвам на никой от двамата — казах аз. — Обаче, ако трябва да се срещаме с някого, много по-правдоподобно е той да иска да ни намери на някой от по-важните кейове, отколкото там, където са вехтите лодки на рибарите.

— На мен ми се струва, че по-малките пристани са по-безопасно място от големите — каза тя.

— Спомням си какво ми каза веднъж Анджело. Най-доброто скривалище е на открито. Никой не би си помислил, че правиш нещо нередно.

— Анджело беше луд — каза тя.

— Но не чак толкова откачен — отвърнах аз. — Ето че ме замъкна тук. А на теб какво ти обеща, за да го придружиш?

Тя ме изглежда:

— Той ми харесваше.

Усмихнах се.

— Само това ли?

Тя се засмя:

— Пари. Много пари.

Кимнах:

— Колко?

— Хиляда щатски долара.

— Току-що получи повишение — казах аз. — Ако се измъкнем, ще получиш десет хиляди.

Тя замълча за секунда, след това се разсмя:

— Е, сега вече ще се чукаме.

— Първо да се измъкнем оттук — казах аз като наблюдавах рибарските лодки, чиито светлини се мятаха нагоре-надолу по реката.

— Какво гледаш? — попита ме тя.

— Има нещо нередно тук — отговорих аз. Посочих с ръка заливчето. — Може да сме на скрито място извън полезрението на рибарите, но сме на по-малко от сто метра от заобикалящия ни бряг. На всичкото отгоре, гората опира непосредствено във водата и ние не можем да виждаме през нея.

Тя се взря в очертанията на брега:

— Мислиш ли, че метисите са ни проследили по реката?

— Не знам — отвърнах аз. — Смяташ ли, че биха могли?

— Пътища фактически няма — отговори тя.

— Но те имат коне — казах аз. — С тях могат да минат по пътеките.

Алма посочи моряците:

— Мислиш ли, че тези може да знаят нещо за тях?

— Не знам — свих рамене аз. — Смъртта на капитана не ги разтревожи особено. Уверен съм, че са знаели какво планира той и са участвали в номера.

Тя се обърна и се загледа в брега. Нощта беше настъпила бързо и единствената светлина идваше от блещукащите звезди и

жълтеникавата кръгла луна:

— Нищо не мога да забележа.

Кимнах.

— Донеси карабините и револвера, който ти дадох, по-добре да са тук при нас.

— Цяла нощ ли смяташ да вардиш? — попита тя.

— Така ще се чувствам по-сигурно.

— Ще остана при теб — каза тя. — Ще се чувствам по-безопасно като съм при теб.

Огледах я.

— Тогава обуй едни джинси вместо тези шорти и си сложи шапка и було против насекоми. Вземи и бутилка цитронела. Не искам да ни довършат комарите, ако метисите не го направят.

— Ще се върна след две минути — засмя се тя и слезе по стълбите за каютата.

Не беше глупава. Върна се от каютата с одеяла и възглавници.

— Ако се завием с тези одеяла, ще плувнем в пот като в баня. Но ако ги постелим на палубата, ще ни бъде по-сухо, отколкото ако седим на пейката.

— Добра идея — казах аз. — Така няма да сме толкова удобна мишена.

Гледах я как разстила одеялата на палубата. С възглавниците постелята изглеждаше много удобна, даже твърде удобна. Хрумна ми една идея.

— При койката ми има един голям люлеещ се кош. Донеси го заедно с още едно одеяло.

Тя не попита защо. Като се върна, поставих коша на пейката, където бях седял, завих го с едно одеяло и поставих отгоре старата си панамена шапка. Обърнах се към Алма.

— Как ти се струва?

— Съвсем на теб прилича — изкикоти се тя.

— Мерси — отвърнах и се пяхнах в постелята на палубата до нея. — Сега можеш да поспиш. Аз ще наблюдавам.

— Не си ли уморен? — попита тя.

— Нищо ми няма.

— Ако имаш нужда от ободряване, имам един флакон в джоба си.

— Ще го имам предвид — отговорих аз. — Може да ми потрябва.

Гледах я как се завива с одеялото, после се обърнах да видя кошницата и се усмихнах наум. Алма беше права. В тъмнината кошът изглеждаше съвсем като мен.

5.

Усетих ръката ѝ на рамото си и моментално се събудих. Тя постави пръст на устата ми и посочи към носа на гемията. Приклекнах и внимателно надникнах иззад козирката на кабината.

Някакъв мъж се качваше на борда от една гребна лодка, привързана за перилата близо до носа. В тъмното не можех да видя лицето му, но забелязах, че моряците му обясняват нещо с жестове. Той кимна и тръгна безшумно с боси крака по тясната палуба към мястото, където спяхме.

Избутах момичето зад мен в предверието на кабината и вдигнах карабината до рамото си. Мъжът ускори придвижването си. Видях как мачетето блесна над главата му и той свирепо го заби в коша, който бях поставил на пейката. Мачетето се оплете в одеялото, а люлеещата се кошница се разтроши.

Не чаках да се обърне към нас, а изстрелях два куршума в гърба му, между лопатките. Непознатият се преви и увисна на кърмата. Ритнах го в задника, той се прекатури тромаво през малките перила и плъсна във водата.

Автоматикът на Алма зачатка. Завъртях се към нея. Тя държеше оръжието с изпънати ръце, целеше се в моряка, който тичаше по тясната палуба. Той все още тичаше към нас, когато я отместих и той се строполи по очи. Блъснах го настрана. От безжизнените му ръце на палубата изпадна револвер. Бутнах моряка във водата.

— Това беше Пабло — каза тя с треперещ глас. — Искаше да ни убие.

— Виж, тук си права.

— Мъртъв ли е? — попита тя боязливо.

— Да — отвърнах аз.

Тя бързо се прекръсти:

— Направих грях. Никога досега не бях убивала човек.

— Грехът ти щеше да е по-голям, ако го беше оставила да те убие — казах аз. Взах оръжието от ръцете ѝ и го заредих.

— Дръж го. Може пак да ти потрябва. — После ѝ дадох знак. — Върви след мен! — И тръгнах по тясната палуба към носа.

В момента, в който бях пред кабината, чух пляска на греблата и видях, че гребната лодка се отдалечава. На носа на гемията стоеше помладият моряк — държеше в ръцете си канджа с шест куки, завързана за въже. Той ме зяпна и почти се вдърви от страх. Насочих бавно дулото на карабината към него. Без да губи време, с едно движение той скочи от гемията и запляска по водата след лодката.

Известно време го гледах, после се обърнах към Алма:

— Струва ми се, че останахме без екипаж.

— И сега какво ще правим? — попита ме Алма.

— Все ще измислим нещо — отговорих аз с увереност, която беше повече от тази, която чувствах в действителност. Докоснах ръката ѝ. Трепереше. Притиснах дланта ѝ.

— Успокой се — казах аз. — Ще се оправим. Досега сме живи.

Очите ѝ се напълниха със сълзи:

— Аз убих човек.

— Иначе той щеше да те убие — казах аз. — Всичко е наред.

Тя се разплака и аз притиснах главата ѝ до гърдите си.

— Успокой се — казах аз тихо като я милвах по главата. — Нищо друго не можеше да се направи.

Тя се вкопчи в мен.

— Като стигнем в Икуитос, ще отида да се изповядам.

Усетих тялото ѝ да се притиска плътно към моето.

— Както кажеш — рекох аз.

В гласа ѝ прозвуча изненада. Изглежда ме отдолу нагоре:

— Ти си го надървил.

Опитах се да се отдръпна, обаче тя се притисна силно към мен.

— Ами аз съм нормален мъж — казах.

— Мислех, че не ме харесваш — рече тя.

— Нали ти казах, че за мен ти си момичето на Анджело.

Тя вдигна лицето си към мен. Целунах я бързо и се отдръпнах.

— Харесваш ми. Обаче имаме да свършим някои работи преди да го ударим на любов.

В усмивката ѝ започна да се усеща увереност.

— Да ти е падало друг път перуанско маце? — попита тя провокиращо.

— Не — отговорих и ѝ се усмихнах. — Единственото нещо от перуански произход, което съм опитвал, е „перуанско синьо“^[1].

— Ами тогава заповядай да опиташ. Перуанското маце е още по-добро от „перуанското синьо“. Удоволствието, което ще изпиташ, не може да се замени с нищо.

Засмях се:

— Хайде стига. Ще ме влудиш.

Отидох на кърмата на гемията и отворих малкия люк към машинното отделение. Погледнах я.

— Отваряй си очите на четири и ме викни, ако някой от тия се опита да дойде тук. Смятам да проверя двигателя.

— Окей — каза тя.

За машинното отделение водеха само три стъпала и самото то не беше по-високо от метър. Наведох се и намерих една малка електрическа крушка до стената. Нямаше контактен ключ, затова я завъртях във фасонката и тя светна мъждиво. Обърнах се да видя двигателя. Беше най-обикновен двуцилиндров мотор „Харвестър“, който вероятно едно време е бил на малък трактор. Моторът можеше да се пусне посредством маховик, който се завъртваше с издърпването на едно въже, почти като при извънбордовите двигатели. До двигателя имаше рафт с шест дванадесетволтови акумулатора, а над тях беше резервоарът за горивото. Вгледах се в индикатора за бензина. Показваше, че е наполовина пълен. След това проверих предавките. Имаше само две позиции — директна предна и задна скорост. Достатъчно просто, за да мога да се оправя. Отвих малко крушката и се измъкнах от машинното помещение.

Тя стоеше на кърмата и наблюдаваше земята около заливчето.

— Не виждам никакво движение.

— Добре — казах аз. — Струва ми се, че всичко ще бъде наред. Мога да се оправя с машината, а управлението на гемията няма да бъде трудно.

— Отлично — отговори тя. — Обаче знаеш ли къде отиваме?

— Икуитос е надолу по течението — отговорих аз.

— Страшен си — каза тя саркастично. — А знаеш ли нещо за бреговата линия там? Кой пристани са безопасни, кои не?

Погледнах я.

— Ти не познаваш ли Икуитос?

— Никога не съм била там — отговори тя. — Не е имало за какво. Това е най-шибаният край на света. Никой от Лима не би дошъл тук, освен по бизнес. Както вече ти казах, никакви пътища не излизат от Икуитос, защото наоколо са само планини. Там се ходи със самолет или с гемия от Бразилия и Колумбия, които никога не съм посещавала.

— Анджело беше уредил да се измъкнем със самолет — казах аз. — Имал е някаква връзка.

— Ти знаеш ли коя е връзката? — попита тя.

— Не — отговорих аз. — Обаче щом се доберем до града, мисля, че ще можем да я открием.

Тя помълча една минута.

— Ти не познаваш Перу — въздъхна тя. — Икуитос е опасен град и ще те разберат кой си много преди да си разбрал кои са те.

— Трябва да поемем риска — казах аз. — Няма къде другаде да отидем.

Тя посочи към реката.

— Рибарите се прибират.

Наблюдавах ги как се придвижват надолу по течението към Икуитос. Бяха цяла група като само няколко от тях се мотаеха поназад. Може би се опитваха да си напълнят мрежите.

— Щом изчезнат, тръгваме — заявих аз.

— По-добре да пътуваме през деня — каза тя.

— Нямаме друг избор — отвърнах аз. — Не можем да останем тук. Шибаните индианци ще ни докопат.

Тя поклати глава и каза напрегнато:

— Страх ме е.

— Ще успеем — отвърнах аз. Искаше ми се да се чувствам също така сигурен, както звучаха думите ми.

Тя изглеждаше смутена.

— Трябва да отида да се преоблека. Напиках се в гащите.

— Не се притеснявай — засмях се аз. — Това е нормално. Слез долу и се оправи. Аз ще остана тук.

Влязох в малката щурвална кабина. Тя беше само две стъпала над палубата, обаче от нея можех да видя всичко, което би се приближило към нас. Намерих на пейката пакет цигари, които бях оставил там вчера, взех една и запуших. Тютюневият дим ми помогна,

макар че цигарата беше стара и влажна. Изкашлях се. Не изпусках заливчето от очи.

Когато тя дойде, очите ми сълзяха. Виждах някакви проблясъци светлини в гората на брега, макар да знаех, че не беше така.

— Чувствам се по-добре — каза тя. — Измих се, а и друго е да облечеш чисти дрехи.

— Изглеждаш добре. — Разтрих очите си. — Аз сигурно имам ужасен вид.

— Е, не чак толкова. Просто не си спал достатъчно.

Кимнах и погледнах към реката. В нея все още имаше три-четири рибарски лодки.

— Защо не се разкарат тия!

— Скоро ще се зазори — каза тя. — И тогава вече ще са си отишли.

Изръмжах без да ѝ отговоря.

Алма извади от джоба на джинсите си един флакон.

— „Перуанско синьо“ — каза тя. — Трябва ми малко ободрително. — Бързо шмръкна два пъти и ми подаде флакончето. — И двамата имаме нужда от ободряване.

Взех флакончето и бързо шмръкнах по веднъж във всяка ноздра. Усетих, че главата ми се проясни и очите ми спряха да парят. Бях съвсем бодър. Какво ти спане? Подадох ѝ флакона.

— Време е за купон — казах аз.

Тя се засмя:

— Сега ти е по-добре.

— Това може да се провери — отвърнах аз.

— Гледай! — посочи тя реката.

Една от рибарските лодки навлизаше в заливчето с насочен към нас прожектор. Взех автоматичната карабина. Гледахме как лодката бавно идваше към нас.

Натиснах рамото ѝ.

— Легни на палубата. Не искам никой да те вижда.

Тя се изпъна на палубата с автоматичния револвер в ръце. Изчаках рибарската лодка да се приближи и стрелях в прожектора.

Някакъв мъж ядосано каза на английски:

— Какво правиш, по дяволите?

— Кой си ти, дявол да те вземе? — викнах аз в отговор.

— Анджело?

— Не е тук.

— Джед Стивънс? — попита мъжът.

Изчаках една секунда.

— Да, аз съм — отвърнах.

— Аз съм Винс Кампанела — отговори мъжът. — Имаме уговорка с Анджело да го заведе в Меделин.

— Имаш ли самолет? — попитах аз.

— Това си е моя работа — каза той. — Къде е Анджело? Ти трябваше да се срещнеш с мен в следващото заливче надолу по реката, преди Икуитос. Какво правиш тук, по дяволите?

— Никой не ми е казвал къде трябва да бъда.

— Я намери Анджело — рече той. — Трябва да тръгваме.

— Анджело е мъртъв. — Не исках да му кажа как загина братовчед ми. — А нашият екипаж се опита да ни изостави.

— Къде са те? — попита той.

— На онзи свят.

— Момичето с теб ли е? — попита той.

— Да, тук е.

— Може ли да се кача на борда при вас? — попита той. Продължавах да държа карабината насочена към него:

— Може, но само ти.

Той се прехвърли през ниските перила и се изправи на палубата. Метър и осемдесет и пет, сини очи, червеникава коса и брада. Беше облечен в зелена полувоенна риза и клин.

— Вчера говорих с чичо ти. Попита ме дали Анджело ми се е обаждал. Ти трябваше да се появиш вчера, затова започнах да те издирвам.

Алма се изправи. Все още държеше револвера.

— А сега какво ще правим? — попита тя.

— Ще ви измъкнем оттук — отвърна той. — Ще ви изтеглим на буксир в следващото заливче. След това разтоварваме стоката, закарвам ви в Икуитос и ви качвам на самолет за Лима. Оттам летите за Ню Йорк.

— Анджело имаше един план — казах аз. — Какво стана?

— Аз ще се погрижа за това — отвърна той. — Чичо ти каза да се заема със случая.

— Кога мога да му се обадя? — попитах аз.

— Довечера, като се настаним в хотела — отговори той.

---

[1] Кокаин — Б.пр. ↑

Беше ранна утрин. Слънцето тъкмо се показваше над дърветата. Влязохме в другото заливче. От брега излизаше стар паянтов пристан. Мъжете скочиха чевръсто от борда на гемията и я завързаха за пристана. Винс извади уоки-токи^[1] и каза нещо. След десет минути един открит двутонен камион спря до кея. Веднага след него се появи джип с двама души и спря до камиона.

Винс извика нещо на хората си на испански. Единият от тях се покатери, на кабината на камиона и седна на нея да пази с лека картучница в ръце. Тогава четиримата — двама от рибарската гемия и другите двама от джипа, започнаха да разтоварват балите кока и да ги товарят на камиона.

Винс се обърна към мен:

— Взимай си багажа. Изчезваме оттук.

Погледнах го.

— Ами лодката?

Той поклати глава.

— Майната й. Двама от моите хора ще я изтеглят в средата на реката, ще я пробият и ще я потопят. Не мога да рискувам някой да види тази гемия в Икуитос. Имам предчувствие, че капитанът е подшушнал нещо и на митническите власти. Ако им беше предал товара, щеше да получи награда.

— А няма ли да е опасно да ни видят и нас там? — попитах аз.

— Ние няма да се появяваме на летището в Икуитос. Моят самолет е на една писта недалеч от него. Тя е пресечена от една бивша каучукова плантация. Организацията ни е добра. Отдавна работим тук.

Обърнах се към Алма.

— Ти какво мислиш?

— Всичко е наред — каза тя. — Ще се радвам да се прибера у дома.

— Няма да кацнем на международното летище „Хуан Шавез“. Там полицията и митничарите ще ни отворят много писане на документи. Ще ви приземим на една писта на около шестдесет

километра от Лима. Ще изскоча иззад планината в последния момент, за да не могат да ни засекат радарите.

— А как ще се доберем до града? — попита тя.

— Не се безпокой. Ще изпратим кола, която да ви откара на панамериканската магистрала. Всичко ще бъде окей — усмихна се той.
— А сега си събирайте багажа. Трябва да изчезваме бързо.

Проследи я с поглед, докато тя изчезна в каютата, и се обърна към мен:

— Анджело ми каза, че като се срещнем, ще си получа възнаграждението.

— Винс, не бъди алчен.

— Не е така — отвърна той. — Това, че трябваше да те открием, е без пари. То е заради фамилията. Обаче оттук до Лима нашият полет се увеличава с още две хиляди километра, а това струва пари.

— Колко? — попитах аз.

— Още двадесет хиляди — каза той.

— Не съм уверен, че това ще се понрави на чичо Роко.

— Той ми каза, че ако те измъкна, ще получа възнаграждение.

Просто си покривам допълнителните разходи.

Изсмях се:

— Ти си мошеник. Напомняш ми за братовчед ми.

Той се засмя заедно с мен:

— Получавам ли парите?

— Имам ли друг избор? — попитах аз.

Той пак се разсмя:

— Чичо ти иска да се прибереш вкъщи.

— Окей — казах аз. След това го изгледах: — Кой плаща самолета от Панама до Майами?

— Ако имаш сухи пари, мога да го уредя.

— След допълнителните двадесет хиляди не ми остават достатъчно. Ще кажа на чичо ми да уреди сметката.

— Това ме удовлетворява. Можеш да ми дадеш парите като излетим.

В шест часа и няколко минути започнахме да се снижаваме към Лима. Моята представа за удобство се разминаваше с прекараните пет

и половина часа на твърдата пластмасова седалка зад пилота, но самолетът ДС 3 не беше пътнически, а товарен.

Винс погледна назад от пилотското място:

— След половин час кацаме.

Изпъшках и се протегнах.

— Слава тебе, Господи! Не мисля, че бих могъл да издържа още един час на тази седалка.

Винс се разсмя:

— Е, разбира се, това не е „Боинг“ 707. — Изведнъж стана сериозен. — Къде ми е възнаграждението?

— Приготвил съм го — отговорих аз. По време на полета, докато той управляваше самолета, успях да отворя дипломатическото куфарче и да приготвя шестдесетте хиляди за него. В куфарчето имаше няколко големи плика от плътна хартия и аз бях сложил парите в два от тях. Пресегнах се през рамото му и му ги дадох.

Той ги пхна в джобовете за навигационни карти, отстрани на седалката.

— Благодаря.

— Няма ли да ги преброиш?

Винс се усмихна:

— Ти си от фамилията, затова ти вярвам.

— Благодаря ти — казах аз. — Не знам какво щях да правя, ако не беше ти.

— Ние всички просто си гледаме работата — отвърна той. — А ти просто кажи на чичо си какво съм направил.

— Непременно.

Почти остъргахме върховете на планината. Под нас видях нещо, което приличаше на малко градче:

— Къде сме сега?

— Минавахме над Хуанкавелика и се насочваме към брега — отвърна той. — Ако гледаш напред, скоро ще видиш Тихия океан.

Застанах зад него и можах да видя сините води на океана. Обърнах се към Алма, която беше застанала до мен.

— Водата проблясва като сини диаманти — казах аз.

— Я по-добре си седнете на местата и закопчайте коланите. Обикновено на слизване от планината към морето има въздушни ями —

каза Винс. — Дотук ви докарах живи и здрави и не искам да си счупите главите в самолета.

Той не се шегуваше. Малкият самолет се подмяташе насам-натам като листо на вятъра и накрая, когато вече щях да повърна, изведнъж полетя спокойно, а след няколко минути колесникът докосна земята.

Щом самолетът спря, Винс отвори вратата и ние с Алма се втурнахме навън. Хладният вечерен въздух беше разкошен. Поех дълбоко дъх.

— Боже мой.

— Ще трябва да свикваш — усмихна ми се той.

— Няма да стане — отговорих аз. — Ще си летя с големите реактивни самолети.

Винс махна на втория пилот:

— Свали им чантите.

След това се обърна към един от мъжете, които стояха около нас и бързо му каза нещо на испански. Човекът кимна и хукна към малката постройка в края на пистата.

Винс се обърна към мен.

— Отива да докара кола с шофьор за вас и цистерна с гориво за самолета.

След пет минути пред нас спря „Шевролет“ с четири врати, модел 1965 година. Мъжете започнаха да наместват багажа в багажника.

Обърнах се към Винс и протегнах ръка.

— Благодаря ти.

— Няма защо — отговори той. — Когато се видиш с чичо си, моля ти се, предай му моите съболезнования.

— Разбира се — казах аз.

Той се обърна към Алма и ѝ протегна ръка:

— Ти си добра жена. Грижи се за него.

Тя кимна и го целуна по бузата.

— Бъди спокоен — каза тя. — И аз ти благодаря.

Качихме се в колата още преди да дойде цистерната. Винс махна с ръка, ние също му махнахме, а шофьорът включи на първа скорост, даде газ и пое към магистралата.

Беше тъмно, минаваше осем часът, когато шофьорът остави пътните ни чанти пред хотел „Ел Гран Боливар“. Алма ми прошепна:

— Дай му бакшиш.

Дадох на шофьора една стодоларова банкнота.

— Gracias, senor — каза той, усмихна се и докосна шапката си с учтив жест.

— Окей — казах аз и се обърнах да взема чантите.

Тя сложи ръка на рамото ми. Погледнах я.

— Не. — Тя се обърна към мен. — Няма да отседнем тук. — Във фоайето винаги се навърта полиция. Положително ще се поинтересуват кои сме като ни видят как сме облечени.

Наистина имаше право. Все още носехме мръсните дрехи, с които слязохме от гемията.

— Къде тогава ще отидем? — попитах аз.

— В моя апартамент — отговори тя. — Имам голямо жилище в една нова сграда близо до „Парк де Универсарио“.

Тя махна на първото от паркиралите близо до входа на хотела таксита.

Двадесет минути по-късно излязохме от асансьора и преминахме по тесния коридор, облицован с мрамор, за да застанем пред вратата на нейния апартамент. Тя натисна звънеца.

— Някой живее с теб, така ли?

Тя се усмихна и кимна.

— Да, майка ми.

— А тя няма ли да се разтревожи, че водиш мъж със себе си? — полюбопитствах аз.

— Майка ми е много либерална.

Бях озадачен.

Тя пак се засмя.

— Тя в действителност не ми е майка — поясни Алма. — Тя ми е слугиня, но е при мен толкова отдавна, че я наричам майка.

Вратата се отвори и пред мен застана една дребна, мургава жена, приличаща на индианка. Щом видя Алма, тя се усмихна. Алма я прегърна и я целуна по бузата. Разприказваха се бързо на испански, после дребната женица ми протегна ръка и се усмихна свенливо:

— Encantada — каза тя.

— Благодаря ви — отговорих аз и понечих да взема пътните чанти.

Тя бързо поклати глава:

— Не.

— Влизай вътре с мен — каза Алма. — Тя ще внесе чантите. Ела да ти покажа апартамента.

А той беше доста голям. Холът беше пълен с фотографии на Алма и корици на списания, поставени в рамки, от които гледаше тя. Погледнах я.

— Ти наистина си фотогенична.

Тя се засмя:

— Така си изкарвам прехраната. Работя като модел.

— Не знаех това — казах аз.

— А ти си мислеше, че съм проститутка — усмихна се тя лукаво.

— Не е вярно — отговорих аз. — Просто си мислех, че си купонджийка.

— И това е вярно. — Тя пак се засмя с глас. — Перуанско маце.

— Окей — рекох аз. — Както кажеш.

Холът беше обзаведен с модерна италианска мебел, пластмасови столове, дълги канапета с бяла тапицерия и лампиони с млечнобели абажури.

— Ела тук — каза тя и посочи големия прозорец. Отвори вратата и ме изведе на балкона.

Намирахме се на седмия етаж на жилищен блок с изглед към някакъв парк.

— Наистина е много красиво, нали? — попита тя.

— Много — отговорих аз.

— Изненадва ли те, че мога да притежавам такова скъпо жилище?

— Това не ми влиза в работа.

— Но аз искам да знаеш истината — продължи тя. — Харесвам те и не искам да оставаш с погрешни впечатления.

Нищо не казах.

— Когато бях на седемнадесет години, се влюбих в един прекрасен човек. Той беше много по-възрастен от мен и беше женен. Бях му метреса почти осем години. Той ме прати в колеж и ми даде образование, а после ми помогна да направя кариера. Почина миналата

година. Остави ми този апартамент и пари. Не само, че му бях признателна за това, което направи за мен, но и го обичах. Едва от шест месеца започнах отново да излизам с мъже. Това не ми беше кой знае колко приятно, докато братовчед ти не ми предложи да го придружа в това пътешествие. Помислих си, че това би могло да бъде едно привлекателно разнообразие. — Тя ме изглежда. — Фактически исках да се измъкна оттук и да забравя миналото.

Взех ръката ѝ.

— И успя ли?

— След последните няколко дни започвам да мисля, че успях.

— Добре — казах аз.

Тя ме заведе обратно в апартамента.

— Ела да ти покажа стаята ти.

Пресякохме хола.

— Освен това — каза тя — струва ми се, че ти се иска, не помалко, отколкото на мен, да се изкъпеш и приведеш в ред.

— Наистина е така — отговорих аз. — Нали имаш телефон? Трябва да се обадя на чичо.

— Телефонът е в моята стая — отговори тя. — Дай ми номера и аз ще го набера.

Седнах на ръба на леглото, докато тя даваше номера на телефонистката в централата. Изчакахме няколко минути и тя се обърна към мен:

— Телефонистката казва, че линиите в САЩ са заети. Ще ни позвъни след няколко часа.

— По дяволите!

— Тук това е обичайно нещо — каза Алма. — Ще трябва да имаш търпение. Изкъпи се, оправи се, след това ще хапнем нещо и дотогава ще ни свържат.

---

[1] Портативна радиостанция — Б.пр. ↑

Последвах я от стаята ѝ към банята. Тя посочи вратата на противоположната стена и каза:

— Това е твоята спалня. Банята е между двете стаи. — После отвори шкафа с огледала над двойната мивка, облицована с мрамор. — Тук има всичко, от което се нуждаеш — самообръсначка, крем за бръснене, лосион. Ей сега ще напълня ваната.

Отворих вратата на моята спалня. Пътната ми чанта лежеше отворена на леглото, но дрехите ми ги нямаше. Обърнах се към Алма.

Тя предугади въпроса ми.

— Мамачита ги пере. Ще ги изглади, за да са готови като излезеш от ваната.

— Просто не е за вярване. Тук е по-добре от който и да е хотел с пет звезди.

— Това е само началото — засмя се тя. Пусна кранчетата и водата напълни голямата овална вана; след това поръси в нея една шепа разноцветни сапуни на прах. Въздухът се изпълни с миризмата на странен екзотичен парфюм. Алма извади отнякъде малка дървена лопатка и разбърка прахчетата във водата, после се обърна към мен.

— Махай дрехите и се обръсни. Сигурно не си се бръснал поне три дни.

Зяпнах я.

— Какво да правя с тези дрехи?

— Хвърли ги на пода — каза тя. — Мамачита ще ги изхвърли. За нищо не стават вече.

Продължавах да я гледам.

— След това какво смяташ да правиш?

Тя започна да се съблича.

— И аз трябва да се изкъпя. Ваната е голяма, направена е специално за двама души. Да не би да се срамуваш?

— Не — отговорих аз — Но съм изненадан.

— Чудно ми е защо — усмихна се тя. — И ти си ме виждал гола преди, и аз теб.

— Кога си ме виждала гол? — попитах аз.

— Не ставай глупав — отговори тя. — Че нали всичките спяхме в онази малка каюта на гемията. Изобщо нямаше как да се скрием един от друг, когато се преобличахме. Хайде, действай.

Тя пресече банята и яхна бидето.

— Ще си измия тая работа, преди да си се обръснал.

Вече беше легнала във ваната, когато се потопих във водата. Тя беше топла и приятна. Галеше меко кожата ми.

— Добре ли е? — попита Алма.

— Идеално — отговорих аз.

Тя се изправи и взе една голяма кремава пластмасова бутилка с дюза.

— Изправи се — каза Алма. — Това е специален сапун за баня. Ще те намажа с него и кожата ти ще омекне.

Тя бавно започна да размазва сапуна по тялото ми.

— А сега се обърни. — И ми подаде бутилката.

Чувствах се неловко. Моите движения не бяха така леки като нейните. Тя бавно се обърна и ми подложи гърба си, след което пак се обърна с лице към мен. Погледнах я въпросително. Тя се усмихна.

— Не се будалкай, ами си довърши работата.

Бързо размазах сапуна по тялото ѝ. Гърдите ѝ напълниха ръцете ми, коремът ѝ беше стегнат и прибран. Съвсем леко размазах сапуна по лонната ѝ кост.

— По-силно — каза тя. — Натрий го в космите.

Направих както ми каза и после размазах сапуна между бедрата ѝ. Тя ме гледаше в очите, когато ѝ подадох бутилката. Изстиска малко сапун на пениса и тестисите ми.

Дишаше тежко.

— Усети ли как набъбна любовната ми пъпка?

Кимнах.

Тя започна да масажира половите ми органи.

— Започваш да го надървяш!

— Ти само продължавай така и да видиш как ще ти скоча — казах аз.

— На мен вече два пъти ми дойде. — Прегърна ме през рамото и ме придърпа към себе си.

Направихме го на колене; повече не можех да се сдържам. Оргазменият спазъм премина по цялото ми тяло и като че ли беше безкраен.

— О, Боже! — казах аз. Огледах я.

— Изплескал съм те цялата.

— Това е разкошно. Най-хубавият лосион за кожа, който може да съществува.

Чувах как в далечината звъни телефонът. След това усетих ръката ѝ на рамото си. Изправих се бавно. И двамата бяхме голи в леглото.

— Ей, че работа — казах аз. — Ама наистина съм бил в безсъзнание.

— Полагаше ти се. — Тя се усмихна нежно. — Мислех, че оргазмите ти нямат край.

Разтърсих глава.

— Май че чух телефонът да звъни, а?

— Твоите от САЩ — каза тя и бързо ми подаде флакона. — Смръкни веднъж. Още не си се събудил съвсем.

Кимнах. Смръкнах и главата ми се проясни.

— Къде е телефонът?

— Ето го. — Тя го вдигна от нощната масичка.

Долепих слушалката до ухото си. Чух женски глас да казва:

— Господин Стивънс?

— Да, аз съм.

— Господин Ди Стефано ще говори с вас — каза жената.

Чу се изщракване и след това гласът на чичо ми. Звучеше глухо и тъжно.

— Angelo е morto — каза той. Това не беше въпрос. Той вече знаеше.

— Да — отговорих аз. — Моите съболезнования.

— Кога стана това? — попита чичо сподавено.

— Има седмица оттогава — казах аз. — Капитанът се опита да ни вземе в плен със стоката. Застреля Анджелино в гръб. Всичко стана за секунди.

— А ти къде беше?

— Долу в каютата. Като чух изстрелите, грабнах револвера и застрелях капитана точно в момента, в който той слизаше по стъпалата

за каютата. Очистих и един от моряците. Скрихме се в едно заливче надолу по течението заедно с другите двама моряци, обаче и те започнаха да проявяват претенции. Отървах се от тях, преди да ни намери Винс. Ако не беше той, нямаше да можем да се оправим.

— Защо казваш „ние“? Имаше ли още някой с теб?

— Да — казах аз. — Анджело беше довел едно момиче от Лима. Трябваше му преводачка.

— Анджело е искал да се чука — каза тъжно чичо ми. — Има ли начин да си го приберем в САЩ?

— Не, чичо — отговорих аз. — Той е някъде на петстотин километра нагоре по течението на Амазонка в джунглата.

Известно време чичо ми мълчеше.

— Казах му да не тръгва — рече той. — Но той никога не ме е слушал. Винаги искаше да докаже на какво е способен.

Замълчах. Нямаше какво да отговоря.

— Не исках и ти да ходиш. Казах на Анджело, че ти нямаш нищо общо с тази работа.

— Анджело беше мой братовчед и аз го обичах — отвърнах аз. — Разбира се, щях да отида с него. Та нали той беше с мен в Сицилия.

— Искам да се прибереш у дома — каза той. — Кога можеш да вземеш самолет?

— Тук сега е нощ — отвърнах аз. — Още сутринта ще се обадя на авиолиниите.

— Вземи „Барниф“ — каза той. — Не се доверявам на никоя от чуждестранните авиолинии. Лети с американските.

— Да, чичо.

— Веднага, щом си купиш билет, ми се обади.

— Да, чичо.

— Като си дойдеш у дома, ще отслужим литургия за Анджело — каза той.

— Скоро ще си дойда — казах аз.

— А момичето? Как е то, добре ли е? — Гласът му беше дрезгав.

— Да, чичо.

— Хубаво ли е?

— Да, чичо — отвърнах аз. — Анджело имаше добър вкус. Той не ходеше с шантонерки.

— Грижи се за нея.

— Благодаря ти, чичо.

— И ти се пази — каза той. — Не забравяй, че си единственият мъж в семейството, който ми е останал. И ми се обади утре.

— Да, чичо.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Телефонът изщрака. Подадох слушалката на Алма.

В очите ѝ имаше сълзи:

— Как е той? — попита тя.

— С разбита душа — отговорих аз. — Анджело беше всичко за него.

Закусвахме на балкона. Небето беше синьо, слънцето блестеше ярко и въздухът беше свеж. Старата жена ни сервира голяма чиния с пържени яйца, лук и домати, тънки резенчета печено месо, покрито с пикантен доматиен сос. Филиите черен хляб бяха горещи, намазани с масло. Кафето беше силно и горещо. Бях прегладнял. Ядях, като че ли щеше да дойде краят на света.

Алма се разсмя:

— Винаги ли ядеш така?

— Само когато съм гладен — измърморих аз с пълна уста. — Това поне е истинска храна, а не боклуците, които ядяхме на реката.

— Мамачита е страхотна готвачка.

— Напълно съм съгласен — казах аз и я погледнах. — Ти не ядеш много.

— Момичетата трябва да спазват диета — отговори тя.

— Перуанките са склонни към затлъстяване.

— Това е добра тлъстина — изсмя се тя. — Не си спомням да си се оплаквал от нея.

— Страхотна — отговорих аз. — Най-добрата.

Тя се наведе над масата и ме целуна по бузата.

— Много си готин.

Старата жена се появи до перилата на терасата, обърна се към Алма и каза нещо.

Алма стана от стола и погледна надолу. Махна ми и аз се присъединих към нея.

— Я погледни ей там на другата страна на улицата. Колата с двамата мъже до нея. Може би са полицаи.

— Ти как мислиш? — попитах я аз.

— Прилича ми на полицейска кола, но не виждам да има надписи „Полиция“ — каза тя. — Може да са тайни агенти. Техните коли са без надписи.

— Как разбра, че ни наблюдават? — попитах аз.

— Не знам — отвърна тя. — Но нали Винс каза, че някой може да е подшушнал нещо за нас на полицията в Икуитос. Ако е така, то и дирекцията на полицията в Лима е била уведомена, защото тя е националната централа.

— А ако не са полицаи?

— Тогава са трафиканти на кокаин, които продължават да си търсят стоката. — Тя свали ръката си от перилата. — Обличай се. Имам едни приятели в полицейското управление. Моят човек беше генерал от армията и по едно време беше шеф на полицията. През известен период двете бяха много здраво свързани помежду си. Ще завъртя няколко телефона и ще видя какво мога да открия.

Отидох си в стаята. Старата прислужница беше по-добра от който и да е камериер. Беше наредила всичките ми дрехи на леглото: тъмносин блейзър със златни копчета, сиви панталони от лек вълнен плат, светлосиня риза и тясна черна плетена вратовръзка. Черните ми оксфордски обувки бяха излъскани до блясък и копринените чорапи бяха внимателно поставени във всяка обувка. Облякох се за по-малко от пет минути. Стори ми се, че ми липсва само едно нещо. Отворих дипломатическото куфарче, извадих автоматичния револвер и го сложих в джоба на самото си. После извадих десетте хиляди долара, които бях обещал на Алма, и ги поставих в дебел плик. Във вътрешния джоб сложих паспорта и визата, а в джоба на панталоните — няколко пачки банкноти. Минах през банята и влязох в нейната стая.

Тя продължаваше да говори по телефона. Старата прислужница изваждаше една рокля от гардероба и я разгъваше пред нея. Изчаках на вратата, докато тя затвори телефона.

— Полицаи са — каза тя. — Но не търсят теб.

— Тогава няма за какво да се тревожим — отвърнах аз.

Тя поклати глава.

— Търсят Анджело. И мислят, че това си ти.

Тя свали пенъора си, остави го на пода и обу дантелени бикини, после с бързо движение сложи и закопча дантелен сутиен. Погледна към мен, докато седеше на края на леглото и си обуваше найлонови чорапи.

— Какво си ме зяпнал?

— Ами бива си те. — Хвърлих дебелия плик на леглото до нея.

— Какво е това? — попита тя.

— Парите, които ти обещах — отговорих аз.

Тя помълча известно време, след това ми подаде плика.

— Недей — каза тя. — Тези пари не ми трябва.

— Бях ти обещал — отвърнах аз и отново ѝ подадох плика.

— Но тогава отношенията ни бяха други — каза тя. — А сега сме приятели и любовници.

— Искам да вземеш парите — отвърнах аз. — Сега още повече искам това, заради чувствата си към теб.

Тя се надигна от леглото и ме целуна:

— Благодаря ти.

Взе роклята от леглото, навлече я и я раздипли по тялото си.

— Мамачита!

Старата жена се втурна в стаята. Алма бързо ѝ каза нещо. Мамачита кимна и закопча ципа на гърба ѝ. След това взе плика и излезе от стаята.

Алма се обърна към мен.

— Как ти изглеждам?

— Прекрасно.

— Сега ще се гримирам — каза тя. — Говорих с полицейския капитан. Той ще ги отзове и ще ни закара на летището със своята кола.

— Той повярва ли това, което му разправи?

Тя кимна.

— Разбира се. Че то фактически беше самата истина. Но той ще поиска да ти види паспорта преди да тръгнеш. Имаш си виза и няма да те заболи, ако пъхнеш една банкнота от хиляда долара в него.

— Мислех, че той е един от приятелите ти — казах аз.

— Ако не беше приятел, не би се навил на тази услуга — отговори Алма. — Ти не разбираш. Нашите полицаи не печелят много пари, затова им трябва материално подпомагане.

— У нас в Щатите понякога го има това явление, но ние му казваме рушвет.

— Нямах право да си саркастичен — каза тя тихо. — Та ти си нарушил почти всичките ни закони.

Зяпнах я. Беше права. Та кой съм аз, че да критикувам? Взех ръката ѝ.

— Извинявам се.

Тя я стисна.

— Хайде побързай. Опаковай си багажа.

Затворих пътната чанта и я заключих, след това поставих отгоре ѝ дипломатическото куфарче. Оставих багажа на леглото и излязох на терасата. Малкият черен „Фолксваген“ все още беше отсреща на улицата. Докато го наблюдавах, до него се приближи и спря един голям „Форд Феърлайн“ с четири врати.

Не можех да видя шофьора, но двамата, които стояха до „Фолксвагена“, като че ли казаха нещо на шофьора на другата кола; после „Фордът“ потегли, а мъжете се качиха на „Фолксвагена“ и потеглиха. Наблюдавах ги, докато завиха зад ъгъла, и се прибрах в апартамента. Взех пътната чанта и дипломатическото куфарче и влязох в хола.

Алма ме чакаше. Втренчих се в нея. Беше облечена с тъмно визоново палто, наметнато на раменете ѝ, а на пода до нея имаше две големи пътни чанти, прегъната чанта-гардероб и малко квадрагно куфарче за бижута. Всичките бяха марка „Луи Вито“. Усмихнах ѝ се:

— Супер си. Смяташ да пътуваш ли?

Тя се засмя:

— Идвам с теб в Ню Йорк.

— Виж какво — казах аз. — Не си спомням да е ставало въпрос и за теб.

— Не бъди глупав. Мислиш ли, че капитанът щеше да ми повярва, ако не му бях казала, че ме взимаш със себе си в Ню Йорк?

— Да, ама не е толкова лесно — отвърнах аз. — Трябва ти виза.

Тя пак се засмя:

— Имам постоянна входна виза за Щатите. В края на краищата, учила съм там в колеж.

Нищо не ѝ казах.

— Освен това учих и една година в Париж.

— И там ли смяташ да ходиш?

— Може би. Но това няма да ти причини проблеми. Моят patron ми остави един малък апартамент в хотел „Пиер“.

Прихнах да се смея:

— Може би ще ме приютиш. Аз нямам апартамент в Ню Йорк.

— Можеш да си ми гост колкото пожелаеш — отговори тя.

Домофонът до вратата иззвъня. Тя натисна един бутон и каза нещо. Домофоните винаги имат тенекиен звук и този не правеше

изключение. Гласът на мъжа звучеше остро и възбудено. Тя му отговори нещо. Отново прозвуча неговият глас. Най-сетне тя кимна и отговори с единствената дума, която разбрах:

— Окей.

— El capitán е долу в гаража под блока. С него са и двамата детективи. Казва, че пред входа на гаража в една кола седят и чакат трима подозрителни типа. Смята, че това са наемни убийци, защото колата е с колумбийска регистрация. Каза да не отваряме вратата на никого, освен на него.

— Глупости — отвърнах аз и извадих револвера от джоба си. — Има ли друг вход за апартамента ти?

— Вратата за прислугата в кухнята — отговори тя.

— Я по-добре да я затиснем с масата — казах аз. — Не можем да си позволим някой да ни изненада в гръб.

Тя повика Мамачита, последвах ги в кухнята и им помогнах да затиснат вратата с тежката дъбова маса. След това се върнахме в хола. Алма се обърна към старата жена и ѝ каза нещо. Тя се разплака, прегърна Алма и я целуна. Алма също я целуна, каза ѝ нещо на испански и Мамачита излезе от стаята.

Момичето ме изглежда.

— Казах ѝ да си отиде в стаята и да заключи вратата, и че полицаите са тук и ще се оправят със ситуацията.

— Аха — казах аз. — Но май ще е по-добре да си с нея.

Тя поклати глава.

— Аз трябва да съм с теб. Ти не можеш да познаеш гласа на капитана.

— Защо ми правиш такава услуга? — попитах. — Ще се чувствам по-добре, ако си в безопасност.

— Не се отделям от теб — отвърна тя протичко. — Ти ме измъкна от зъбите на пираните. А освен това сме приятели и любовници.

Нищо не казах, просто се наведох и я целунах.

— Приятели и любовници — рекох аз.

— Десет минути минаха — казах ѝ аз. — Капитанът не си дава много зор.

Тя ме изглежда.

— Той е много предпазлив човек. Сигурна съм, че знае какво прави.

— Може би отвърнах аз. — Обаче започвам да се безпокоя.

Отидох до входната врата и надзърнах в широкообхватната шпионка. Погледът ми стигаше до вратата на асансьора в края на коридора. Нямаше никакво движение. Обърнах се към Алма.

— Ти можеш ли да му се обадиш в гаража?

— Не — отговори тя. — Връзката е еднопосочна. Само отдолу могат да се обаждат.

След минута се чу тенекиеният глас на домофона. Гласът на мъжа праснеше във високоговорителя. Алма бързо му отговори. Той пак се обади. В гласа му се усещаше нотка на уплаха и припряност. Алма се обърна към мен. Лицето ѝ изглеждаше озадачено, после тя пак каза по домофона:

— Окей.

И изключи бутон на домофонния високоговорител.

— Не разбирам нищо — каза тя. — Той ме нарече Алма. Досега никога не се е обръщал към мен на малко име.

— Но ти така се казваш — отвърнах аз.

— Прав си — отговори тя. — Но не можеш да ме разбереш. Капитанът е много коректен човек и просто не се държи по този начин.

— Окей. Какво друго ти каза?

— Първо попита дали сме си опаковали багажа и дали носиш дипломатическото куфарче. Отговорих му, че сме готови, и той каза, че се качва с асансьора. — Тя поклати глава. — Май нещо не е съвсем наред.

— Мисля, че е загазило. Иначе не би могъл да знае или дори да пита за дипломатическото куфарче — казах аз.

Обърнах се при шпионката на вратата и ѝ казах през рамо:

— Нали нищо не си разправяла за дипломатическото куфарче?

— Не бъди леке — отвърна тя ядосано. — Не съм толкова глупава.

Засмях се:

— Никога не съм казвал, че си глупачка. Но по-добре е да намерим начин да се измъкнем бързо оттук.

— Само оттук може — отговори тя. — През кухненската врата ще се доберем само до стълбищата.

Погледнах през шпионката. Вратата на асансьора започна да се отваря. Махнах ѝ да погледне:

— Я виж дали това е твоят човек.

Тя погледна през шпионката:

— Той е. Но след него върви още един.

Аз отново погледнах през шпионката. Нейният приятел не беше висок, но беше в полицейска униформа и с ботуши на високи токове, които го правеха да изглежда по-висок. Кобурът му беше откопчан, но празен. И в ръката му нямаше пистолет. Човекът зад него беше с една глава по-висок и като че ли беше опрял нещо в гърба на капитана.

През вратата се чу гласът на капитана:

— Алма! Estoy Felipe!

— Какво ще правим сега? — прошепна тя.

Свалих предпазителя на моя револвер и заставах до вратата, за да се скрия. Стиснах здраво оръжието и ѝ прошепнах:

— Пусни го да влезе.

Тя завъртя бравата и се отдръпна, докато вратата се отваряше. Капитанът като че ли го набутах в антрето, той се блъсна в Алма. Другият все още не беше прекрачил прага и не можех да го видя.

— Американецът! — извика рязко вторият.

Алма не проговори. Посочи с глава спалнята зад себе си. Човекът изкрещя нещо на испански. Не разбрах какво беше, но се досетих от тона на гласа му. Алма поклати отрицателно глава. Човекът изрева още нещо и тръгна след нея навътре в апартамента. Сега беше моят ред.

Праснах го силно с автоматика по китката на ръката, в която беше револверът. Той падна на пода, а човекът се обърна към мен и се опита да ме хване за ръката. Бях научил някои неща в армията. Отдръпнах се назад и го изритях в тестисите. Той изпъшка и се сви; тогава стоварих револвера върху главата му. Той се просна на пода,

втренчи се в мен и посегна да вземе револвера си. Но сега вече полицаят беше на мястото си. Грабна оръжието от пода. Погледна ме и кимна към оръжието:

— Това е моят револвер.

— Добре — отвърнах аз.

Полицаят се наведе към мъжа и бързо заключи с белезници ръцете му зад гърба. Изтърколи го по гръб и силно го цапардоса — в отговор онзи му се озъби. Полицаят го прасна с револвера по лицето. От устата и носа му потече струйка кръв. Полицаят понечи пак да го удари.

Алма побърза да се обади:

— Не на белия килим. Няма да може да се изчисти.

Полицаят я зяпна, по лицето му премина полуусмивка, после той кимна. Не беше едър мъж, но беше силен. Без труд извлече мъжа на мраморната тераса и отново го удари по лицето. Сега кръвта шурна. Полицаят изръмжа нещо, но мъжът поклати отрицателно глава, без да каже нищо.

— Знаеш ли нещо за него? — попитах полица.

Той ми отговори на английски:

— Нищо, освен това, че е колумбиец. Мислехме, че са само трима. Наблюдавахме ги, докато бяха в колата. Този се криеше в гаража и ме хвана, когато излизах от колата.

— Къде са хората ти? — попитах аз.

— На улицата, следят останалите в колата — отвърна той и се обърна на испански към Алма.

Тя отговори на английски:

— Нямам представа защо ни преследват. Може би са ги информирали за същото, за което си бил уведомен и ти относно другия човек.

Изгледах я с възхищение. Тя не спомена името на Анджели. Нямаше защо да привлича вниманието на полица върху него.

— А ти някога виждала ли си го този Анджели Ди Стефано? — попита я капитанът.

— Възможно е — отговори тя. — Може би в някоя от дискотеките или на купон. Аз общувам с много хора.

— А този? — попита той, кимайки към мен. — Как се запозна с него?

— Чрез една от моите приятелки от колежа в Щатите. Тя ми се обади и ми каза, че той ще ме потърси.

— Обаче ти изчезна с него почти две седмици — изглежда я той. — Къде бяхте?

— Имам една малка къщичка в провинцията — отвърна тя.

— И заминаваш с него в Щатите? Изглежда доста бързо си се увлякла по него — каза полицаят.

— Неведоми са пътищата на любовта — отвърна тя.

Той се обърна към мен:

— Откъде знаете да боравите с оръжие?

— Служих в специалните части във Виетнам — отвърнах аз.

— Откъде имате оръжието?

Алма бързо се намеси:

— Аз му го дадох. Беше ми го подарил твоят генерал.

Той помълча известно време, след това се обърна към колумбиеца. Каза му нещо бързо на испански, обаче онзи пак не му отговори.

Капитанът го вдигна, завъртя го и го преметна на перилата на терасата. Като държеше револверът си опрян в тила му, той с другата ръка отключи белезниците и ги свали от ръцете му. С револвер, все още опрян в тила му, полицаят рязко го попита нещо на испански. Колумбиецът също така рязко му отвърна. Прозвуча ми като че ли напсува капитана.

Полიცаят сви рамене и прасна колумбиеца с револвера по тила. Онзи увисна на перилата. Капитанът елегантно се отдръпна, пхна ръката си между краката му и го вдигна за чатала. Отстъпи назад и колумбиецът с писък прелетя през перилата и изчезна.

От улицата се чу слаб удар. Капитанът погледна през перилата, после се обърна към нас. Лицето му беше безизразно.

— Тъпанар с тъпанар — каза той с безразличие. — Плъосна се на покрива на една нова кола и я съсипа.

Нищо не му отговорихме.

Капитанът прибра револвера си в кобура.

— Щеше да ни избие всичките — каза той.

— Знам — отговорих аз.

— Ще погледнете ли?

Поклатих отрицателно глава:

— Нагледал съм се на такива във Виетнам.

Той кимна:

— Ами добре. Хайде да влезем вътре. Ще повикам още полицаи и докато ги чакаме, ще проверя документите ви.

С нищо не може да се сравни преживяването, когато те карат на летището с полицейски кортеж. Два мотоциклета проправяха с виещите си сирени пътя на полицейската кола, боядисана в черно и бяло, последвана от нас в автомобила на капитана, а зад нас имаше още една черно-бяла кола. Хората гледаха с любопитство как се носим по улиците.

Алма и аз седяхме отзад, колата се управляваше от униформен полицаи, до когото беше капитан Гонзалес. Той се обърна към нас:

— Струва ми се, че нямаме проблеми — каза той. — Няма и помен от колумбийците.

— Къде ли може да са отишли? — попитах аз.

— Кой знае? — отговори капитанът. — Моите хора ги загубиха в движението, след като те напуснаха произшествието.

„Произшествие“ беше учтива формулировка от негова страна. Особено след като беше бутнал онова копеле през перилата. Той погледна часовника си.

— Вече сте изтървали полета на „Браниф“ — каза той. — Самолетът е излетял в два часа и следващият му полет ще е едва утре.

— По дяволите — казах аз.

— Няма за какво да се тревожите — каза той успокоително. — Самолетът на „Еър Перу“ излита за Ню Йорк в четири часа. Ще ви уредя за него.

Погледнах Алма и тя кимна.

— С тях се лети добре. Има първа класа. Много пъти съм ги ползвала.

— Добре — казах на капитана. — Взимаме го.

— Ще трябва да си купите билети — каза той и протегна ръка към мен. — Дайте ми парите и документите си и аз ще уредя всичко.

Извадих от вътрешния джоб на самото си две хилядадоларови банкноти заедно с моя паспорт с входна виза и му ги подадох.

— И да не забравите да вземете билет и за Алма.

— Разбира се, че ще ѝ взема — отвърна той и прибра в джоба си парите и документите. — Сега е три часа. Ще ви настаня във ВИП-а.

— Благодаря ви — отвърнах аз.

Той погледна Алма:

— Кога смяташ да се върнеш?

— Не съм мислила за това — отговори тя. — Може да направя едно бързо посещение в Париж.

— Това е много хубаво — отвърна той учтиво. — Изпрати ми телекс, когато искаш да се върнеш. Ще те взема от летището.

— Много си мил, Фелипе — усмихна му се тя. — Ще ти се обадя.

Той ни остави на един детектив във ВИП-а и отиде да уреди формалностите, свързани с полета. Алма запали цигара. Една служителка ни донесе две чаши шампанско.

— Извини ме за момент — казах аз. — Трябва да отида до тоалетната.

— Не се бави.

Влязох в тоалетната, застанах пред писоара, дръпнах ципа и започнах да си върша работата. Внезапно погледнах в огледалото пред мен. Едва не си опиках гащите. Бързо вдигнах ципа и се обърнах. На вратата се беше облегнал Винсент.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попитах аз. — Мислех, че си изчезнал.

— Трябваше да остана — отвърна той. — Говори ли с чичо си?

— Да.

— Добре — отвърна той — Значи си му разказал какво направих?

— Разбира се — отговорих аз. — Той беше много доволен.

— Окей — каза Винс и извади от джоба си автоматичен револвер със заглушител. — Тogaва никога няма да имаш възможност да отричаш, че вие двамата с Анджелио сте се сджавкали за коката, тъй като това са били тютюневи листа.

— Ти си луд — казах аз.

— За двадесет милиона долара — отвърна той и се приближи към мен.

Видях как вратата зад гърба ми се отваря. След това изпафка друг заглушител. Бях достатъчно пъргав да се отместя от трупа на Винсент — той падна напред, пистолетът му изтрака на пода, главата му се пръсна и писоарът се напълни с кръв и мозък.

На прага стоеше капитан Гонзалес.

— Единият от колумбийците — каза той.

Бях онемял. Само кимнах.

— А сега излизайте оттук — каза той. — Ще изпратя човек да почисти.

Все още не можех да проговоря.

Той се подсмихна.

— Голям късметлия сте — каза той. — Време е да се качвате на самолета.

Капитан Гонзалес махна на един от полицаите, когато излязохме от мъжката тоалетна. Той се приближи към нас и капитанът бързо му каза нещо на испански. Полицаят кимна и застана пред вратата на мъжката тоалетна, така не никой да не може да влиза.

Погледнах въпросително капитан Гонзалес.

— Искам да сте на борда на самолета преди да сме извикали летищната полиция. Щом дойдат, ще повикат и имиграционните власти и така ще се забъркате с разни формалности, че два-три дни няма да можете да отпътувате. А съм сигурен, че копнеете да се приберете вкъщи.

— Благодаря ви — казах аз.

— Моля — отвърна той. — Та нали ми спасихте живота в апартамента.

— И вие моя.

— Това е мой дълг — отвърна той. — Да охранявам невинни хора.

Подадох му ръка.

— Още веднъж ви благодаря.

Закрачихме към фоайето, където чакаше Алма.

— Странно — каза той. — Не разбирам защо колумбийците са ни проследили.

— Вероятно са получили същата информация, която е пристигнала и във вашето министерство. Само че проблемът е в това, че аз не съм човекът, когото търсят — отговорих аз.

— Не познахте ли мъжа в тоалетната?

— Не — поклатих отрицателно глава.

— Но той искаше да ви убие — каза полицаят.

— Нямам представа защо — отвърнах аз. — Но благодарение на вас не успя.

Гонзалес кимна замислено:

— Ще ви дам още двама от моите хора да ви придружат до самолета. Не ми се иска да се случи нещо с вас и Алма.

— Сега вече се чувствам в по-голяма безопасност — отвърнах аз.
Той внезапно се засмя:

— Смятате ли да дойдете пак в Лима?

И аз се засмях:

— Едва ли. Стигат ми вълненията от това посещение.

Той кимна.

— Мисля, че преценката ви е разумна. — Погледна ме като се приближавахме към Алма. — По-добре не ѝ разправяйте нищо за инцидента в тоалетната. Тя е твърде уплашена от цялата тази история.

— Съвсем навреме идвате — каза Алма. — Току-що поръчах бутилка шампанско.

Капитанът ѝ се усмихна:

— Няма да имате време за него. Уредих да се качите на борда преди другите пътници.

— Ама защо е това бързане? — попита тя. — Имаме четиридесет минути до излитането.

— Искам да сте на борда на самолета преди да са се качили други пътници. Ще ви придружим, докато се качите. След това ще поставя двама от моите детективи в основата на стълбата — да проверяват всички. В колата с колумбийска регистрация са били забелязани трима мъже.

— Да не би да искаш да кажеш, че те биха дошли тук? — попита Алма.

— Не мога да не предвидя всичко — отговори той.

След това хвана голямата и малката ѝ чанта, които тя искаше да вземе със себе си на борда на самолета.

— Хайде — каза той.

Излязохме от сградата на летището през служебния изход. Алма и аз извървахме пътя до самолета с истински ескорт — пред нас вървеше капитанът, единият от детективите беше до нас, а другият — зад нас. Безшумно се изкачихме по стълбата. Трябвах ми няколко мига, за да свикна с тъмнината вътре след ярката слънчева светлина.

Една стюардеса ни се усмихна:

— Bienvenido, Senorita Варгас и господин Стивънс. Estoy Senorita Мариса.

Алма отговори на усмивката ѝ и се обърна към нея на испански. Стюардесата ѝ кимна. Очевидно се познаваха. Момичето ни заведе на

нашите места. Настанихме се на последния ред на първа класа с гръб към една преграда.

— Би трябвало да се чувствате удобно — каза стюардесата.

— В първа класа ще пътуват само още двама пътници.

— Благодаря ви — отвърнах аз.

— Може ли да ви предложи шампанско? — попита стюардесата.

— Да, gracias — отговори Алма. След това погледна към капитан Гонзалес, докато седнаше на мястото до илюминатора.

— Ще пийнете ли с нас, капитане? — попита го тя.

Той поклати глава и постави чантите ѝ в багажника над главите ни.

— Не, благодаря, все още съм на работа.

— Сигурна съм, че вече няма за какво да се безпокоим — каза тя.

— Ще престана да се безпокоя, когато излетите — отвърна той.

— Приятно забавление. Пътниците започват да се качват на борда и аз искам да ги проверя заедно с моите хора. Ще се върна след няколко минути.

Стюардесата ни донесе бутилка шампанско и чаши. Напълни ги бързо и отиде на входа, за да посрещне идващите пътници.

Двете чаши звъннаха.

— Страхотно ни обслужват — казах аз. — Гонзалес ни държи под око. Чудя се дали знае нещо, което ние не знаем.

— Той е полицай — отвърна тя. — А те обичат да си придават важност.

— Не е само това — казах аз, като си мислех колко бързо ме беше последвал в тоалетната. — Но не се оплаквам. Ако не беше той, сега щяхме да сме в моргата.

— Всичко вече свърши — каза тя. — Летим за Щатите.

— Да — отвърнах аз и изругах. — По дяволите, не можах да се обадя на чичо ми. Той ще се тревожи.

— След десет часа сме в Ню Йорк — каза тя. — Можеш да му се обадиш от летище „Джон Фитцджералд Кенеди“.

После наля още шампанско в чашите ни.

— Успокой се. Ще летим добре. Самолетите ДС 8 на „Еър Перу“ са по-комфортни от „Боинг 707“ на „Барниф“, макар че са малко по-бавни. Ще можем да полегнем.

— Никога не съм успявал да полегна в самолет — казах аз.

Тя се усмихна.

— Защото никога не си летял с мен. Ще ти държа члена през цялото време. Ще го напудря с малко кокаин, та и ти ще полетиш.

— Ти си страхотно маце — казах аз.

— Не — засмя се тя. — Перуанско маце.

Отново се чукнахме. Видях как стюардесата придружи още една двойка по пътеката до местата ни. Бяха на средна възраст, много добре облечени. Жената беше с визоново палто, а ръцете ѝ бяха обсипани с диаманти. Мъжът свали меката си шапка, под която се показва бяла коса на ситни къдрици; очите му бяха скрити от тонирани очила френски модел. Наблюдавах ги, докато се настаняваха, а стюардесата им поднесе шампанско.

Капитан Гонзалес се върна.

— Всичко е наред — каза той. — Всички пътници са на борда. Самолетът не е пълен. Във втора класа има само четиридесет и седем човека.

— Може би сега ще пийнете с нас шампанско? — попита Алма.

— Не, благодаря ви още веднъж — отговори той с извинителен тон. — Имам да попълвам документи още много часове в дирекцията.

Той ми протегна ръка.

— Желая ви успех, господин Стивънс. За мен беше чест да се запозная с вас.

— За мен още повече, капитан Гонзалес — казах аз като му стиснах ръката. — Благодаря ви за всичко, което направихте за нас.

— Por nada — отвърна той и целуна почтително ръката на Алма. — Hasta luego, Senorita Vargas.

— Mill gracias, Capitan — кимна Алма. — Може ли да ви помоля за още една услуга?

— Каквото пожелаете — каза той.

— Ние ще пристигнем в Ню Йорк между два и три часа през нощта. Бихте ли били така добър да съобщите по телекса в моя хотел да изпратят лимузина на летището?

— Незабавно ще се погрижа за това, Senorita Vargas — каза капитанът, вдигна ръка към фуражката си, след това се обърна и излезе от салона.

Чух как вратата се затвори и реактивните двигатели засвистяха. Обърнах се към Алма, за да я наблюдавам. Лицето ѝ беше залепено за

илюминатора — тя гледаше към земята. Наведох се над рамото ѝ и можах да видя как капитанът и хората му се връщат към сградата на летището. От озвучителната уредба един глас изреждаше инструкциите за безопасност на испански и английски, докато самолетът бавно потегли към пистата.

После пак така бавно зави. Спирачките го задържаха, а двигателите започнаха да набират обороти. Изведнъж Алма ме хвана за ръката. Стисна я още по-силно, когато самолетът се засили. Воят на двигателите се усили. Откъснахме се от земята. Алма се обърна към мен с побледняло лице.

— Винаги ме е страх при излитане.

Не мислех за това, което казваше, а за това, че помоли капитана да изпрати телекс до нейния хотел. Едва сега осъзнах, че изобщо не му каза името на хотела. Тя пхна ръката си в слабините ми.

— Хотел „Пиер“ — казах аз.

Тя ме погледна:

— Какво искаш да кажеш?

— Ти изобщо не каза името на хотела на капитана.

Тя се засмя:

— Казах ти, че сме стари приятели. Той от преди много години знае, че моят ратрон ми е наел там апартамент.

Бяха изминали малко повече от три часа, бяха изпити две бутилки шампанско, а аз дремех. Стюардесата ме докосна по рамото. Отворих очи и я погледнах.

Тя държеше нова бутилка шампанско.

— Поздравяваме ви по случай преминаването на екватора — каза тя.

Обърнах се към Алма:

— Ти поспа ли?

— Малко — отговори тя, докато стюардесата наливаше шампанското и тръгна да обслужи останалите пътници. Чукнахме чаши и Алма ме целуна.

— И аз те поздравявам — усмихнах се аз и я целунах.

— Имам специален подарък за теб — каза тя през смях и пхна нещо в ръката ми.

— Какво е това? — попитах аз.

— Помириши го — каза тя.

Пъхнах го под носа си.

— Мирише на тая ти работа и парфюм.

Тя се засмя:

— Позна. Това са бикините ми. Още са влажни. Събух ги, когато ти заспа. Сложи ги в горното джобче на сако си. Така всички ще си мислят, че е кърпичка.

Пъхнах ги в джоба си.

— Ти си смахната — казах аз.

— Не съвсем — отговори тя. — Просто искам да ти подаря нещо, което да ти напомня кога сме пресекли екватора на височина десет хиляди метра.

— Та ти ме издигна на по-голяма височина без самолет — усмихнах се аз.

Стюардесата отново се появи.

— Ще ви сервирам вечерята — каза тя.

Усетих ръката ѝ на рамото си, обърнах се на другата страна в удобното легло и отворих очи. През прозореца струеше дневна светлина. Алма вече беше облечена. Изглежда ме и се усмихна.

— Голям сън му дръпна.

Разтърсих глава, за да се разсъня:

— Колко е часът?

— Дванадесет и половина — отговори тя.

Почти скочих от леглото:

— Трябва да се обадя на чичо.

— Не се безпокой — каза тя. — Вече му се обадох. Казах му, че спиш. Той поръча да му се обадиш в два часа.

Зяпнах я.

— Ти откъде знаеш номера?

— Не си ли спомняш? — попита тя. — Нали ме накара да му се обадя от Лима. Никога не забравям телефонни номера.

— Той как ти се стори?

— Като че ли добре — отговори тя. — Май беше малко унил.

— Изненада ли се, че ти му се обаждаш? — попитах аз.

— Не — отговори тя и посочи към масата до леглото. — Закуската. Портокалов сок, кафе и истинско датско сирене, произведено в Америка.

— За мен кафе — казах аз и стъпих на пода. А то беше добро — силно и горещо. Главата ми започна да се прояснява.

— Ти кога се събуди?

— В осем часа — отвърна тя.

— Защо толкова рано? Сигурно сме заспали чак сутринта.

— Имах да свърша няколко работи, трябваше да въртя телефони — отговори тя.

На входната врата звънна камбанка.

— Сигурно е камериерът — каза Алма припряно. — Имаме много неща за гладене. Ще се погрижа за тях, докато ти се обръснеш и вземеш душ.

Тя взе две от пътните си чанти и ги занесе в хола като затвори вратата след себе си.

Налях си още кафе и го взех със себе си в банята. Изпих го, докато търсех бръсначка в тоалетното шкафче, но не можах да намеря. Позамислих се, след това се увих в една хавлия и отидох в хола.

Когато отворих вратата, тя беше с гръб към мен. Срещу нея от другата страна на масата имаше двама мъже. До нейните чанти марка „Луи Вито“ имаше две други кожени чанти. Нейните бяха отворени и тя подаваше целофанови пакети с бял прах на мъжете, които ги подреждаха в своите чанти.

— Двадесет и две кила — каза тя и тогава единият от мъжете ме видя и извади автоматичен револвер от самото си.

Тя се обърна към мен.

Почувствах се неловко.

— Търсех самобръсначка — казах аз.

— Прибери оръжието — каза студено тя. — Това е племенникът на Ди Стефано.

Мъжът ме изгледа.

— Този, който отиде с Анджело?

— Да — каза тя и се обърна към мен. — Бръсначката е в чекмеджето до мивката.

Кимнах и затворих вратата зад гърба си. Върнах се в банята. Изведнъж ми се пригади и повърнах в тоалетната. Вече нищо не можех да разбера.

Обърнах се към мивката и се огледах в огледалните плъзгащи се вратички на шкафа. Имах отвратителен вид, бях блед и изпотен, в устата ми горчеше. Отворих огледалната вратичка и извадих бутилката „Лаворис“, която бях забелязал по-рано.

Изпразних съдържанието ѝ, без да успея да измия горчилката от устата си. Намерих бръсначката, обикновена стара „Жилет“, но нямаше крем за бръснене, затова натрих силно лицето си със сапуна от мивката, който ухаеше слабо на женски парфюм. Ножчето не беше съвсем износено, но ръцете ми малко трепереха, затова се порязах тук-там. Притиснах на порязаните места кърпа, напоена с гореща вода, след това им налепих парченца намокрена тоалетна хартия, за да спра кръвенето.

Седнах на тоалетната чиния, докато хартийките изсъхнат, след това си взех леден душ. Треперех когато излязох от банята и се завих с тежък турски хавлиен чаршаф. Погледнах се отново в огледалото. Този път не бях така зле. Бързо се сресах, отворих вратата и се върнах в спалнята.

Алма се беше разположила на ръба на леглото и ме гледаше.

— Добре ли си? — попита тя.

— Идеално — отвърнах аз и посегнах да си взема дрехите от нишата, обаче единственото нещо, което видях там, бяха костюмите и обувките ми. Извадих пътната си чанта и я поставих на леглото.

— Ризите, бельото и чорапите ти са ей там в най-долното чекмедже — каза тя като посочи скрина.

Обличах се. Тя ме гледаше мълчаливо. Започнах да тъпча дрехите си в празната пътна чанта. Не ги подредих много добре, но успях да затворя и заключа. Вдигнах я от леглото и тръгнах към вратата.

Тя продължаваше да седи на ръба на леглото.

— Къде си тръгнал?

— Мога да се настаня в стария апартамент на баща ми — отвърнах аз.

— Почакай. Моля ти се. Всичко ще ти обясня.

— Какво още има да обясняваш? Още лъжи? — попитах аз саркастично.

— Мислех, че сме приятели и любовници — каза тя.

— Единственото, което ни е свързвало, са били приятелските чукания — казах аз.

— Борихме се за нашия живот — каза тя.

— И оцеляхме — отвърнах сърдито аз. — А ти никога не ми каза къде е твоето място в него. Мислех, че идваш в Ню Йорк заради мен, а не за да пренесеш двадесет и два килограма кокаин.

— Това беше доставка за сътрудниците на твоя чичо — каза тя.

— Да, и ти, разбира се, не получаващ нищо за това. — Все още бях сърдит. — Бях абсолютен глупак.

— Не — каза тя тихо. — Твоят чичо и генералът са сключили споразумение още преди много години. Аз съм част от него. Продължих да работя за чичо ти след смъртта на генерала. Че от какво

друго бих могла да живея? Генералът ми остави всичко друго, но не и пари.

— Каква е ролята на Анджели във всичко това? — попитах аз.

— Той беше моята връзка през последните пет години — отговори Алма. — А аз — неговата. Трябваше му някоя, която говори испански.

— Бяхте ли любовници? — попитах аз.

— Не в истинския смисъл — отвърна тя. — Бих казала, че по-скоро бяхме делови съдружници. Понякога се чукахме, без да му придаваме някакво значение.

— Чичо ми знаеше за теб, нали?

— Да — каза тя. — Още откакто бях на седемнадесет години. Още от първия път, когато генералът ме доведе в Ню Йорк.

— И през цялото това време си прекарвала стоката?

— Всичко беше организирано предварително — каза тя. — Всичко беше осигурено и от двете страни — Лима и Ню Йорк. А аз бях идеалният куриер, когато отивах да се уча и като се връщах от занятия, после като модел на най-големите агенции.

— Защо не ми разказа всичко?

— Не можех — отвърна тя. — Не знаех доколко си осведомен, затова трябваше да си мълча. Анджели също никога не беше ти казвал нищо.

Поклатих глава.

— Господи — казах аз и отново я погледнах. — И капитанът ли е замесен?

— Да — каза тя. — Една от задачите му беше да те охранява на летището. Нали си спомняш, че те последва в тоалетната?

Кимнах утвърдително.

— Добре, че стана така — каза тя. — Видях, че Винсент влиза след теб, и казах на капитана.

— Значи, знаеш какво стана там? — попитах аз.

— Да. Чичо ти ми разправи, когато му се обадох тази сутрин.

— И когато разговаряше с него тази сутрин какво още ти каза той?

— Каза ми да се обадя на капитана и да го накарам да изпрати коката на един човек, който се казва Очоа, в Меделин. Същият, с когото преговаряше Анджели.

Тя си взе цигара от нощната масичка. Пое дълбоко тютюневия дим.

— Уведомих го, че ще ти кажа. Той не възрази. Само заръча да му се обадиш в два часа.

Изгледах я:

— Не съм сигурен дали искам да разговарям с него.

— Но той те обича — каза тя. — И има нужда от теб. Още повече сега, когато Анджели го няма.

Мълчах.

— Ами аз? — попита тя. — Ние изживяхме нещо необикновено. И аз имам нужда от теб.

Срещнах погледа ѝ. В очите ѝ като че ли проблясваха сълзи.

— За мен това вече няма значение. Ти ще се справиш, винаги си успявала. Но аз не знам как да живея в този свят.

— Не можеш да нямаш никакви чувства — каза тя дрезгаво. — Ако не към мен, то поне към чичо си. В края на краищата една фамилия сте.

— Тази фамилия ми е донесла само мъка — отвърнах аз. — Кажи на чичо ми, че ако иска да говори с мен, ще бъда в стария апартамент на баща ми.

След това се обърнах, за да не може да види сълзите в очите ми, взех си чантата и излязох.

Апартаментът на баща ми беше само на десет минути път с такси от хотел „Пиер“. Пресича се Петдесет и девета улица и се кара покрай Сентрал Парк Уест до Седемдесета улица. Беше в един стар блок, който изобщо не приличаше на новите, които се изграждаха на „Ийст Сайд“. Комфортен апартамент на единадесетия етаж, с високи тавани, две спални, хол, трапезария, кухня и две бани. Баща ми го беше купил след смъртта на майка ми. Не можеше да живее в къщата, където беше прекарал живота си с нея. Когато се нанесохме, той реши, че втората спалня ще е за мен, макар че повечето време се учех в пансион.

Портиерът Барни ме поздрави като слязох от таксито.

— Добре дошли, господин Джед — каза той усмихнато.

Платих на шофьора и се обърнах към него. Той си ме наричаше „господин Джед“ още откакто се нанесохме, когато бях на дванадесет години.

— Как си, Барни?

— Крепя се, господин Джед — каза той, докато ме превеждаше през фойето към асансьора. — Артритът продължава да ме мъчи. Но гледам да го превъзмогвам.

— Държиш се ти — казах аз и му пъхнах десет долара в ръката.

Той остави пътната ми чанта и натисна бутона за моя етаж.

— Апартаментът е в добро състояние — каза той. — Чистачката беше там вчера.

— Благодаря ти — казах аз докато вратите се затваряха.

Влязох в антрето на апартамента и оставих чантата на пода. Барни беше прав. Апартаментът беше оправен и чист, но прозорците бяха затворени. Влязох в хола и ги отворих. Свежият въздух от „Сентрал Парк“ ми подежда ободряващо. Взех чантата и влязох в спалнята. Отворих прозорците и погледнах към парка. Виждаха се „Шери Недерланд“ и до него покривът на хотел „Пиер“ на Пето авеню.

Това не ми подежда съвсем добре. Разопаковах чантата си. Хвърлих я на пода на гардероба, свалих си самото и го метнах на стола.

Взех дипломатическото куфарче, влязох в трапезарията и го отворих на масата.

Проверих дали парите са си на мястото. Седемнадесет хиляди долара. Бръкнах в преградката и извадих оттам паспорта, портфейла, кредитните карти и шофьорската книжка на Анджело. От едно джобче с цип извадих „Ролекса“. Загледах се в него. Беше с тъмносин циферблат с диаманти на часовите един, шест и девет; календарът беше до тройката. Обърнах часовника. Отзад беше гравирано с тънък шрифт: „На любимия ми син Анджело по случай 21-вия му рожден ден от Татко“.

Прибрах часовника обратно в джобчето. Още бях сърдит на чичо ми, защото беше част от всички тези, които ми правеха номера. Но той беше брат на моя баща, а Анджело ми беше братовчед. И да ми харесва, и да не ми харесва, те бяха от фамилията.

Затворих дипломатическото куфарче, занесох го в хола и го поставих на бюрото на баща ми. На края на бюрото имаше двойна сребърна рамка — едната снимка беше на баща ми, а другата — на майка ми. Загледах се в тях. Бях на тринадесет години, когато мама почина. Винаги съм се чувствал виновен, защото не можех да си я спомня много добре. После погледнах снимката на баща ми. Почувствувах се странно. За първи път осъзнах колко много приличаше той на чичо ми.

Поех дълбоко дъх, влязох в кухнята, взех от лавицата бутилка „Курвоазие“, налях си една солидна доза и я изпих. Конякът изгори стомаха ми. Усетих да ми става топло, но не и по-добре.

Седнах на бюрото и изпих още една глътка коняк, след това вдигнах телефонната слушалка. Не знаех директния телефон на Алма, затова набрах номератора на хотел „Пиер“.

Телефонистката ми отговори с професионална приветливост:

— Госпожица Варгас излезе.

— Каза ли кога ще се върне?

— Не, господине.

— А бихте ли й предали, че я е търсил господин Стивънс. Телефонният ми номер е...

Телефонистката ме прекъсна:

— Сър, тя остави съобщение за вас. Каза да ви предам, че заминава за Франция днес следобед.

— Благодаря ви — отвърнах аз и затворих телефона.

Замислих се за минута, после погледнах снимката на татко:

— А сега какво да правя, тате?

Но снимките са неми. Баща ми просто се усмихваше и гледаше умно. Отпих глътка от коняка и се загледах в снимката. Може би бях започнал да се напивам, но ми се стори, че още по-силно започна да прилича на чичо ми. Телефонът иззвъня и аз вдигнах слушалката:

— Да, моля.

— Господин Джед, Барни е на телефона. Тук е чичо ви, господин Ди Стефано.

— Окей, Барни — казах аз. — Пусни го да се качи.

Оставих чашата с коняка на бюрото и отидох в антрето, за да отворя вратата. Изчаках докато той излезе от асансьора. Плътено зад него бяха двамата му бодигарда. Те тръгнаха към мен. Вдигнах ръка и ги спрях.

— Без тях. Искам да говоря с теб на четири очи.

Той им даде знак и те останаха в коридора. Дръпнах се назад, за да влезе в апартамента, и затворих вратата.

Чичо ми беше едър мъж. Преди да успея да се обърна, той ме прегърна и ме целуна по двете бузи.

— Синко — каза той.

— Чичо — отвърнах аз сподавено.

Той сбърчи нос:

— Пил си.

— Само едно коняче — казах. — Искаш ли да ти наляя?

— Не — отговори той. — Нали знаеш, че много рядко пия алкохол преди шест часа.

— Бях забравил — отвърнах аз.

Отведох го в хола и отворих дипломатическото куфарче:

— Това беше на Анджели.

Той го изгледа, без да каже нищо.

— Всичко в него принадлежи на Анджели — казах аз. — Има седемнадесет хиляди долара — отворих преградката. — Его ги шофьорската му книжка, паспорта и кредитните карти.

След това отворих ципа на джобчето и извадих „Ролекса“.

Той бавно го пое и го обърна, за да види гравирания надпис на гърба. Разплака се. Със силни, сухи, хълцащи стонове, а сълзите му се

стичаха по бузите.

Прегърнах го през тресящите се рамене и го настаних в един стол до писалището.

— Съжалявам, чичо Роко, наистина искрено съжалявам — казах аз тихо.

Той скри лице в ръцете си.

— Просто не можах да повярвам. И сега не мога.

— Моля ти се, чичо Роко — казах аз. — Трябва да се държиш.

Той поклати глава с лице в дланите си:

— Моят син-красавец е мъртъв. Няма го. И сега съм без син. Без наследник, заченат от мен. Какво му направих?

— Нищо не си му направил. Просто винаги си го обичал — казах аз.

Той ме погледна:

— Трябваше да го спра. Казвах му да не тръгва. Казвах му, че не искам и ти да вървиш. Обаче той си държеше на своето. Каза, че ако не заминел, никой вече нямало да го уважава и, че винаги щял да живее под моята сянка.

Мълчах. Не знаех какво да кажа.

Той ме погледна.

— Много ли се мъчи?

— Нищо не е усетил. Всичко свърши за секунда — отвърнах аз.

Той бавно кимна.

— Слава на Бога. Благодаря на Бога и за това, че си бил с него. Добре, че поне е бил с част от фамилията.

Спомних си как държах главата му в прегръдките си.

— Фамилията — бях казал аз. И го бях застрелял. Погледнах чичо. — Той беше със своята фамилия.

Чичо се беше успокоил:

— Ще уредя да се отслужи литургия.

— Да — отвърнах аз.

— Ще присъстваш ли?

— Разбира се — отвърнах аз.

— Ти ще си моят син, моят наследник — каза той и взе ръката ми.

Задържах я в моята.

— Но аз не съм Анджелио — казах. — Не съм като него. Няма да знам как да живея в неговия свят.

— Но ти ще бъдеш богат — каза чичо ми. — Повече, отколкото някога си мечтал. Двадесет милиона получаваши от Анджелио, завещах ти ги е, ти си единственият му наследник.

— Моят баща ми е оставил достатъчно. Не искам да съм богат. Можеш да подариш парите на Анджелио на бедните.

Той ме изглежда.

— Ти не си по-малко луд от баща си. Тръгвай с мен и ще притежаваш света. След двадесет години ще станеш милиардер от кокаина.

— Или ще съм мъртъв — казах аз. — Това, което разбрах от цялата тази игра, е че светът на наркотика не може да бъде контролиран. С течение на времето латиноамериканците ще овладеят този бизнес. Те отглеждат наркотика, те го преработват и скоро те ще са тези, които ще го пласират. Тогава ще сме въвн от играта или мъртви.

— Май не си толкова луд, колкото те мислех. Е, кажи с какво искаш да се занимаваш?

— Баща ми имаше добър бизнес. Даваше под наем автомобили. Аз имам други амбиции. Авиолинииите се развиват с всяка изминала година. Но им трябва капитал, за да притежават самолетите си. А капитал трудно се намира. Докато летях с ТУА, ми хрумна една идея. На всяка пилотска кабина има метален надпис, който гласи: „Този самолет е собственост на Хюз Еъркрафт Корп. И е даден под наем от Х. Е. К.“

— Не разбирам — поклати глава чичо ми.

— Хюз притежава само ТУА. Сигурен съм, че на още много други самолетни компании ще им допадне такава сделка — казах аз.

— Лизинг на самолети! Но, за това се искат много пари — каза чичо ми.

— Сигурен съм, че имаш връзките, за да ги осигуриш. Струва ми се, че можем да започнем с двеста милиона — засмях се аз.

— Ще трябва да помисля — отвърна той.

— Хич не си прави труда. Няма да те пуснат да припариш до самолети. Седем правителствени агенции държат изкъсо авиокомпаниите. Мисля, че ще трябва да се оттеглиш от мафията, преди да се набуташи в този бизнес.

— Ти май наистина си луд — каза чичо. — Никой не знае кой е собственикът на парите.

— Но хората имат навика да питат за неговото име — казах аз.

Чичо ми се изправи:

— Ще ти се обадя да ти кажа за кога е определена литургията.

— Добре, ще дойда — отвърнах аз.

Той тръгна към вратата, после се обърна.

— Нали знаеш, че момичето е заминало за Франция?

— Да, знам — отговорих аз.

— Тя е хубаво момиче, но не е за теб.

— Ти за какво момиче ще предпочетеш да се ожения? — попитах аз.

— Анджело имаше едно хубаво момиче от добро сицилианско семейство. Мисля, че имаше намерение да се ожени за нея след известно време.

— От добро сицилианско семейство?

— От много добро сицилианско семейство. Може би някой ден ще уредя да се запознаеш с тях — каза той.

— Благодаря ти, чичо Роко — отвърнах аз. — Би могло да стане.

Прегърнахме се и този път и аз го целунах. Отворих вратата и го проследих с поглед, докато стигна до асансьора заедно с присъединилите се към него бодигардове.

CAPO DI TUTTI CAPI ЗАСЛУЖИЛ ПЪРВИ

Не беше възможно да убият чичо Роко. Не, че не бяха правили опити. С ножове, пистолети, бомби в автомобил. Чичо Роко притежаваше шесто чувство. Той беше взел решение: не възнамеряваше да умира по такъв начин.

— Остарявам — каза ми той. — И днес, когато Анджели е мъртъв, а ти не искаш да се включиш в моя бизнес, аз просто нямам на кого да го завеща. За какво ми е тогава да продължавам да се боря с живота?

Загледах се в него. Седяхме в едно малко сепаре в задната част на ресторант „Палма“ на Второ авеню. Бяхме само двамата, телохранителите му бяха на съседната маса. Чичо Роко все още носеше на ръкава си черната траурна лента в памет на Анджели.

— Не знам, чичо Роко — отвърнах аз. — Преди много години моят баща ми каза, че ти никога няма да можеш истински да се измъкнеш от този бизнес.

— Че той бил много умен бе — изръмжа чичо ми докато навиваше макароните на вилицата си. — Сега не е едно време. Сега са седемдесетте години. Вече съм сключил споразумение с пет фамилии.

— Какво означава това? — попитах аз. — Че няма да те убият ли?

— Прекалено много филми гледаш — отвърна чичо Роко.

Забих ножа във филето. Беше алангле, точно както го харесвах.

— Все още нищо не си ми казал.

— Ще се преместя в Атлантик Сити — каза той.

— Защо в Атлантик Сити? — попитах аз. — Винаги съм мислил, че искаш да се оттеглиш в Маями.

— Това не може да стане — отвърна чичо Роко. — Маями е под контрола на Чикаго. Бонано ми уреди да поема хотелските и ресторантските вериги в Атлантик Сити. На мен това ми стига, защото не е трудна работа. Омръзнало ми е да се трепя.

Сдъвках бавно още една хапка.

— И какво им даваш в замяна?

— Поемат тукашните ми операции. Това ме устройва. Ще ме оставят на спокойствие.

— Но ще загубиш много пари — казах аз.

— Аз имам много пари — усмихна се той. — Може би половин милиард долара.

Замълчах. Не ми се вярваше да са толкова много. Но знаех, че не можеше да не е вярно. Чичо ми не би ме излъгал за такова нещо.

— Какво друго смяташ да направиш?

— Ще се погрижа да си инвестирам парите — каза той. — В момента имам само чисти пари и мога да правя с тях каквото поискам.

Той дояде макароните си и допи чашата с вино. Посочи с пръст към мен.

— Не се храниш — каза той.

Отризах още едно парче от филето.

— Не разбирам нищо. Ако имаш възможността да правиш каквото си поискаш, защо трябва да се завираш в такава дупка като Атлантик Сити заради петачетата на една-две хотелски вериги?

Той поклати глава.

— Ти си невежа — каза той, като че ли обясняваше на малко дете. — Целият ми живот е преминал заедно с тези хора. Не мога да не им помогна, когато ме молят за това.

— Вероятността да те пипнат заради някоя дребна операция не е по-малка, отколкото при крупна далавера, а даже може би е и по-голяма. Защо трябва да рискуваш? — попитах аз.

Чичо ми напълни отново чашата си с вино.

— Знам какво правя — каза той сприхаво. — Имам връзки, които са по-добри от тези на Бонано и другите нюйоркски фамилии. След десетина години бизнесът в Атлантик Сити ще процъфтява.

Изглеждах го.

— Значи в действителност не се оттегляш.

Той се усмихна:

— Оттеглям се.

Гледах го как си пие виното. Нямах представа какво му е хрумнало, но го познавах добре. Чичо ми беше своеобразен гений. Отлично знаеше накъде се е запътил.

Той ме погледна.

— Как я караш?

— Прилично — отвърнах аз. — Уредил съм да получа заем от по десет милиона от всяка от петте големи банки. Заедно с моите двадесет се получават общо седемдесет милиона.

— Много добре — каза той. — Тази сума достатъчна ли е?

— Не е — отговорих аз. — Трябват ми най-малко четвърт милиард долара.

— Откъде смяташ да намериш тези пари? — попита той.

— От теб — отговорих аз.

Той ме зяпна:

— Ти луд ли си?

Засмях се:

— Ти ми каза, че имаш тези пари. И искаш да ги използваш по законен начин. А моят е такъв.

— Аз не съм откачен — изръмжа той. — Ако исках да си пропиля безсмислено парите, щях да ги хвърля на боклука.

— Ще получиш десет процента лихва от твоите пари и петнадесет процента от печалбата. Като цяло можеш всяка година да си докарваш по четиридесет милиона, без данъците, по законен път.

— Докажи го — каза той.

— Утре сутринта ще ти донеса документацията — предложих му аз. — Сам ще се убедиш в думите ми.

— Не знам — каза той.

— Ами направи проверка — казах. — Винаги можеш да си държиш парите в банките и да си живееш добре в Атлантик Сити.

— Ти си една малка пишка — каза той.

— Фамилна черта — отвърнах аз.

Той остави на масата стодоларова банкнота.

— Да тръгваме.

Потърсих с поглед телохранителите му. Масата им беше празна. Махнах с ръка натам.

— Къде са твоите приятели, чичо Роко?

Той погледна към масата.

— Сигурно са отишли за колата.

Усетих, че стомахът ми се сви.

— Я почакай — попитах. — Ти каза ли им да излязат?

— Не — каза той. — Че защо? Те винаги ми докарват колата.

— Но те знаят, че вече не се занимаваш с бизнеса, нали? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна той сърдито. — Това го знаят всички.

— И никой ли не възрази?

Чичо ми за момент се замисли.

— Май само един. Лило Гаманте, един от помощник-босовете на фамилията Бонано. Винаги е бил против мен. Но той не може да направи нищо, защото е в затвора.

— Той има ли още негови хора във фамилията?

— Да, много — отговори чичо. — Много от тях искат Гаманте да е Саро, когато излезе на свобода. — Той се замисли за момент. — Имам сведения, че не е искал да ми даде която и да е част от Атлантик Сити. Много алчно копеле.

Изглеждах чичо Роко.

— Сещаш ли се за какво си мисля в момента?

Той кимна.

— Ще излезем през кухнята, оттам по коридора и нагоре по стълбищата. По покрива ще се прехвърлим на другата сграда.

Коридорът беше слабо осветен и ние се юрнахме по старото стълбище към покрива. Погледнах чичо Роко. Той дишаше тежко.

— Добре ли си? — попитах.

— Не съм във форма — изръмжа той. Извади изпод сакото си два сребристи автоматични револвера. Подаде ми единия.

— Оправяш ли се с това?

— Да — отвърнах аз.

Беше тъмна нощ и трябваше да внимаваме като преминавахме от един покрив на друг. За щастие сградите бяха все стари с малки разстояния помежду им. Опитвахме се да отворим капандурите на три от постройките, но успяхме едва при четвъртата.

Излязохме на съвършено тъмно стълбище. В момента, в който стъпихме на площадката на петия етаж, разбрахме, че сградата е необитаема. Под праговете не се процеждаше светлина и докато напредвахме бавно, чух трополенето на плъхове или мишки. Като наближихме стъпалата преди третия етаж, усетих острата миризма на китайска кухня.

— На първия етаж има китайски ресторант — казах аз.

Чичо изръмжа:

— И мишки по стълбището. Ето затова никога не ям китайски манджи.

— Не мога да проумея — казах аз. — Сградата е затворена, а разрешават съществуването на ресторант в нея.

— Нормално — каза чичо. — Половината здания тук са така. За пари всичко се прави.

Слязохме на площадката на първия етаж. По тавана започна да проблясва светлина, тихичко се промъкнахме през отворената врага към китайската кухня. Надзърнах вътре — там работеха няколко души. Не ни забелязаха. През вратата на коридора излязохме на улицата.

— Не отивай много далече — каза чичо. — Просто виж дали моите момчета са там.

Надзърнах зад ъгъла. Пред „Палма“ и ресторант „Маккартни“ имаше много паркирани автомобили и лимузини — заемаха цялата територия на ъгъла на Втора и Четиридесет и пета улица.

— Не ги виждам — казах аз.

— Ами колата ми?

— Има няколко черни лимузини — отвърнах. — Но те всичките си приличат. Не знам коя е твоята.

— Я да погледна — каза той и надзърна над рамото ми. Дръпна се назад. — Колата ми е там. Точно на ъгъла, под уличната лампа.

После изруга:

— Копелетата му с копелета, правят ми клопка. Много добре знаят, че не бива да паркират колата ми под улична лампа.

— Какво ще правим сега?

— Майната им — отвърна той. — Все още имам неколцина приятели в града. Ще отидем в „Чинкс“ и ще завъртя оттам няколко телефона.

Последвах го обратно по коридора и влязохме през кухнята в китайския ресторант. Няколко китайци ни погледнаха изненадано, но не казаха нищо. Седнахме на бара и поръчахме два скоча, след това чичо отиде на телефона. Наблюдавах го, докато проведе два разговора. После той се върна на бара, изпи уискито си и поръча друго.

— Сега ще чакаме — каза той тихо. — Ще ми се обаждат, когато всичко е наред.

— Ама как така? — зяпнах го аз.

— Ей така, всичко е бизнес — каза той.
— Ама те бяха планирали да те убият!
— Това е една от опасностите на този бизнес — усмихна се той.
— Случвало ми се е и преди. Но ето, че съм жив.
Допих си скоча и поръчах друг.
— Ами бодигардовете ти? — попитах аз.
— Уволнени са — каза той.
— Смяташ да ги уволниш ли?
— Не е необходимо аз да го правя — каза той. — Новият им шеф ще се погрижи за това. В момента, в който са излезли от ресторанта, те вече не са мои служители. Вече не ме интересуват.
— Не разбирам — поклатих глава аз.
Чичо се усмихна студено.
— Не е необходимо — каза той. — Я ми поразправи още за твоето предложение.
— Това може да стане и по-късно — казах. — Точно сега си имаш достатъчно проблеми.
— Не бъди глупак — грубо каза чичо. — Казах, че всичко ще бъде уредено. Разкажи ми за великата ти идея.
— Всичко е много просто — обясних аз. — Споразумял съм се досега със седем малки страни. Те всичките искат да имат свои авиокомпании, но нямат пари. Въпреки това считат, че това е важно за престижа им. Давам им под наем самолети така, както баща ми даваше под наем автомобили.
— Откъде знаеш, че ще получиш самолетите? — попита той.
— Ще платя в брой. Парите отварят врати. Освен това съм наел генерал Хевън Картър за президент на компанията. Той е тежкар, бил е шеф на военновъздушните сили.
— Ще ти струва куп пари — каза чичо Роко.
— Възнаграждението му е двеста хиляди долара годишно — казах аз. — И това е евтино. Ако си беше поискал, щях да му дам половин милион.
Зад нас прозвуча силен, плътен глас:
— Господин Ди Стефано.
Чичо Роко и аз се завъртахме на столчетата. Силният глас идваше от един силен човек. Беше чернокож, висок метър и деветдесет, в раменете метър и дваисет, със сив костюм като тези на

банкерите, бяла риза и тънка черна вратовръзка. Беше килнал назад тъмносивата си мека шапка и се усмихваше, показвайки големите си бели зъби. Черната му глава лъщеше.

Чичо Роко също му се усмихна.

— Джо — каза той. След това се обърна към мен:

— Запознайте се. Сержант Джо Хамилтън — моят племенник
Джед.

Ръката на негъра беше голяма като ръкавица за бейзбол.

— Приятно ми е, сър — каза той и се обърна към чичо. —
Открихме вашите момчета.

— Къде? — попита чичо.

— В долния край на квартала, в една кола между Четиридесет и трета и Четиридесет и четвърта улица. В колата с тях има още двама. Друга тяхна кола е била паркирана на отсрещната страна на Второ авеню, така, че да могат да наблюдават вашата лимузина на ъгъла.

— По дяволите — каза чичо Роко. Погледна пак към полицая. —
Познавате ли ги тези двамата?

— Не са от града — отговори той. — Наемници са. Сигурно са
наемници, защото никога преди не сме ги виждали.

Чичо Роко кимна.

— Какво направихте с тях?

— Нищо — отвърна Хамилтън. — Не знаех какво имате предвид.
Засега просто ги наблюдаваме.

Роко се обърна към мен:

— Алчността винаги си е алчност. Предложих на всички честна
сделка.

— Когато бях в бизнес-колежа, научих, че не съществува честна
сделка. Единият винаги печели, а другият винаги смята, че е загубил.

— А ние от кои сме тогава? — попита чичо.

— Някой мисли, че го премяташ — свих рамене аз.

— А ти какво мислиш?

— Това е твой бизнес — казах. — Изобщо не го познавам. Само
ми е ясно, че някой е искал да те убие.

— И какво би направил ти? — погледна ме той в очите.

— Ти си ми чичо — отвърнах аз. — И аз те обичам. И не искам
да пострадаш от когото и да е било. А тези задници са само
посредници. Ако те не те докопат, някой друг ще бъде изпратен за тази

цел. Трябва да се добереш до главата на змията, за да разбереш коя е тя.

— Не е толкова лесно — каза чичо Роко. — Лило е в затвора. Там не мога да разговарям с него.

— Но някой друг може, сигурен съм в това — казах аз.

— А междувременно какво да ги правя тези задници, да ги пусна просто да си вървят? — попита ме той саркастично.

— Като първа стъпка би било удачно — казах аз. — А след това можеш да намериш някой, който да установи контакт с него.

Чернокожият полицаи се обърна към чичо Роко:

— Аз мога да разговарям с него. Ще му обясня колко са прости нещата в живота. В килията са осем чернокожи и двама бели и ако не внимава, ще излезе от затвора с краката напред.

Чичо Роко се замисли за момент:

— Окей — най-сетне каза той. — Така да бъде.

— Добре — казах аз. — Усещам, че приятелите ти биха одобрили постъпката ти. Никой не иска да започва нова война.

Чичо се усмихна:

— Франк Костело умря съвсем наскоро. След Лъки, той беше се нагърбил с ролята на съдник. Благодарение на него всичко беше спокойно много дълго време.

— Може би тази работа ще я възложат на теб — ухилих се аз. — *Saro di Tutti Cari*. Заслужил Първи.

Чичо се втренчи в мен.

— Това е тъпо — каза той, но усетих, че идеята му допадна.

После се обърна към полицаия:

— Можеш ли да се добереш до Лило?

— Като нищо — отвърна онзи. — Нали аз съм шеф на пандиза.

— Значи всичко е наред — каза чичо.

Сержант Джо Хамилтън кимна и зададе още един въпрос:

— Какво ще желаете да направим с онези четиримата?

— Да ги претрепете от бой и да ги хвърлите в канавката — вдигна чашата си чичо Роко.

Проследихме с поглед полицаия, докато излизаше от ресторанта, после чичо се обърна към бармана и поръча още по едно:

— Ти ми направи предложение, а сега аз ще ти направя предложение.

— Какво? — попитах аз.

— Да купиш къщата ми на Шестдесета улица. Великолепно здание — точно това, което ти трябва за кантора и за живеене. Ти се присъединяваш към класата на богатите и не би било подходящо за имиджа ти да продължаваш да живееш в „Уест Сайд“.

— Много е скъп за мен — казах аз. — Още не съм си организиран бизнеса.

— Организирай си го — каза той. — Утре сутринта те чакам в моята кантора. Ела с адвокатата и финансовия си директор, за да се срещнат с моите. Давам ти парите, които ти трябва, и купуваш с тях сградата.

Зяпнах го.

— Мислиш ли, че мога да си го позволя?

— Триста хиляди е добре, нали? След петнадесет години тя ще струва два милиона.

Стиснах ръката му. Той ме придърпа към себе си и се прегърнахме.

— Обичам те — каза той.

— И аз те обичам, чичо Роко — казах аз и му целунах ръка.

Той я издърпа.

— Не — каза тихо чичо. — Ние сме от една фамилия и се целуваме по бузите.

ВТОРА КНИГА
ЛЮБОВ, УБИЙСТВО И ЗАКОН

Бученето на двумоторния четириместен самолет „Бийчкрафт“ нахлуваше приглушено в кабината. Дейниъл Пийчтрий, президент на „Милениъм Филмз Корпорейшън“, се беше разположил удобно пред пулта за управление. Погледна към уредите и каза със задоволство:

— Трябва да пристигнем след двадесетина минути.

— Ти си едно шибано копеле — отсече Ниъл.

„Педераст с педераст — каза си Дейниъл наум. — Вечно се оплаква. Не стига, че му правя такава реклама, каквато никой друг не може да му осигури.“

Той се обърна към разкошно облечените рок-звезди на Ем Ти Ви, седнали зад него:

— Как сте вие двете?

— Уплашени до смърт, скъпи — отговори Тайм. Гласът ѝ беше съвсем различен от този на видеоклипа, с който беше излязла на първо място в топлистата. — Дали не е по-добре да гледаш през илюминатора или нещо в този смисъл, вместо да се обръщаш назад към нас като римски шофьор на такси?

Дейниъл се усмихна:

— Сега сме на автопилот. Мога да си почивам, докато започнем да се приземяваме.

— Ами хайде, тогава, приземи ни, миличък — каза Тайм. Тя отвори чантичката си, извади флакон с кокаин и се обърна към приятелката си:

— Ей, Метани, едно-две смъркания ще те оправят.

Метани кимна и бързо смръкна.

— Спаси ми живота, мила.

Тайм също смръкна и прибра флакона в чантичката си.

— Наистина помага.

Дейниъл я изгледа.

— Не се дрогирай твърде много. На летището ни очакват репортери и фотографи, чиято толерантност е нулева.

— Майната им, нищо няма да забележат, скъпи — отвърна Тайм.
— Аз съм винаги дрогирана, никой не ме е виждал в друго състояние.
— Тя се наведе към него. — Сигурен ли си, че и Доналд Тръмп ще бъде там?

— Ако си му навита, хич не се надявай — засмя се Дейниъл. — Съпругата му е чехкиня. Но е възможно да те наеме за еднократен ангажимент в неговия хотел в Атлантик Сити.

— Мога да мина и без него, и без хотела му — отсече тя. — Искам да ме запознае с Майк Тайсън.

— А защо мислиш, че Тайсън ще пожелае да се запознае с теб?
— зяпна я Дейниъл.

— Казаха ми, че слуша плочите ми през цялото време, когато е на тренировъчен лагер — отговори тя. — Може да е шампион, но за мен е просто едно преразвито копеле.

— Никога не съм подозирал, че наистина си падаш толкова по мъжете.

— Не по мъже — засмя се тя. — Само по момчета. Карат ме да се чувствам майка.

— Страхотна кучка си — каза Дейниъл. Над главата му прозвуча звънец. Той натисна един бутон и взе слушалките.

— Пристигаме, мацета. И запомнете, дръжете се на положение.

— Винаги — каза Тайм и се усмихна. — Малко сме побледнели, но се владеем.

Тя отвори пак кокаиновия флакон. След това ощипа зърната на гърдите на Метани, после своите.

— Това ще ги прави по-заострени, мацко. Страхотно изглеждат на снимките във вестниците.

Брадли Шепърд с труд се намести на стола зад малкото писалище в спалнята на съпругата си и притисна телефонната слушалка до ухото си. От долния етаж нахлуваше музиката от оркестъра и той запуши другото си ухо, за да може да чува гласа от телефона:

— От банката казаха, че не могат да ни авансират повече от дванадесет долара за барел наш непреработен нефт.

В гласа на Чък Смит се усещаше уплаха. Той беше делови съдружник на Шепърд и негово задължение беше да следи за изпълнението на всички положения по сделката.

— Освен това искат да внесем шест милиона по нашия заем, защото федералните и щатските ревизори са по петите им.

— Тоя шибан свят съвсем е полудял — каза Бродли. — Тази стойност е само временна, цената на петрола ще скочи. Шибаните араби ни изхвърлят от пазара.

Чък мълчеше.

— Имаме ли някаква печалба от петнадесетте долара за барел, които получаваме? — продължи Бродли.

— Нашият стойностен анализ показва, че един барел реално ни струва единадесет долара и четиридесет цента, следователно ни остава чиста печалба от три долара и четиридесет цента. Сто хиляди барела месечно ни носят само триста и шестдесет хиляди долара.

— А ние можем да експедираме десет пъти повече — каза Бродли.

Разбира се, че можем — отвърна Чък. — Но няма кой да го купува. Ти доста време не си бил в Оклахома. Не ти е ясно какво става. Големите транспортни компании вече ги няма и седемдесет банки са закрити. Не се намират пари дори у лихварите.

— Майната му на аятолаха — изруга Бродли. — Аз му казах на Джими Картър, че ще ни го начука. Добре, че поне шахът беше на наша страна. Ако беше жив, щеше да държи положението с ОПЕК.

— По-добре се върни тук — каза Чък. — Ти си единственият, който може да ни предпази от сгромолясване. Ти все още си кралят на Оклахома.

— И тук съм затънал до уши. Когато дадох четиристотин милиона на швейцареца, трябваше да включа Джарвис в групировката. А той бутнал пари на швейцареца. И сега ме избутва. Трябва да пусна още осемдесет и пет милиона в купа, за да имам дял в новия филм и телевизионната продукция.

— Имаш ли ги тези пари?

— Имам грънци — каза той.

— Длъжен ли си да ги платиш? — попита Чък.

— Това е договорно задължение.

— А ако не ги платиш?

— Тогава той има правото да изкупи моя дял — отговори Брамбли.

— За колко? — попита Чък.

— Моята половина. Четиристотин милиона долара.

— Той има ли толкова пари? — попита Чък.

— Той има повече и от Господ Бог — отговори Брамбли.

Чък помълча известно време.

— В такъв случай нямаш никакъв избор. Намираш се между дявола и морската бездна.

— Мерси, че ми го каза — отговори сърдито Брамбли. — Дай ми малко време, ще ти позвъня след половин час. — Той запали пура и се загледа разгневено пред себе си.

Спалните покои на съпругата му бяха разкошни, както и цялата къща. Но това беше нещо съвсем нормално за петнадесет милиона долара, платени в брой. Той разтърси ядосано глава. Откога беше толкова изкуфял? И то особено по отношение на филмовия бизнес.

Чарлийн излезе от тоалетната си стая. След тридесет години семеен живот тя все още изглеждаше най-представителната дама в града. Метър и шестдесет и пет, със светлокестенява коса на кок. На шията ѝ имаше огърлица от диаманти и изумруди, а на лявата ѝ китка — гривна от същите скъпоценни камъни; златната венчална халка беше на четвъртия ѝ пръст, а на другата ръка имаше пръстен с двадесет и пет каратов бял диамант. Тя го изглежда.

— Хайде да слизаме за приема. Близо сто души гости са вече тук.

— Колко общо се очакват? — попита той прегракнал.

— Близо петстотин — отговори тя.

— По дяволите — възкликна Брамбли.

— Защо, какво лошо има? — попита тя, като търсеше отговора в изражението на лицето му.

— Колко пари си отделила в кутията в кухнята? — попита той.

Тя разбра какво иска да ѝ каже. Когато се ожениха и парите не им стигаха, имаха навика да ги крият в една кутия зад чиниите на полицата в кухнята.

— Около двадесет милиона — отговори тя тихо. — Толкова ли сме я закъсали?

— Даже по-зле — каза Бродли. — Сгромолясваме се. Къде си ги депозирала?

— В банката „Чейз Манхатън“ в Ню Йорк — отговори тя.

— Утре ми трябва десет милиона от тях.

Чарлийн не го попита за какво му са.

— Можеш да ги получиш всичките, ако искаш.

Той се помъчи да се усмихне:

— Ще гледам да се оправя и с десетте милиона.

— Това са наши общи пари — каза тя. — Винаги съм го твърдяла.

— Зная, скъпа, но се надявах да те осигуря по-добре — каза Бродли, надигна се от писалището и я целуна по бузата. — Благодаря ти, скъпа. А сега можем да слезем на шибания прием.

Дългата алея за коли, водеща към обширния сводест портал на къщата, беше претъпкана с лимузини — „Ролс Ройс“ и тук-там някой „Мерцедес“. Проблясваха фотосветкавици. Репортерите крещяха на любимите си звезди, за да получат отговори на въпроси, които актьорите не чуваха. А те влизаха бързо един след друг през двукрилата разтворена врата като показваха поканите си на яките телохранители, облечени в смокинги, които стояха там.

Рийд Джарвис и Шермън Сидли, неговият личен адвокат, се опитаха да минат покрай охраната, без да показват покани. Един от бодигардовете ги спря.

— Не можете да влезете без покани, господа — каза учтиво той.

— Този господин е Рийд Джарвис — обясни Шермън. — Ние сме без покани.

— Съжалявам — каза пазачът с полуусмивка. — Без билет не пускат на представлението. Напуснете.

— Ама че глупости — каза сърдито Шермън. — Господин Джарвис е съдружник на Шепърд.

— Аз изпълнявам заповед — отговори бодигардът. — Никой не може да влезе без поканата с позлатен надпис.

Джарвис не се притесняваше. Изневиделица в ръката му се появи банкнота от хиляда долара.

— Ако може само за минутка да извикате господин Шепърд, смятам, че всичко ще бъде наред.

Телохранителят погледна банкнотата. Тя бързо изчезна в ръката му.

— Един момент, сър — каза той. — Ей сега ще доведе господин Шепърд да говори с вас.

— Та ти му даде хиляда долара — каза Шермън.

— Това ще му е най-скъпо струващият бакшиш — каза тихо Джарвис. — Утре ще бъде уволнен.

Телохранителят заработи парите си. Брадли вървеше след него. Спря и протегна ръка:

— Рийд, толкова се радвам, че успя да дойдеш. Заповядай.

Той въведе Джарвис и Шермън в огромната зала за приеми. В дъното ѝ имаше оркестър, а във вътрешната заличка покрай стените имаше маси, отрупани с огромно количество ордъври и топли закуски. На срещуположната страна две големи верандни врати водеха към плувен басейн с олимпийски размери, покрит с шапито и заобиколен от красиви масички, инкрустирани със злато и сребро. Брадли се усмихна:

— Никой не би повярвал, че един беден фермер от Оклахома може да даде такъв прием. Всички се стряскат.

— Да, няма грешка — отвърна Рийд с безразличие.

Брадли се вгледа в него.

— Нещо те яде — каза той изпитателно.

— Утре е събранието на директорите — отвърна Рийд.

— Знам — каза Брадли.

— Носят се разни слухове, че петролните ти компании се сгромолясват. Нямали пари — каза Джарвис.

— Откъде ги научи тези неща? — попита Брадли.

— От надеждни източници.

Брадли се втренчи в него.

— Ти за какво ми намекваш?

— Утре трябва да предоставиш осемдесет и пет милиона долара за новия производствен фонд — отговори Рийд.

— Нямам ги, трябва ми малко време — каза Брадли.

— Съжалявам — каза безизразно Джарвис. — Бяхме сключили сделка. Е, нямам намерение да те поставям в неловко положение пред

другите директори. Просто продай твоя дял от контролния пакет акции за четиристотин милиона. И тогава можеш да се върнеш в собствения си бизнес и да оправиш петролната си компания.

— А ако не искам да го направя? — попита Брадли.

— Не виждам какъв друг избор имаш — каза Джарвис студено.

Лицето на Брадли остана непроницаемо.

— Нека да си помисля малко, Рийд — каза той. — Ще те уведомя за решението си преди да е свършил приемът.

— Съгласен съм — отвърна Джарвис.

Брадли посочи препълнената вече зала.

— Пожелавам ви приятно прекарване. Трябва да посрещна и други гости.

Гостите се бяха струпали около дългия бар в дъното на залата, за да си вземат питиета. Рийд ги гледаше с отвращение.

— Ненавиждам ги. Все някъде трябва да има маса с обслужване.

— Като гледам, всичките вече са заети — каза Шермън.

Зад тях се появи Дейниъл Пийчтрий.

— Чух ви какво си говорите — усмихна се той. — Вървете след мен, знам ги аз как стават тези работи. Да ме вземат мътните, ако не ви намеря маса.

Те безшумно го последваха към басейна, покрит с огромно цирково шапито. Дейниъл разполагаше с голяма маса с изглед към подиума, издигнат в края на басейна, на който свиреше оркестър от шестнадесет човека; върху половината басейн беше изграден дансинг, очакваше се, че в другата половина непременно ще скочи някоя млада звезда. На опънатите между стълбовете телове висяха разноцветни лампи и японски фенери и създаваха много приятно осветление.

Дейниъл ги представи на седналите на масата.

— Познавате се с Ниъл — посочи към другите. — Запознайте се. Рийд Джарвис и Шермън Сидли. Това са Тайм и Метани.

Той изчака докато двамата мъже седнаха.

— На масата имам скоч, водка, шампанско и лед. Ако желаете още нещо, ще повикам сервитьора.

— Аз съм на скоч — каза Рийд, който беше седнал до Тайм. — Някъде съм ви виждал — каза той. — Да сме се запознавали по-рано?

— Не бих казала.

Тя му наля уиски, сложи лед и вдигна чашата си с шампанско.

— Наздраве.

— Наздраве — отвърна Рийд и отпи от уискито. — Вие сте много красива. Актриса ли сте?

Тя пак се разсмя, за да го подразни:

— Не, не съм.

— Ами тогава с какво се занимавате? — попита той.

— Правя грамофонни плочи — отговори тя. — Обичам също да ходя на купони. А вие с какво се занимавате?

— Аз правя пари.

— Великолепно — каза тя. — Обичам парите. Бихме могли да си направим с вас купон някой път.

Рийд се обърна към Дейниъл:

— Това момиче е разкошно! Къде го откри?

— Наистина ли не се сещаш коя е тя? — усмихна се Дейниъл.

Рийд поклати отрицателно глава.

— Тя е на първо място в класациите на Ем Ти Ви видеоклиповете и грамофонните плочи в страната. Нейният албум стана платинен.

Рийд се обърна към нея:

— Моля да ме извините. Боя се, че много малко време ми остава за радио и телевизия.

— Извинен сте — отговори Тайм. — Вие правите най-важното. Парите. — Тя стана. — Ще ме извините ли за момент? Трябва да си оправя грима.

— Но ти изглеждаш прекрасно — каза Рийд.

Тайм леко го целуна по бузата.

— Глупаво момче — засмя се тя и се обърна към Метани. — Ще дойдеш ли с мен?

Рийд ги проследи с поглед, докато се отдалечаваха, и се обърна към Дейниъл:

— Искам да я чукам.

Дейниъл поклати отрицателно глава:

— Ще си вземеш белята. Тя е напълно откачена.

— Обичам откачените. Мога да се справя с такава жена — каза Рийд.

— Освен това е лесбийка. Другата е приятелката ѝ.

— Чудесно — реагира Рийд. — Ще ми дойдат много добре и двете. Всичко е въпрос на пари.

— Парите нищо не означават за нея. Тя е сред хората, които печелят по два милиона на година.

— Ще я пипна — заяви упорито Рийд. — Видях пламъчетата в очите ѝ като ѝ казах с какво се занимавам. Ти просто уреди да я закарам с моята кола обратно в града след приема.

— Ще се опитам, но не давам гаранции — каза той.

— Ще се справиш — отвърна Рийд. — В края на краищата ти ще си ГРД на компанията след като я поема в мои ръце.

— Не знаех, че сводничеството е едно от задълженията на Главния — отговори Дейниъл. Насмалко да загуби самообладание.

— Задълженията ти ще ги определям аз — каза студено Рийд, долавяйки гнева в думите му. — Имам това право срещу трите милиона плюс допълнителното възнаграждение, които ти плащам за година.

Дейниъл не каза нищо цяла минута, после погледна към Ниъл:

— Разпрати на Рийд и Шермън какво чухме този уикенд.

Ниъл се поуплаши и запелтечи:

— Видях, че на приема с Доналд Тръмп, Марвин Дейвис и Джед Стивънс. А един мой приятел, агент по недвижими имоти, ми каза, че искали да купят седемдесет акра земя, които са собственост на „Милениъм“ и са разположени на долния край на Марина Дел Рей.

— Тази вечер бяха ли тук заедно? — попита Шермън.

— Видях ги поотделно — отговори Дейниъл.

— Мислиш, че са се обединили за тази цел? — попита Рийд.

— Не знам — отговори Дейниъл. — Но едно нещо ми е известно — че и двамата не обичат да имат сътрудници.

— Колко струва имотът? — попита Рийд.

— „Милениум“ купиха земята след войната за три милиона и петстотин хиляди долара. Възнамеряваха да създадат студио там. Обаче идеята им не можа да се осъществи. Последното намерение им е Шепърд да изгради там луна-парк. Нещо като „Дисниленд“. Вече е поръчал на няколко специалисти в тази област да направят технико-икономически разработки — каза Дейниъл. — Не ме е включил в проекта, затова нямам представа на кой етап са нещата. Последната

цифра, която научих от Алтър Йънг, е, че земята струва деветдесет милиона, макар че това е стойностната ѝ оценка по документи.

— Това означава, че и единият, и другият с готовност биха платили сто милиона, че и повече — каза с компетентен тон Шермън.

— Те не ме интересуват. На Шепърд сто милиона няма да му стигнат, за да се измъкне. Знам, че са му необходими двеста и петдесет милиона, за да е квит. Освен това той си има проблеми с петролните компании — каза Рийд тихо. — Но аз ще установя контакти с тях всичките и ще ги уведомя, че ще защита интересите им, когато сключва сделката.

— Разговарял ли си вече с Бадли? — попита Дейниъл.

— Той още размишлява по нашето предложение, но аз не се безпокоя — каза уверено Рийд и му се усмихна. — Ще спечелим. Единственото, което трябва да те безпокои сега, е как да вкараш оная черна кучка в колата ми тази вечер.

— Я по-добре да я подгоня — каза Дейниъл и се изправи. — Хайде, Ниъл, видях я, че отива в парка. Да се опитаме да я хванем.

Джед Стивънс повдигна края на платнището над басейна и излезе в обширния парк с грижливо подкастрирани растения. От тревната площ лъхаше свеж нощен въздух. Той пое дълбоко дъх и го задържа в гърдите си. Всички приеми в Лос Анжелис си приличаха, независимо дали бяха големи, или малки. Една и съща миризма на парфюм, пот, цигари и „трева“ се носеше над всичките. Пусна платнището и тръгна по пътеката. Беше чул, че конюшните са в тази посока. Дори конският тор миришеше по-хубаво от това, което вдишваше на приема. Пътеката не беше осветена и той се препъна в един голям храст, след това се блъсна в двама души, клекнали пред него.

— По дяволите — каза той.

Ниъл се изправи пред него.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита той ядосано.

— Извинявайте — отвърна Джед. В тъмното не можеше да види лицето на Ниъл. — Не знаех, че тук има някой.

Дейниъл се изправи до Ниъл.

— Да се омиташ веднага оттук — каза той. — Или ще ти счупя врата.

Изведнъж Джед ги позна — това бяха Дейниъл Пийчтрий и неговият интимен приятел Ниъл. Помъчи се да придаде на срещата забавен вид.

— Извинете ме, момчета — каза той. — Не исках да ви безпокоя. Връщам се на купона и забравяме случката.

— Знам, че нямаш намерение да я забравиш — изсъска Дейниъл. — Ще те спугам от бой, та да ти държи топло и да си държиш езика зад зъбите.

Джед усети, че започва да губи търпение.

— Но преди да пристъпите към някакви действия, по-добре си закопчайте панталоните. Иначе ще ви окапят пишките — доста е студено тази вечер.

Ниъл пристъпи към него.

— На твое място не бих го направил — каза тихо Джед.

— И двамата имаме черен пояс — каза безизразно Ниъл, докато закопчаваше панталона си.

— Браво — отвърна Джед. — Но аз имам нещо по-добро. Двеста милиона долара от сделката на Джарвис.

Двамата го зяпнаха изненадано. Той ги изглежда презрително, без да каже нищо.

— Та ако не знаете, просто искам да ви уведомя, че ние всичките сме един вид съдружници — каза Джед, обърна се и тръгна по пътеката към шапитото.

Вдигна платнището и се присъедини отново към купона. Едва тогава съжали за това, което беше направил.

— По дяволите — каза си той. Чичо Роко сигурно щеше да се ядоса, че не си е държал езика зад зъбите.

Брадли вдигна директния телефон в библиотеката си. Бързо набра номера с бутоните на компютъризирания избиращия ускорител, разположен на бюрото му. След няколко секунди се чу гласът на Чък.

— Искам да дойдеш веднага — каза Брадли.

— Ще хвана първия самолет сутринта — каза Чък.

— Трябва да си тук още тази вечер.

— А с какво да дойда? — попита Чък. — Самолетът е при теб в Калифорния.

— С обикновен реактивен самолет не можеш да пристигнеш навреме — каза Брадли. — Обади се на братовчед ми, бригаден генерал Шепърд, във военновъздушната база до града и му кажи, че искам да ни заеме един от новите четириместни изстребители Ф-0-60, с който да те докара заедно със съдията Гитлин.

— Ама съдията е на седемдесет години — отвърна Чък. — И сто на сто вече си е легнал.

— Ще го събудиш — каза Брадли. — Той ми е роднина и можеш да му кажеш, че веднага трябва да дойде при мен, ако иска да си получи двадесет и петте милиона, които ми е дал на заем. В противен случай може да не получи нито цент от тях. Това е достатъчно, за да го разбудиш.

— А какво да кажа на генерала? — попита Чък.

— Че неговите акции за половин милион долара в моя петролен бизнес може да изгорят, ако не ни окаже съдействие. Ако изпълниш всичките ми нареждания Ф-0-60 ще ви докара при мен за по-малко от четири часа. Това самолетче може да се движи със свръхзвукова скорост.

— Добре, ще направя всичко възможно — каза Чък.

— Чакам те — отвърна Брамбли и затвори телефона.

Погледна настолния часовник. Беше девет и половина. Ако всичко бъде наред, те би трябвало да пристигнат към два през нощта.

Той излезе от библиотеката и се сблъска с Дейниъл Пийчтрий и Ниъл Шифрин на площадката пред банята. Огледа ги. Смокингите им бяха измачкани.

— По дяволите, какво се е случило с вас, момчета? — попита той.

— Разхождахме се из градината — отвърна Пийчтрий. — И се спънахме в един малък кипарис, не го видяхме в тъмното.

— Че какво правехте в парка? — попита Брамбли.

— Бях тръгнал към изпълнителите — отговори Дейниъл. — Искях да говоря с Рейнбю. Имаме проблем с новия му албум.

— Намери ли го? — попита Брамбли.

— Не — отвърна сърдито Дейниъл. — Трябваше да почистим дрехите си от тревата.

— Видях ви заедно с Джарвис и адвоката му на масата. За какво си говорихте? — попита тихо Брамбли.

Дейниъл така се изненада, че Брамбли ги е видял в тази тълпа, че издрънка истината:

— Джарвис мисли да ме направи ГРД.

— Сам не може да го направи — каза спокойно Брамбли. — Моята дума все още е от значение.

Пийчтрий го изгледа и се отдръпна:

— Май не те разбрах.

— Май е така — каза Брамбли със стиснати зъби. — А междувременно да вземете да се пооправите и почистите.

Проследи ги с поглед докато влязат в банята и тръгна надолу по стълбището.

Сенаторът на Луизиана Патрик Бъуфът се беше понапил. Посегна да вземе четвъртото си уиски с лед.

— Страхотен купон!

Красивата креолка Роксейн Дарио, негов сътрудник и метреса, го хвана за китката с успокояващо движение.

— Намали темпото, сенаторе. Това е силно питие.

Той я погледна. Тя поклати глава. Сенаторът остави чашата на масата. За времето на връзката им отдавна беше разбрал, че тя има добър инстинкт. Усмихна ѝ се.

— С гащи ли си? — прошепна той.

— Нали знаеш, никога нямам нищо под роклята си.

— Искам да си пъхна пръстите в тая ти работа — каза Бъуфът.

— Не сега — каза тя. Гледаше покрай него. — Идва Брамбли Шепърд, за да разговаря с теб.

Сенатор Бъуфът се изправи, когато Брамбли го поздрави и каза сърдечно:

— Скъпи домакине, длъжен съм да призная, че това е страхотен купон.

После посочи Роксейн.

— Познаваш ли госпожица Дарио?

Брамбли пое ръката на Роксейн.

— Радвам се да те видя отново, Роксейн. Драго ми е, че можа да дойдеш.

— Не бих изпуснала тази възможност за нищо на света, Брамбли — отвърна тя нежно. — Заповядай да пийнеш с нас.

— Съвсем за малко — каза Брамбли и се настани в стола до сенатора, а Роксейн бързо му наля. — Какви са новините от Вашингтон, сенаторе?

— Току-що започна да се оформя вторият мандат на Рейгън, но ще им трябва известно време, докато се сработят — отговори сенаторът.

— Какво му е отношението към петролната промишленост? Местните производители ще получат ли някакви облекчения?

— Говори се за такова нещо, но още не са предприети никакви действия — отговори сенаторът. — Както вече ти казах, ще трябва да мине известно време. Но аз съм начело на тази работа и щом дойде

удобният момент, няма да го изпуснем. Нали знаеш, че проблемът засяга и моя щат.

— Знам, Патрик — каза Бадли. — Ние всички ценим твоята загриженост и сме готови да те подкрепим за всичко. — Той направи пауза и добави: — Дори за Белия дом.

— Благодаря ти, Бадли — кимна признателно сенаторът. — Още е твърде рано да се мисли за такова нещо.

— Сенаторе, просто искам да знаеш, че независимите производители на петрол са с теб. — Бадли отпи от чашата си. — Да си чувал нещо, че Рийд Джарвис кандидатства за получаване на специални привилегии, та да се сдобие с американско гражданство?

— Кой, канадецът ли?

Бадли кимна.

— Защо се интересуваш от него? — погледна го с любопитство сенаторът.

— Направил е предложение на „Милениъм Филмз“, а също и на седемте радио- и телевизионни станции, които са наша собственост. Спомням си, че Тед Кенеди беше прокара един указ, благодарение на който Мърдок бързо получи гражданство.

— Ти за или против него си? — попита сенаторът.

— Още не съм сигурен — поклати глава Бадли. — Трябва да получа повече информация за офертата му.

Сенаторът се усмихна и вдигна ръка.

— Само ме информирай за решението си. Аз съм с теб.

Бадли стана от стола.

— Още веднъж ти благодаря, Патрик.

Поклони се на Роксейн:

— За мен беше удоволствие да се видим отново.

Роксейн го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше:

— Носят се слухове, че Бадли имал големи финансови проблеми.

— Че това да не би да е нещо ново? — разсмя се Патрик. — Бадли е стар и опитен гешефтар. Свикнал е да има финансови проблеми, но винаги е бил в състояние да ги преодолее и да излезе сух от водата.

— Не разбирам — каза Роксейн. — Ако е вярно, че има финансови неприятности, защо дава такъв прием? Та той му струва

най-малко двеста и петдесет хиляди.

— Той си върти далаверите — отговори Патрик. После посочи към тълпата на приема. — Я се огледай добре. Неговите гости в тази зала имат достатъчно пари да платят националния дълг на страната. Не се знае от коя трънка ще изскочи заек, който би могъл да бъде негова плячка.

Роксейн огледа тълпата, после него. Усмихна му се провокиращо:

— Искаш ли да опиташ малко пай от онази ми работа? Обаче имай предвид, ще трябва да си оближеш пръстите, защото е много сочна.

Когато лимузината влезе в базата на ВВС „Тинкър“ в Мидуест Сити, ръмеше дъжд. Базата беше на петнадесет минути с кола от Оклахома Сирт Пред тях излезе джип на базовата военна полиция, дадоха им знак да ги последват. Пресякоха базата и стигнаха на долния край на пистата, почти на границата с полето.

Спряха до самолета. На опашката му беше написано Ф-0-60. Наоколо се тълпяха униформени служители и в момента, в който лимузината спря, бригадният генерал Шепърд, облечен в бял гащеризон, отвори вратата на колата и надникна да види кой е на задната седалка.

— Здравейте, съдия Гитлин, здрасти Чък — каза тихо той и се ръкува с тях. — Можем да излитаме.

— Благодаря ви, сър — каза Чък.

Съдията погледна към самолета и попита уплашено:

— Не е ли много малък?

— Достатъчно голям е — отговори генералът успокоително. — Вътре има достатъчно място за четиримата.

— Вие ли ще пилотирате? — попита съдията.

— Аз ще съм втори пилот — отговори генералът. — Специално съм извикал най-добрия пилот на базата, майор Шарки. Той вече има двеста летателни часа на този тип самолети.

— Кой е майорът? — попита съдията.

Генералът посочи един мъж с летателен костюм. Беше доста нисък и много слаб.

— Прилича на хлапак — каза съдията. — Не мога да му дам повече от двадесет години.

— На двадесет и една е — отговори генералът. — Точно това е най-подходящата възраст за управляване на този самолет. Рефлексите им трябва да отговарят на възможностите на машината. Щом навършат двадесет и четири години, ги преместваме на друга работа.

— Ама тогава как се наемате да бъдете втори пилот? — попита съдията студено. — Нали бях на кръщаването ви. Та вие сте бог знае на колко години — може би над петдесет.

— Направих си сметката, че Пентагонът веднага ще ме уволни, щом научи, че съм управлявал такъв самолет, затова реших, че може и аз да се позабавлявам.

— Някога летял ли си на такъв звяр? — попита съдията.

— Пет пъти, господин съдия — отвърна генералът. — Не се безпокойте, знам как да се оправя с него.

— Аз съм на седемдесет и три — каза съдията. — Мислиш ли, че няма да ми се отрази зле?

Генералът се засмя:

— По-добре късно, отколкото никога, господин съдия. Хайде да тръгваме.

Пилотът вече беше на мястото си и се обърна, за да се здрависа с пътниците си.

— Добре дошли на борда, съдия Гитлин и господин Смит.

Двамата стиснаха ръката на майор Шарки. Един от подготвящите полета се качи в самолета и фиксира с колани двамата пътници към седалките им. Свали бялата мека шапка на съдията и му постави летателен шлем, после направи същото с Чък. Генералът се намести на седалката си.

— Не обръщайте внимание на шлемовете — каза той. — Излитането и кацането понякога са малко грапави, а не ми се иска да си ударите главите.

— Не се тревожа за главата си — каза саркастично съдията.

Входната врата се затвори.

— Колко време ще летим? — попита той.

— Час и петнадесет — час и тридесет минути — отговори пилотът. — Зависи от атмосферните условия на мястото на приземяване.

— Колко километра е полетът? — попита съдията.

— Хиляда осемстотин и седемдесет.

— Боже Господи — каза съдията. — Та това са хиляда и петстотин километра в час.

— Горедолу толкова — отвърна пилотът и започна да включва уредите. Кабината се изпълни със свистене. Самолетът постепенно се придвижи към началото на приземителната полоса и зави по нея; пред него се простря пистата, очертана от сини светлини. Машината замря на място като птица, готова да хвъркне.

От високоговорителите прокънтя:

— Ф-0-60. Изчакай пет минути. В твоя коридор има два граждански самолета.

— Прието — отговори пилотът.

— Как контролираш направлението на полета? — попита съдията. Гласът му отекваше в шлемофона.

— Не правя нищо друго, освен да задам данните за полета — отговори пилотът. — Моята работа е само да издигна и приземя самолета. В момента, в който достигна необходимата височина, полетът се поема от автопилот. Щом стигнем на стотина километра от Лос Анджелис и сме над Тихия океан, поемам управлението и започвам снижаването.

— Боже Господи! — възкликна съдията. — Предполагам, че идва времето, когато само ще трябва да ни ръгнете по една ракета и да ни насочите в съответната посока.

Отново прокънтя гласът на диспечера от управлението на полетите:

— Ф-0-60, можете да излитате. Приятен полет.

В момента, в който самолетът се понесе по пистата, зад тях отекна силен гръм. После сякаш само за секунда се издигна високо в нощното небе.

Огромната зала за игри беше разположена на полуетажа под залата за приема. Голяма стъклена плъзгаща се врата я отделяше от гимнастически салон, напълно оборудван по последната дума на техниката. Имаше и огледални стени, за да могат трениращите аеробика да се наслаждават на постиженията си. Под прозорците широка алея водеше към басейна. Макар че игралната зала беше огромна, тя беше претъпкана с всевъзможни изпълнители, които семейство Шепърд бяха наели за приема. В помещението се носеше тежка миризма на марихуана от цигарите, които артистите изпушваха докрай. Повече от половината от изпълнителите не само бяха дрогирани, но и пиеха шампанско като чешмяна вода, смъркаха кокаин и ноздрите им горяха от „Перуанското ледено-синьо“, което се предаваше от човек на човек.

Рейнбю седеше в един ъгъл. Двамата му чернокожи бодигарда-гиганти го бяха окупирали като негова собствена територия. До Рейнбю седеше красива негърка, чието лице почти не се виждаше под дългата ѝ, рошава руса перука. Тя акомпанираше на Рейнбю на електрическа мандолина. Сестра ѝ, която почти ѝ беше одрала кожата, свиреше на бас-китара.

До тях беше Джаксън, барабанистът, със застинало в екстаз бледо лице от кокаина, и Блу Бой, пианистът, който приличаше на черен вариант на картината на Гейнсбъро. Групичката не контактуваше с никого, не поглеждаше и не отваряше дума с когото и да е било в помещението. Нямаше защо да си правят този труд, тъй като гледаха топ-тена на три видеоманетофона. Освен това Рейнбю беше ядосан, че са го наели, а не са го повикали като гост на приема. Яд го беше също и че не бе имал друг избор. Беше сключил сделка с Дейниъл Пийчтрий, която му даваше право да изпълни която песен си иска, за което му плащат като за завършен видеоклип, а това бяха много пари, почти толкова се плаща за игрален филм.

Първо чу гласа ѝ, после я видя. Никой нямаше глас като нейния. Супер — можеше да те влуди. Той вдигна очи. Тя стоеше извън

неговия периметър.

— Тайм — каза той. — Ела тук.

Бодигардовете ѝ направиха място, за да се приближи.

— Ти какво правиш тук? — попита тя.

— Ангажиран съм да участвам в програмата — отговори той. —

Ами ти? И ти ли ще пееш?

Тя изглеждаше озадачена:

— Не е точно така. Доведе ме Пийчтрий с частния си самолет.

— Гост на приема ли си? — попита той.

— Струва ми се, че да — отговори тя. — Но това е без значение.

Ей там видях Майкъл и Брик Шийлдз.

— Майкъл не работи за Пийчтрий — изгледа я той. — Нито пък ти, нали така?

— Точно така — отвърна тя.

— Той ни предложи сто хиляди долара за този ангажимент — каза Рейнбю.

— И въпреки това не е прав — каза Тайм. — Ти вероятно би приел ангажимента без възнаграждение, ако те беше помолил като джентълмен.

Рейнбю кимна в знак на съгласие.

— Някои хора просто не притежават необходимата класа — сподели той и промени темата на разговора. — На теб какво би ти доставило удоволствие? Всеки си има по нещо любимо.

— Искам да пея с теб — каза тя и го погледна в очите.

— Не сме правили песен заедно, не сме репетирали. Освен това ти си гост, а аз наемен работник.

— Я не се занасяй — каза тя. — Можем да изработим заедно нещо, което след пет минути ще е хит.

— Ти би ли се наела? — попита той с лека изненада.

— Ами нали сме една и съща категория? Е, вярно е, че аз съм негърка, а ти пуерториканец, но сме от един бранш.

Известно време той я гледаше, без да каже нищо, след това рече:

— Как ни откри тук?

— Един от залупените бодигардове помисли, че съм от изпълнителите, и ме прати надолу по стълбите.

— Грънци — каза Рейнбю. — Къде е Пийчтрий?

— Сигурно е замъкнал някъде приятеля си да му го духа — отвърна тя.

Той я погледна в очите.

— Наистина ли си навита? За това, което каза преди малко?

— Винаги и всякога — отговори тя. — Двамата ще сме супер.

— Имам една идея — каза той.

— Кажу ми я.

— Нали знаеш моята песен, първата, с която пробих — „Аз съм само едно момче“?

— Отначало докрай, дума по дума.

— Добре, значи ти я запяваш, но вместо „момче“ ще казваш „момиче“. След това се включвам аз с твоята песен „Момчето, което обичам“. Само че ще пея „момичето...“. Знаем мелодията, значи и акомпанимента си ляга на мястото.

Тя го притисна силно към себе си.

— О, милият ми. Обожавам те. Наистина.

Той я целуна по бузата.

— А сега да се опитаме да изпълним песента заедно.

Точно в полунощ барабанен дрибъл извести появянето на Бадли и Чарлийн в средата на подиума. Залата утихна. Бадли хвана микрофона.

— Скъпи приятели и уважаеми гости — започна той с почти неуловим акцент на жител на Средния Запад, който се усилваше от озвучителната уредба. — От много време насам в Оклахома Чарлийн и аз всяка година даваме прием в чест на нашата първа рожба в бизнеса. На този ден през 1955 година стояхме под сондажната кула на Петролна Сонда „Шепърд 1“, нашата първа рожба, а гейзерът бликна към небето и ни покри целите с черно злато. Бяхме се прегърнали и крещяхме от радост, и единственото, което си спомням, че Чарлийн ми каза, беше: „Сега, Бадли, най-сетне можеш да си купиш костюм от луксозен магазин.“

Шапитото екна от смях и аплодисменти и гостите станаха прави. Бадли вдигна ръце и те бавно седнаха на местата си.

Бадли се усмихна. Държеше ръката на Чарлийн в знак на признателност.

— И за да завърша историята: две години по-късно, когато влезе в експлоатация Петролна Сонда 100 на „Шепърд Ойл Къмпани“, аз най-сетне си купих костюм от луксозен магазин, защото имах нужда от такъв, за да отида в банката, защото вече имах пари и трябваше да взема назаем, за да си платя данъците.

Гостите отново се разсмяха и заръкопляскаха.

— Благодарим ви, че ни удостоихте с присъствието си, желая ви приятно прекарване, радостни минути с изпълнителите и добър апетит. — Чарлийн и Брадли с вдигнати ръце сърдечно приветстваха своите гости.

Оркестърът засвири и сцената започна да се върти, така, че домакините заедно с оркестъра, разположен на нея, постепенно се скриха. Осветлението постепенно намаля и стана съвсем тъмно.

Когато прожекторите отново светнаха, сцената имаше съвсем различен декор и от нея се носеше рок-музика. Лъч светлина освети един млад мъж на висяща платформа пред състава. Той беше полугол, тялото му беше боядисано в различни цветове и покрито с проблясващи пайети, в ръката си държеше микрофон. Последва взрив от аплодисменти, когато тълпата разбра, че това е Рейнбю с неговия възбуждащ неповторим стил. След секунда, за радост на гостите, се появи и певица. Тайм застана до Рейнбю, облечена в дълга ефирна бяла рокля, под която се очертаваше силуетът на голото ѝ черно тяло.

Рийд Джарвис, облегнат на една мраморна колона, усети празнота в стомаха си, когато те започнаха да пеят и танцуват и прошепна:

— Та това си е почти порнография. Просто не мога да повярвам, че такова нещо може да се случи на подобен прием.

До него се появи Дейниъл Пийчтрий.

— Рийд — каза той. — Това е Холивуд, а не Уинипег, Онтарио.

Рийд го изглежда.

— Не изглеждаш съвсем добре. Какво е станало, да не би да си паднал по стълбите?

Дейниъл поклати глава отрицателно.

— Препънах се в един кипарис в парка, докато търсех мадамата ти. — Погледна Рийд в очите. — Кой е този Джед Стивънс? Казва, че

имал двеста милиона в твоята сделка.

— Ако поиска, винаги може да си ги получи — отговори Рийд.
— Но парите в моята сделка не са негови. Той просто изяснява положението на чичо си.

— Значи не ти е съдружник?

— Разбира се, че не, по дяволите — отговори Рийд, докато гледаше словото изпълнение на Тайм. — Аз нямам съдружници. Още утре той няма да е част от нас.

— Мислиш ли, че ще се отървем толкова лесно? — попита саркастично Дейниъл. — Разбрах, че Брамбли няма никакво намерение да излезе от играта утре. Поне така изглежда.

Рийд сви рамене и отново се загледа в Тайм на сцената, след това пак се обърна към Пийчтрий.

— Не съм се отказал да го чукам това момиче — каза той. — Ти говори ли вече с нея?

— Опитвах се да я открия, когато се спънах в шибания кипарис в парка. Едва сега я виждам за първи път, тук на сцената.

— Това, което искам да знам, е дали можеш да ми уредиш работата с нея, или не? — изгледа го Рийд.

На Дейниъл не му беше до смях.

— Не знам — каза той. — Името на играта е „пари“. Ако парите не я съблазнят, тя няма да я играе.

— Не ми пука колко ще струва, просто ми я осигури — изтърси Рийд безапелационно.

Съдията Гитлин се отпусна уморено в креслото в библиотеката на горния етаж и погледна Брамбли.

— За вас тук е само два часа сутринта, но за мен в Калифорния си е пет.

Брамбли му подаде пълна чаша царевично уиски.

— Това ще те разбуди.

Съдията кимна. Изпи питието на един дъх и въздъхна:

— Друго си е!

Брамбли кимна и отново напълни чашата му. Сега вече съдията отпиваше по малко и бавно. Погледна Брамбли.

— Голям купон си вдигнал.

— Холивудски боклуци — каза Бродли. — Просто съм длъжен да го направя.

— Бая пари струва — каза съдията. — Ще ти стигнат ли, за да го платиш?

— Зависи от теб — каза Бродли и наля и на себе си. — Не само, че се давя в петрол, ами и пираните ме ръфат.

— Виж само колко пари дължиш вече на банката. Двадесет милиона? Плюс двадесет и пет милиона лично на мен?

— Човек залага и на цент, залага и на долар — отвърна сухо Бродли.

Съдията се втренчи в него.

— Познавам те добре. Ти си потомък на поколения търговци. Как да ти осигуря парите, когато федералните и щатските ревизори са по петите ми?

— От луна-парка. Седемдесетте акра, които купих в долния край на яхтклуба и които са под твое попечителство. Те никога не се превърнаха във филмово студио. Между впрочем, Джарвис и аз никога не сме обсъждали включването на лунапарка в сделката за филмово и телевизионно студио. Тогава него това не го интересуваше. Едва когато „Дисни“ заявиха, че ще откриват студио във Франция, той за първи път повдигна въпроса пред мен.

Съдията го изгледа изпитателно.

— Никога ли не си използвал никакви пари от филмовата компания за развитието на този проект?

— Никога. Изобщо не съм ги използвал за нищо. Оставих ги да си стоят просто ей така, без да ги пускам в никакво обръщение.

Съдията за момент се замисли.

— Значи този проект може би струва петдесет-шестдесет милиона. Както ми изглежда, нямаш никакъв избор. Вземай си неговите четиристотин милиона и изчезвай. Възползвай се от предложението му, това не ти струва нищо. Ако нещата ти изглеждат перспективни, хвани се с тази работа. Ако не са такива, прати го по дяволите.

— Чувствам се като абсолютен глупак — каза Бродли. — Имах намерение да разкажа играта на филмовата индустрия.

— Други са си изпащали още по-лошо. А ти все още можеш да си излезеш с четиристотинте милиона. Би могъл да се окажеш в пълен

фалит. Дръж се здраво. Петролният бизнес рано или късно ще се изправи на крака, имотът, който притежаваш близо до яхтклуба, може единствено да поскъпне. Ще се отървеш само с едно наранено честолюбие.

— Само с това ли? С наранено честолюбие?

— Нашият род никога не се е славел със смиреност — усмихна се съдията. — Я просто си му кажи на туй приятелче Джарвис, че си взимаш паричките и му пожелаваши всичко най-хубаво. Стой си там, където си най-печен — при петрола и имотите.

— Сигурно си прав — призна Бродли. — Ама, виж какво бе, човек, този бизнес е истинско удоволствие.

— Друг път ще ти излезе късмета — каза мъдро съдията. — Кой е казал, че тоя Джарвис е по-умен от теб? И той може да се издъни по същия начин. Може би тогава ти ще си в състояние да се върнеш в този бизнес.

— Окей — кимна Бродли. — Мисля да намеря Джарвис и да му кажа решението си.

— Нищо няма да му казваш сега — отвърна раздражено съдията. — Нека да чака до събранието на директорите утре. А междувременно сипи ми още едно.

Болницата „Сенчъри Сити“ беше почти незабележима в края на комплекса „Сенчъри Сити“ — на един тих ъгъл, склучен от Авенюто на звездите и булевард „Пико“. Болничните отделения заемаха единадесет етажа. В останалите работеха какви ли не лекари, стоматолози и лаборанти.

Един от най-преуспяващите и известни пластични хирурзи доктор Фергюс Мобасон заемаше внушителна част от етаж, състояща се от две окомплектовани операционни зали, реанимационна, два кабинета за частни консултации — единият за него, другият за неговия асистент и съдружник доктор Йон Такашима, канцелария за регистратора, счетоводителя и трите медицински сестри, които се редуваха да дежурят денонощно в офиса му. Приемната беше малка, тиха, осветена с мека светлина. Часовете за прегледи се определяха много внимателно и по такъв график, че пациентите да не се виждат помежду си.

Обаче днес положението беше специално. Всички сутрешни часове за прегледи бяха преместени, защото в пет часа тази заран господин Рийд Джарвис беше поискал час по спешност. Без да прекъсва телефонната връзка с Джарвис, нощната сестра разбуди лекаря и той каза, че тръгвал веднага. Щом господин Джарвис искаше нещо, винаги го получаваше.

Доктор Фергюс Мобасон, чието истинско име беше Фред Марковиц, беше роден в един от бедните квартали на Ню Йорк. Отдавна беше установил, че за да преуспее в Бевърли Хилс, трябва да носи име, което да е ключ към успеха в този град на имената и глупостта. Затова внимателно си беше подбрал името — Фергюс, което е шотландско, а шотландците открай време са известни с консерватизма си, и Мобасон, защото е френско и предполага галски вкус към разхубавяването и красотата. Квалификацията му се подчертаваше от медицински специалности, които действително притежаваше наред с прекараните две години специализация в прочутата клиника за пластична и козметична хирургия в Лион,

Франция. В кабинета му имаше само една-единствена снимка, на която той беше заедно с доктор Ив Питаги, за когото говореха, че е най-големият специалист по пластична хирургия в света.

Доктор Мобасон беше седнал на високо столче в долния край на специално конструираната операционна маса и разглеждаше пациента си, чиито колена бяха хванати със скоби почти като тези на стола за гинекологични прегледи. После каза безпристрастно:

— Никога не съм виждал момиче, което може да прави такова прецизно хирургическо обрязване. Трябва да е еврейка.

Рийд, примижал срещу операционното осветление над масата, се опитваше да види лицето на лекаря. Беше много ядосан.

— Работата не е за смях, докторе. Какво може да се направи?

Доктор Мобасон каза без заобикалки:

— Първо, ще ви ваксинираме против тетанус. Това ще предотврати евентуално инфектиране. Второ, бих искал да ми доведете момичето, което ви е подредило така. Искам да я изследвам просто за всеки случай — трябва да сме наясно дали можем да очакваме и други усложнения.

— Това са глупости, докторе — отсече Рийд. — Не ми ли стига, че попаднах на вампир вместо на минетчийка?

— Ами, всичко е възможно... — И докторът категорично отсече: — СПИН например. Сред проститутките се срещат много случаи на това заболяване.

Рийд усети, че го побиват тръпки.

— Ама това възможно ли е?

Лекарят красноречиво разпери ръце.

— Знае ли човек? Та ние дори не знаем как се предава заразата. Но проститутките са нейни носители, без дори да го подозират.

— Не съм сигурен, че ще мога да я доведа — изпъшка Рийд. — Тя е много известна дама.

— Можете да я уверите в абсолютната конфиденциалност на прегледа — каза Мобасон.

— Ще откаже да дойде — каза уверено Рийд.

— А дали не бихте могъл да я убедите да се прегледа при своя лекар?

— Не мисля, че ще се съгласи и на това — отвърна Рийд. — Не сме се разделили като приятели.

— Кажете й, че днес сутринта сте си направили изследване и вероятно сте серопозитивен. И че тя би трябвало да се прегледа за собственото си спокойствие.

Рийд кимна в знак на съгласие и го погледна.

— А междувременно какво ще правите с мен?

— Две неща засега — отговори докторът. — Ще ви натъпчем с пеницилин след като почистим раната и я превържем. След това ще ви поставим серия противотетанусови инжекции. Вероятно шест. Малко ще ви е неприятно. Ще вдигнете температура и ще ви боли.

— Много важно — изръмжа Рийд. — А какво ще стане с члена ми?

— Е, ще изглежда малко по-различно — отговори Мобасон. — Но ще функционира нормално.

— Как така малко по-различно, какво искате да кажете? — попита Рийд.

— Като японски пенис — каза доктор Мобасон. — Малко по-сплескан отдолу и сравнително по-къс.

— Боже Господи! — възкликна Рийд. — Та той, проклетия, и без това е малък. Не можете ли да направите нещо?

— Разбира се, че мога — усмихна се доктор Мобасон. — Мога да ви го направя какъвто искате размер. Но първо да излекуваме тази беля.

Рийд се отпусна на масата.

— Окей, да започваме. Колко време ще отнеме?

— Самата процедура не е дълга, но ще трябва да полежите тук най-малко три часа, за да проследим реакцията на противотетанусовата ваксина.

— Толкова дълго? — попита Рийд. — Тази сутрин имам няколко много важни срещи.

— Ако не сте под непрестанно наблюдение, може да получите много сериозни усложнения, дори припадък.

Рийд се позамисли.

— Ще уредя отлагането на срещите си за следобед.

— Много разумно, господин Джарвис — каза лекарят.

— Ще се наложи да използвам телефона ви — каза Джарвис. — Трябва да се свържа с доста хора.

— Можете да използвате личния ми кабинет — кимна доктор Мобасон. — Няма да бъдете обезпокояван от никого.

Беше шест часът сутринта. Дейниъл си пиеше кафето и се подготвяше за сутрешната си визита в „Ийст Коуст“. Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката:

— Пийчтрий.

Гласът на Джарвис беше рязък. Той пропусна обичайните приветствия:

— Малко ще закъснея. Мисля, че ще успея за рано следобед.

Дейниъл се разтревожи:

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не със сделката — отговори Джарвис. — Имам лични проблеми, които не търпят отлагане.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Дейниъл.

— Не — отсече Джарвис, но бързо смени отказа си. — Можеш ли да се свържеш с онази негрица?

— Тайм ли? — попита Пийчтрий.

— Да сме си говорили снощи за друга негърка? — попита раздразнено Джарвис. — Искам да разговарям с нея.

— Ще я накарам да ти се обади — каза Дейниъл.

— Не — отвърна Джарвис. — Дай ми телефонния ѝ номер и аз ще говоря с нея.

— Почакай малко — каза Дейниъл, включи бутона „изчакване“ и започна да търси номера на Тайм в компютъра. След минута пак беше на телефона:

— Запиши си го. Ако не отговаря, обади ми се и аз ще я търся.

— Окей — отсече Джарвис.

Пийчтрий направи пауза и след това каза загрижено:

— Виж какво, ако наистина има сериозен проблем, аз мога да го уредя с нея.

— Проблемът е мой — отговори Джарвис.

— Ами ако Шепърд се наежи като закъснееш? Бяхме го навили да участва в срещата тази сутрин — каза Пийчтрий.

— Нищо не му казвай. Ще ме почакаат — отсече Джарвис. — Аз просто проявявам учтивост към него за тази сделка. Ако ми причини

някаква неприятност, ще му отрежа топките. Той няма пари и ние сме единствените, на които може да се надява.

— Аз ще съм в кантората към осем часа, ако искаш да се свържеш с мен — каза Пийчтрий.

— Добре — отговори Джарвис и затвори телефона, без да каже „дочуване“.

Дейниъл дълго държа слушалката, без да я затваря, след като Джарвис прекрати разговора. Тая нямаше да бъде лесна. Набра номера на Тайм.

— Ало — прозвуча в слушалката нейния плътен дрезгав глас.

— Дейниъл се обажда — каза той. — Джарвис свърза ли се с теб?

— Току-що говорих с него — тросна се тя. — Този човек е откачен.

— Какво се е случило?

— Започна да ми го тика в устата, когато отказах да му бутна.

— И ти какво направи?

— Какво, по дяволите, мислиш, че направих? — отвърна тя и започна да се смее. — Само да му беше видял шибаната физиономия, когато го ухапах по члена.

— Боже Господи! — възкликна Дейниъл. — Ти си го наранила?

— Е, малко — отвърна тя като продължаваше да се смее. — Струва ми се, че му отхапах препуциума. Тръгна си, кървейки като заклано прасе.

— Сега и двамата сме я загазили — каза Дейниъл. — Той ще ти разтури договора.

— Аз не мога да пострадам от това — каза тя. — Вече се обадох на Джими Блу Айс. Той ме увери, че ако това говедо продължи да ми досажда, ще си изпати от него.

— Само пази самообладание — помъчи се да я успокои Дейниъл. — Аз ще оправя нещата.

— Няма да сбъркаш — отвърна тя троснато и затвори телефона.

Беше един следобед и лапавицата плющеше по прозорците с термоизолационни рамки на петоъгълната сграда в „Уърлд Ризорт енд Казино“ в Атлантик Сити. В обширната всекидневна в специално конструирания стол-легло лежеше един старец, загърнат с одеяла. Около него бяха помощниците му. Той погледна часовника си, след това тях:

— Свържете ме с моя племенник в Калифорния.

— Да, дон Роко — отвърна секретарката от бюрото си.

След по-малко от минута Джед беше на телефона.

— Не трябваше ли досега да са направили сделката? — изръмжа Роко и отново погледна ръчния си часовник. — Та там вече минава десет сутринта.

— Още нищо не сме научили — отговори Джед.

— Този шибан канадец ни прецаква — старецът беше раздразнен.

— Няма да може, чичо Роко — каза Джед. — Без нашите пари той не може да развърти сделката.

— Получих информация, че Милкен му е осигурил четиристотин милиона от японците — каза Роко.

— Искаш ли да говоря с Джарвис? — попита Джед.

— Не. Ако се опитва да ни прецака, има само един изход — каза старецът. — Първо ние да го прецакаме.

Джед държеше слушалката, без да каже нищо.

— Знаех си, че трябва да направим мечка на този кучи син — каза Роко. — Сделката е уредена по такъв начин, че ние не знаем какво, по дяволите, прави той. Току-виж ни изчезнат четиристотин милиона в цялата тази далавера, преди да сме се усетили.

— С кого искаш да разговарям? — попита Джед.

— По обед в студиото ще има директорски съвет. Искам да говориш с Джарвис. Шепърд е длъжен да участва с осемдесет й пет милиона за производствен фонд. Ако не го направи, Джарвис има

правото да си разчисти всичките сметки с него. Ти кажи на Шепърд, че ще го подкрепиш.

— А какво те кара да мислиш, че ще ми повярва? — попита Джед. — Той не ме познава достатъчно, за да се довери на думите ми.

— Той познава парите — каза чичо Роко. — Покажи му банков чек за осемдесет и пет милиона долара и той ще повярва на парите.

— И след това какво ще правиш?

— Ще прецакаме Джарвис. Разговаряй с Милкен. Той ще се вслуша в думите ти. В края на краищата, ти си добър клиент. Вече си пласирал чрез него акции за четири милиарда.

— А ти какво възнамеряваш да правиш? — попита Джед.

— Аз ще си взема парите от него. В края на краищата, моя банка му ги е отпуснала — каза Роко.

— Но ти даде парите на канадска компания.

— Банката, която му отпусна заема, е канадска — възрази му Роко. — Ще оправим работата, иначе той ще хвъркне.

— Окей — каза Джед. — Ще видя какво става с директорския съвет. Нещо друго?

— Да, има — каза Роко. — Да кажеш на Шепърд при никакви обстоятелства да не сключва никакви други сделки с Джарвис. Ние ще сме зад него през цялото време.

— Добре, чичо Роко.

Роко изведнъж смени темата:

— Какво е времето там?

— Прекрасно — отговори Джед. — Слънчево и топло.

— По дяволите — оплака се Роко. Стана от специалния стол, отиде до прозорците и погледна надолу през лапавицата към дъсчената пешеходна пътека по брега на океана. Все още държеше телефонната слушалка в ръката си. Мърмореше, оплаквайки се на племенника си:

— Ей, това си е, човек да няма никакъв късмет. Аз тук пукам от студ в източната част на Щатите, докато ти там в страната на слънцето и портокалите си живееш живота. Ние сицилианците сме без късмет.

— Чичо Роко, можеш да се преместиш тук — каза Джед. — Ще си живееш като цар.

— Не — отговори Роко. — Уредил съм си бизнеса. Приел съм да остана тук. А съм се преместил там, а е станало като с Бонано. Всички бяха съгласни той да се премести там. Бизнесът му щеше да се

охранява. Нямахте да има никакви проблеми. И като минаха няколко години, един ден стартира колата си пред вратата и край. Бум-тряс! Чувствам се по-безопасно на моя собствена територия. Поне знам какво става тук.

Четиринадесетият етаж на високата сграда веднага след портата на студиото беше известен като „Небесните врата“. Най-горният етаж беше запазен само за Бадли Шепърд. Другите изпълнителни директори бяха разположени по долните етажи в съответствие с положението, което заемаха — колкото по-високо беше то, толкова на по-висок етаж. Но всички знаеха, че от деветия етаж надолу бяха само смотаняци с титли вместо с пари и власт, независимо че големите прозорци на офисите им гледаха към звукозаписните и озвучителни студия и другите служби на „Милениъм Филмз“.

Беше вече единадесет и половина сутринта. Дъжд паркира своя „Шевролет Блейзър“, направен по поръчка, там, където охраната на входа на студиото му беше посочила. Колата му все пак се вписваше в разкоша на дългите лимузини, ролс-ройсове, мерцедеси, европейски спортни коли и техните американски братовчеди — кадилаците и линкълните. Служителят от охраната, който стърчеше важно зад масивното бюро в просторното фоайе, облицовано с розов мрамор, го изгледа навъсено. Попита го какъв е, след това прошепна нещо по телефона и най-сетне му посочи първия ред асансьори.

Първата врата, господин Стивънс. Това е прекият асансьор за офиса на господин Шепърд.

Дъжд влезе в кабинета. Нямахте никакви бутони. Вратата автоматично се затвори и по това, че натежа, разбра, че асансьорът се понася към четиринадесетия етаж. Асансьорът спря и той излезе от него. Една администраторка, която би могла да мине за копие на Мерил Стрийп, му кимна студено:

— Господин Стивънс?

Той също ѝ кимна.

— Врата едно — посочи тя с прецизно лакирания си пръст.

— Благодаря ви.

Отиде при врата едно и я отвори. В помещението имаше три секретарки, които седяха на бюрата си. Една от тях стана и се

приблужи към него.

— Господин Стивънс?

Той кимна.

— Аз съм Шери — каза тя с приятен глас. — Личната секретарка на господин Шепърд. В момента той е на директорския съвет, но поръча да ви поканя в кабинета му, където да почакате, докато дойде. Бихте ли желали нещо освежително — кафе, чай?

— Не, благодаря ви — каза той. — Имам време, ще почакам.

Когато тя излезе от кабинета, той отиде до прозореца. На юг и запад се простираше студиото, а на север и изток погледът му обгърна седемдесетте акра пустееща земя отгатык яхтклуба, която беше определена за луна-парк. Извади цигара и я запали.

— По дяволите — каза си той. Мислеше си за чека за осемдесет и пет милиона долара в джоба си. — Ей оттам по един или друг начин трябва да изскочат много пари.

Той се отдалечи от прозорците и погледна бюрото на Шепърд. То беше съвсем празно: нямаше нито хартийка, нито телефон. Зачуди се как Шепърд си провежда телефонните разговори. Може би има слухов апарат в ухото си с бутонов избирател в джоба си. Разсмя се.

— Шери — извика той в празната стая.

От скритите високоговорители в тавана и стените прозвуча гласът на секретарката:

— Да, господин Стивънс?

— Бихте ли дошли за момент? — помоли той.

Тя незабавно се появи.

— Какво мога да направя за вас?

— Има ли някакъв начин да измъкнете господин Шепърд от този съвет за няколко минути?

— Срещата е много важна — каза тя.

— А още по-важно е да ми го доведете, за да му кажа нещо.

— До каква степен е важно? — поколеба се тя.

— Нося чек за осемдесет и пет милиона долара на негово име — отговори той.

Шери беше схватлива.

— Веднага ще му предам.

— Благодаря ви. А, между другото, бихте ли казали на някоя от вашите помощнички да ми донесе кафе без мляко с две бучки захар?

Брадли седеше на председателското място на елипсовидната директорска маса. Огледа, без, да каже нищо, останалите присъстващи. Единственият отсъстващ директор беше Джарвис. Брадли се обърна към Сидли, адвоката на Джарвис:

— Къде, по дяволите, е Джарвис?

Сидли изглеждаше неспокоен.

— Не знам — отговори той напрегнато. — Търсих го навсякъде, където би могъл да бъде, но не можах да го открия. За последен път го видях, когато си тръгваше от приема. Беше около два през нощта.

— Рийд беше казал, че ще ми донесе един чек — рече Брадли и се обърна към Дейниъл Пийчтрий:

— Да го знаеш къде е?

— Рийд никога не закъснява за делова среща — отговори Пийчтрий. — Може да му се е повредила колата.

Шери влезна в заседателната зала и пхна бележка в ръката на Брадли. Изчака, докато той я прочете.

— Ще отговорите ли нещо, сър?

Брадли й кимна, без да каже нищо. След като тя излезе от залата, той се обърна към съдията Гитлин, който седеше до него.

— Струва ми се, че можем да почакаме още известно време — каза той. — Господа, до тази зала е трапезарията, където барът сервира кафе и напитки. Съдията Гитлин и аз ще сме в моя кабинет. Съобщете ми, когато се появи Джарвис — каза той, обръщайки се към всички около масата.

Гигантският надпис се простираше над портала, който се състоеше от две платна за движение, разделени от будка за двама пазачи. „МИЛЕНИУМ ФИЛМЗ КОРПОРЕЙШЪН“.

Рийд Джарвис го гледаше, седнал в бялата си, блиндирана, специално конструирана дълга лимузина, снабдена с тъмни стъкла на задната част. Извади безжичния телефон и каза на Пийчтрий:

— Аз съм тук.

Въпреки че го болеше, самочувствието му беше добро. Компанията, в която сега навлизаше, представляваше три милиарда долара нови инвестиции на американци. Освен във филмовата компания тези пари бяха вложени и в дванадесет телевизионни станции, тридесет радиостанции и недвижими имоти, които вече обхващаха тридесет и четири високи административни сгради, апартаменти и хотели. Тук се включваха също кабелната телевизия и фирмите за даване под наем и продажба на видеокасети със записи, които имаха двадесет хиляди магазини за търговия на дребно из цялата страна. И всичкото това той контролираше само с 200 милиона свои пари и 800 милиона от синдикатите. Оставаше му само да развърти бизнеса с недвижимите имоти и щеше да получи предостатъчно, за да изтласка синдикалните обединения, а Милкен и Бърнам Ламберт бяха се съгласили да гарантират парите му.

Всичките тия са бунаци, мислеше си той. За него не беше от значение, че бяха загубили повече от половин милиард долара през последните две години. Имаше възможности да се реализират активи за толкова, че дори и за още повече. Те изобщо не можеха да си представят какво ги очаква на хоризонта. Но той щеше да им покаже как се върти бизнес. Погледна към купето на шофьора — той говореше с униформения пазач, който беше излязъл от будката на охраната, за да ги провери. Рийд вътрешно се усмихна. Така ще е само днес — от утре всички ще знаят колата му.

Пазачът кимна на шофьора и като държеше в ръката си една пластмасова карта, отиде зад колата и я постави под нейната задна ос.

След това махна на шофьора да минава.

Пазачът стоеше пред малката будка, докато лимузината зави, след това се обърна и влезе вътре. Изглежда двамата пазачи, които беше завързал здраво за пода. Хладнокръвно извади револвера си от кобура и внимателно му постави заглушителя. След това застреля и двамата в главите. Излезе спокойно от будката и стъпи на улицата пред портала на студиото.

Бързо се намести зад волана на един невзрачен тъмнозелен „Форд“ и включи двигателя. След това погледна към портала на студиото като следеше голямата стрелка на часовника си. Точно в момента, в който тя достигна дванадесет, той подкара колата, а зад гърба му откъм студиото проехтя оглушителен гръм на експлодирала бомба.

Дейниъл Пийчтрий влезе в заседателната зала, където се бяха разположили останалите директори.

— Току-що ми се обади Джарвис. Пътува с колата си насам. След няколко минути ще е тук.

Сидли се усмихна, успокоен.

— Много добре. Той никога не е пропускал заседание.

В момента, в който каза това, в залата отекна експлозията и зданието се разтресе.

Сидли побледня и се хвана здраво за масата.

— Какво е това? Земетресение ли?

— Не е възможно да е земетресение — каза Дейниъл. — аз съм калифорниец. Преживял съм няколко земетресения, но това не прилича на тях. Я да излезем на терасата и да видим какво става долу.

Останалите директори бързо го последваха. Струпаха се на стоманения парапет и погледнаха надолу към предната страна на административната сграда. Една голяма бяла лимузина стоеше разкривена и разплескана на алеята. От нея излизаше дим, но иначе беше цяла и приличаше на смачкана консервена кутия. Наоколо имаше пръснати стъкла от колата и вратите на сградата. Чу се воят на сирените на противопожарната служба, а от зданието изтичаха мъже в униформи и се втренчиха в колата.

— Какво е станало, по дяволите? — попита един от директорите.

Дейниъл се загледа в бъркотията долу, след това се обърна към директорите, които се бяха втренчили в него. Гласът и лицето му бяха еднакво посърнали.

— Струва ми се, че току-що загубихме Рийд Джарвис. Това е неговата лимузина. Познавам я добре.

— Изглежда, че в колата е имало бомба със закъснител — каза Макманус, представителят на „Банк ъв Америка“ в съвета.

— Прекарах две години в Бейрут и съм бил свидетел на няколко такива случая. Чудя се кой би могъл да го направи.

— Нямам ни най-малка представа — каза Пийчтрий. — Но това не е моя работа — има си полиция за тези неща. Аз трябва да се грижа за бизнеса.

Той се върна бързо в заседателната зала и вдигна първия телефон. Набра комбинация от цифри. Чу се женски глас:

— КФАН-телевизия.

— Дайте ми отдел „Новини“. Спешно е — каза бързо той.

Зад него се появи Сидли.

— Няма ли да слезеш долу да видиш какво е станало?

— След секунда — каза Дейниъл. — Искam да доведа телевизионния екип тук, за да отрази събитието, преди да са успели да дойдат представители на други станции.

Той се обърна и каза в слушалката:

— На телефона е Пийчтрий. Току-що на паркинга пред „Небесните врата“ се взриви една лимузина. Ако не се появи веднага наш телевизионен екип на мястото на събитието и то не бъде излъчено преди до него да се е докопала някоя друга станция, утре сутринта отделът за новините ще има свършено нов персонал — той изчака малко, слушаше какво го питат.

— Това е единственото, което знам — каза той накрая.

Затвори телефона и се обърна към директорите:

— Просто реших, че тъй като това стана тук, нека поне ние да сме първите, които да оберат каймака от сензацията, преди други да са успели да го сторят.

Те се втренчиха в него. Шермън Сидли, който беше уредил свикването на заседанието заради Джарвис, запали цигара с трепереща ръка.

— Ако действително в колата е бил Джарвис, здравата сме я загазили.

На входа се появи Брадли.

— Джарвис е бил в колата — каза той и влезе в заседателната зала, последван от съдията Гитлин и Джед Стивънс. — Току-що идвам отдолу. Цялото фоайе е потрошено, но за щастие никой вътре не е пострадал. Охраняващият ми каза, че лимузината на Джарвис току-що била спряла пред сградата.

— Боже Господи — побледня Сидли. — Просто не мога да повярвам.

— Трябва да пийнеш нещо — каза Брадли и се обърна към останалите: — Всички имаме нужда да ударим по едно.

Дейниъл отиде на бара и взе няколко бутилки. Постави на тезгяха поднос с чаши и започна да ги пълни с уиски. Мъжете безмълвно започнаха да взимат чашите и да пият. Дейниъл отпиваше бавно от своята и гледаше Брадли.

Той взе чашата си, без да пие от нея.

— Предположих, че ти си ги извикал.

Дейниъл кимна утвърдително.

— Неприятно ми е да се проявявам като коравосърдечен, но защо друга станция да взима собствената ни новина?

— Правилно си преценил — каза одобрително Брадли. — Какво ми каза на приема? Че Джарвис е възнамерявал да те назначи за ГРД?

— Той така мислеше — отвърна притеснено Дейниъл.

Брадли го прекъсна:

— На харизан кон зъбите не се гледат. Явно е, че ти можеш да се оправяш с този бизнес по-добре от мен. Току-що го доказа. Знаеш как да се възползваш от всеки удобен случай.

Сидли се изчерви.

— Ама сега имаме проблеми. Без Джарвис откъде ще получаваме пари, за да функционираме?

— Ще се оправим някак си — каза спокойно Брадли. — Главното е да няма паника. Нека да отложим заседанието за пет часа следобед. Струва ми се, че в продължение на няколко часа тук ще гъмжи от полиция и представители на печата.

После се обърна към Дейниъл:

— Ти си ГРД и затова на теб се пада да се справиш с цялата тази бъркотия.

— Ще повикам момчетата от пбблик рилейшънз^[1] да се заемат с това — каза Дейниъл.

— Добре — каза Брамдл и огледа останалите: — Ще се съберем отново тук в пет часа.

Дейниъл влезе в кабинета на Брамдл с изнервен и уморен вид:

— Полицайте искат да разговарят с всичките директори. Казах им, че всички сме в състояние на шок, и те се съгласиха да отложат разпитването за утре.

— Окей — каза Брамдл.

Съдията Гитлин погледна Дейниъл.

— Полицията има ли някаква представа кой може да го е направил.

Дейниъл поклати глави.

— Просто имат впечатлението, че е работа на професионалист. Убиецът е застрелял и двамата охраняващи в будката на портала. Направил е всичко необходимо, за да скрие следите си.

— Интересно дали убиецът е бил в будката, когато пристигнах. Ами че аз бях тук само половин час преди Джарвис — каза Джемд.

— Посочиха ли ти къде да паркираш? — попита Дейниъл.

— Да. Той ми лепна картонче на предното стъкло.

— Тогава си видял един от нашите служители. Може би някой от убитите. Междувременно полицията възнамерява да провери какво е правил Джарвис през последните няколко дни. Може би ще научат нещо повече за него, което да ги насочи към покушението.

— Тази гласност няма да ни е полезна. Акциите ни вече не вървят така високо на борсата, както бяха преди. А сега направо ще се сгромолясаме — каза Брамдл. — Я да се върнем при директорите и да видим дали можем да намерим някакъв начин да се противопоставим на това. Господин Стивънс, моля да ни извините за няколко минути.

Те мълчаливо се присъединиха към съвета. Вече всички директори бяха по местата си. Брамдл бързо се отправи към председателското място. Изчака прав, докато всички седнат. Разправи им накратко какво беше научил Дейниъл за полицейското разследване.

— Господа, ние всички сме шокирани, затова смятам, че това заседание трябва да е кратко и по същество. Пред нас сега има два важни проблема. Първият е — пари, за да не спре функционирането на компанията. За щастие успях да уредя един краткосрочен заем от осемдесет и пет милиона долара. Мисля, че за момента това ще закрепни положението ни. Вторият проблем трябва да го решим всички до един. Трябва да убедим нашите приятели на пазара да се съюзят с нас. Моля всеки от вас лично да се заеме с това.

Директорите посрещнаха тези думи с одобрителен шум.

Брадли каза на Сидли:

— Шермън, ние трябва да узнаем възможно най-скоро кои ще са тези, които ще поемат контрола на дяловия капитал на Джарвис и какви са им намеренията в това отношение.

Шермън погледна първо към него, после към останалите директори.

— Доколкото ми е известно, Джарвис е купил акциите си на свое име. Не съм запознат с подробностите в завещанието му, но със сигурност знам, че неговата съпруга е единственият му наследник.

— Може ли да говориш с нея и да разбереш какви са й намеренията?

— Ще се опитам — каза Шермън. — Едно обаче знам със сигурност — тя го ненавиждаше. Запазили са брака си само заради финансовите проблеми, които биха възникнали, ако се бяха развели. Тя е в Торонто и ще замина там да се видя с нея.

— Засега това е добре. Благодаря ти — каза Брадли. — А сега един друг важен проблем. Както може би всички знаете, налага ми се да отделям повече време за моята собствена петролна компания и ми се струва, че няма да е честно спрямо „Милениум“, ако продължа да взимам участие в ежедневната работа на студиото. Поради това ви моля да приемете становището ми Дейниъл Пийчтрий да бъде избран на поста „Президент“ и ГРД на компанията, а аз да стана Председател на Управителния съвет.

Известно време директорите мълчаливо се споглеждаха. Думата взе Шермън Сидли:

— Аз съм загрижен само за връзките с обществеността при тази промяна в ръководството именно сега. Опасявам се, че другите може

да помислят, че се измъкваш от създалото се положение и от трудностите, които сега се изправят пред компанията.

— Това е купчина нелепости, Шермън — каза Брадли с монотонен глас. — Знам, че вие с Джарвис вече сте обсъждали с директорите поста на Пийчтрий. Единствената разлика в предложението ми, което правя пред съвета, е аз да стана председател вместо Джарвис. Дейниъл ще върши добра работа, а аз ще го поддържам и ще продължавам да оказвам подкрепа на компанията във всичките ѝ финансови проблеми.

Лицето на Сидли пламна.

— Джарвис имаше план за рефинансиране на компанията.

— Може да ти прозвучи малко зловещо, Сидли — каза Брадли, — но мъртъвците нямат планове. Единственото, което мога да предложа, е ти да управляваш имота му и да направиш всичко възможно, за да няма фалове в тази област.

Брадли се обърна към останалите:

— Сега правя официално предложение за утвърждаването на Пийчтрий на новия пост и за моето издигане на председателското място.

Предложението беше прието, регистрирано и одобрено за секунди. Брадли се усмихна.

— Моите поздравления, Дейниъл. Сега вече работата ти има точно определени граници. Ще трябва да пуснеш съобщение в пресата за реорганизацията, както и за дълбоката ни скръб във връзка с трагедията с Джарвис.

Дейниъл обиколи с поглед директорите:

— Вече съм наредил на служителите от пбблик рилейшънз да подготвят изявление за печата, което ще бъде публикувано утре.

— Добре — отговори Брадли.

— Вдругиден ще дам за публикуване в печата промените в постове в нашата компания — каза Дейниъл. Погледна към Брадли: — Фондът от осемдесет и пет милиона сигурен ли е?

— Парите са в банката, ще ги прехвърлим в компанията веднага щом приключим с формалностите по документите — потвърди Брадли.

— Това много ще ми помогне — каза Дейниъл. — Имам няколко добри предложения за филмови и телевизионни продукции, но

големият проблем е, че централните агентства искат да знаят с какви пари разполагаме.

Брадли се обърна към съвета на директорите:

— Предлагам да приключим и да оставим Дейниъл да си върши работата. А колкото до нас, имам усещането, че средствата за масова информация и полицията ще ни направят живота лудница. Няма начин да ги избегнем. Съветвам ви да не се притеснявате, разкажете им каквото знаете и всичко скоро ще отшуми.

— Просто още не мога да повярвам — поклати глава Сидли. — Не знам кой би могъл да иска да го убият.

— Но аз знам — каза Брадли. — Аз исках това.

---

[1] Отдел за връзки с обществеността — Б.пр. ↑

— Моите поздравления, господин Пийчтрий — приветства го неговата секретарка, когато той се върна в кабинета си направо от заседанието на директорите.

— Благодаря ти, Гладис. Как разбра?

Тя се засмя:

— Тамтамите на студиото са по-бързи, отколкото предполагате.

Тя взе от бюрото си снопче телефонни съобщения и влезе след него в кабинета му.

— Два пъти ви търси Тайм. Каза, че е много важно.

— Ще ѝ се обадя — отговори той. — Кажи на господин Шифрин да дойде.

— Да, сър — отговори тя. Понечи да си тръгне, но се обърна отново към него: — Джак Рейли се интересува дали ще искате да подмени и поднови интериора на кабинета на господин Джарвис преди да се нанесете в него.

Дейниъл я погледна. Кралят е мъртъв. Действително е мъртъв. Да живее кралят!

— Още не съм мислил по този въпрос. Кажи му, че ще го уведомя за решението си.

— Да, господин Пийчтрий. Ще предам на господин Шифрин да дойде.

Той изчака вратата да се затвори след нея, вдигна телефона и набра номера на Тайм, който не беше вписан в телефонния указател.

— Тайм?

— Да? — Гласът ѝ звучеше уплашено.

— Дейниъл е на телефона — каза тихо той. — Искях да ти се обадя, но бях много зает. Разбра за Джарвис, нали?

— Че как няма да разбере. Показаха го по телевизията. Изглежда, че здравата се е наредил. Боже, колко му беше кофти като отхапах само едно малко парченце от члена му. Чудя се за какво ли си мисли той сега?

— Тайм, дръж се сериозно — каза Дейниъл. — Ченгетата ще открият, че си била снощи с него.

— Ченгетата вече бяха при мен — каза тя. — Нали затова разговарям с теб.

— Какво им каза?

— Истината — изтърси тя. — Изпрати ме след приема и го поканих у дома да пийне нещо. Стана твърде агресивен, опита се да ми го набута в устата и му ухапах члена. Тогава той започна да ме нарича с разни обидни думи и си отиде побеснял.

— И ти разказа всичко това на полицията? — попита той изумен.

— За мен е стара истина, че човек не бива да лъже полицията. Защото винаги откриват лъжата.

— Разправи ли им, че те доведох на приема с моя самолет? — попита той.

— Те вече знаеха.

— Какво още те питаха?

— Почти нищо — отговори тя. — Попитаха ме дали знам някой, който би го пречукал, и аз им казах, че не познавам никой друг такъв освен мен. И те се разсмяха и си отидоха.

— Надявам се, че не си била дрогирана, когато си разговаряла с тях. Не мисля, че би им направило впечатление, ако си била натъпкана с наркотик — каза той.

— Дейниъл, не ставай идиот. Та те бяха от отдела за убийства, а не за наркотици.

— Ще те пишат по вестниците — каза той.

— Лоша реклама няма. Особено, ако понамираш на скандал.

— Ти си абсолютна курва — каза той с нотка на обожание в гласа. — За теб няма нищо свято.

— И ти не си по-различен — каза тя. — Не виждам да си се разплакал.

— А имаме ли друг избор? — попита той. — Трябва да разиграваме картите така, както са раздадени.

Той вдигна поглед, когато на вратата се почука и в стаята надникна Ниъл. Махна му да влезе.

— Добре, Тайм, благодаря ти, че ми се обади, дръж ме в течение, ако мога с нещо да ти помогна.

— При мен всичко е наред — каза тя. — Рейнбю ме покани да прекарам една седмица с него в къщата му в Пуерто Рико. Утре с Метани излитаме с частния му самолет.

— Сигурно ще се забавлявате добре — каза той. — Чувал съм, че домът му е страхотен.

— Няма само да се забавляваме. Планираме да направим заедно един албум и видеоклип. Той има много песни, които можем да запишем — каза тя.

— Това е още по-добре — каза той. — Рейнбю има договор с нас.

— Но не и аз — разсмя се тя. — Ще трябва да преговаряш с моя импресарио.

— Ей, много си хитра — изкикоти се той. — Не се тревожи за това. Ще го убедим.

— Сигурна съм — заяви тя. — Особено след всичкото, което преживяхме заедно.

— Курва — засмя се той.

— Чао, приятел — каза тя и затвори телефона.

Дейниъл погледна Ниъл:

— Тайм беше на телефона — обясни му той. — При нея всичко е наред. Няма да имаме неприятности. Полицаяте вече са говорили с нея.

— Нали не им е казала, че ти си уредил срещата ѝ с Джарвис? — попита Ниъл напрегнато.

— Тя е умна курва — отговори Дейниъл. — Винаги мисли, преди да говори, а дребната измама е много добре дошла.

— Сега съм по-спокоен — усмихна се Ниъл. — Можеше да бъдем в много затруднително положение. — Продължаваше да стои пред бюрото. — Моите поздравления, Дейниъл. Ти успя. Не знам да те целуна ли, или да ти стисна ръката.

— Засега можеш да ми стиснеш ръката — засмя се Дейниъл. — Не знам кой може да надзърне всеки момент в кабинета ми.

— Возенето в асансьора така ми го надърви, че не ще да спадне — каза Ниъл и заразтрива слабините си.

Дейниъл се втренчи в подутината на панталоните му. Усети, че устата му пресъхва.

— Извади го — каза той дрезгаво. — Искам да го видя.

Ниъл бързо отвори ципа на панталона си и твърдият му пенис изскочи навън. Без да се докосва, той погледна Дейниъл в очите.

— Само кажи — прошепна той — и веднага лягам на бюрото.

Дейниъл пое дълбоко дъх, лицето му пламна.

— Прибери го — каза той неспокойно. — Сега не е време за щуреене.

— Но аз те обичам — каза Ниъл.

— Като се приберем в къщи — каза Дейниъл. — Сега не може, имаме работа.

Ниъл бързо си оправи дрехите и се разположи на стола пред бюрото на Дейниъл.

— Окей — усмихна се той. — Готов съм.

— Изложението, което подготвихме за Джарвис, относно промените в компанията, още ли е в печатницата?

— Да.

— Вземи всичките екземпляри и ги занеси вкъщи. Провери дали са всичките и ги унищожи като запазиш само два. Всяко леке, което се докопа до някой екземпляр, може да ни прати на кино.

— Искаш да кажеш, че целият материал става безполезен ли? — попита Ниъл.

— Не съвсем — отговори Дейниъл. — Просто ще го преработим от гледна точка на Шепърд вместо от тази на Джарвис. Тази програма върши еднакво добра работа и на двамата.

— Обаче Джарвис имаше парите, за да я стартира. Откъде да знаем колко пари са му останали на Шепърд?

— Преценил съм, че има необходимите пари — каза Дейниъл. — По време на съвета действаше много бързо.

Ниъл се втренчи в него.

— Мислиш ли, че Шепърд има нещо общо със смъртта на Джарвис?

— Едва ли — отговори Дейниъл. — На заседанието имах чувството, че Бадли е бил подготвен да поеме дейността на Джарвис. Останалото е, случайност. — Той стана от стола си.

— А сега тичай да хванеш печатаря преди да е затворил в осем часа.

Той изчака докато Ниъл затвори вратата зад себе си, след това каза на секретарката да намери Сидли. Той се намираше в кабинета на

Джарвис и Дейниъл му се обади по телефона.

— Шермън — каза той. — Струва ми се, че трябва да си поприказваме.

— И аз си мислех същото — отговори Шермън. — Ей сега ще дойда в кабинета ти.

Юрисконсултът изглежда си беше възвърнал самообладанието след сутрешния шок. Подаде ръка на Дейниъл.

— Поздравявам те — каза той въодушевено. — Радвам се, че Брамбли е направил най-подходящия избор.

— Благодаря ти, Шермън — Дейниъл посочи един стол. — Все още имаме някои проблеми. Най-важният е дали ще има някаква паника от страна на компанията на Джарвис или наследниците.

Шермън поклати глава:

— Вече много пъти се опитвах да вляза във връзка с госпожа Джарвис, но тя пътува из Южна Америка и никой не може да каже точно къде се намира.

— От това не ми става по-добре — отговори Дейниъл.

— Но има още един проблем — продължи Шермън. — Джарвис е имал двеста милиона собствени пари, но те не са били достатъчни, затова е намерил един нелегален съдружник, който го е авансирал с още двеста милиона, за да започне сделката с Брамбли. Очаквал е също други четиристотин милиона, за да изкупи капитала на Брамбли. Не знам как е смятал да си осигури тези пари.

— Това е голяма сума. Къде би могъл да я скрие? — попита Дейниъл.

Шермън го изглежда.

— Джарвис беше странен човек. Пазеше всичко в тайна. Дори и аз не знам с кого е въртял бизнес за тези пари.

— Мръсни пари са това — отсече Дейниъл.

— Възможно е — каза Шермън и вдигна ръце. — Но ние не знаем.

Известно време и двамата седяха мълчаливо, след това Дейниъл каза:

— Единственото, което ми идва на ум, е да си траем.

Той запали първата си цигара от шест месеца насам. Пое дълбоко дима, закашля се и се задави. Бързо я изгаси.

— По дяволите — каза той. Погледна към Шермън, който седеше от другата страна на бюрото: — Мислиш ли, че Брамбли може да е бил замесен в това?

— Едва ли — каза Шермън. — Разговорите му се подслушваха.

— Брамбли изглеждаше много уверен в себе си. Дори преди експлозията — каза тихо Дейниъл. — Но има две неща, които не мога да разбера. Защо е трябвало съдията Гитлин и Джем Стивънс да се срещат с него?

— Съдията Гитлин е юридически защитник на Брамбли в Оклахома. А за Джем Стивънс нищо не знам.

— Но аз знам. Той е ГРД на „Дженеръл Ейвионикс Лийзинг Корпорейшън“ — каза Дейниъл. — Вероятно управлява капитал най-малко шест милиарда долара. Той дава под наем за дългосрочно ползване транспортни самолети на половината авиокомпаниии в света.

— Мислиш ли, че Брамбли го е включил?

— Всичко е възможно — каза Дейниъл. — Ето още едно нещо, което трябва да разберем.

Брадли се разположи в широкия стол зад бюрото си и погледна съдията Гитлин и Джед, които се бяха настанили срещу него. Извади бялата кърпичка от горното си джобче и избърса потта от челото си.

— Господи — каза той. — Господи Боже.

— Бихме могли да пийнем още по едно — погледна го съдията Гитлин.

— Шери — каза Брадли по телефона за вътрешна консумация, — един „Канейдиън Клъб“ за съдията, а за мен — „Гленморейнджи“ с лед. — После се обърна към Джед: — А за вас какво да бъде?

— Кафе без мляко, със захар — отговори Джед.

След минута Шери влезе в кабинета и поднесе напитките.

— Не ме свързвай с никого — каза Брадли, когато тя излизаше. Тя кимна и затвори вратата след себе си.

Брадли вдигна чашата си.

— Наздраве.

Съдията кимна и преполови питието си. Брадли пак се обади по вътрешния телефон:

— Шери, забравих да ти кажа, че съдията никога не се задоволява с една чаша и обича бутилката да е при него.

Шери се върна бързо с бутилката „Канейдиън Клъб“, постави я на бюрото пред съдията Гитлин и излезе от стаята.

Брадли известно време поседя, без да каже нищо, след това се обърна към Джед:

— Озадачен съм. Вие се появявате просто отникъде. Какво ви накара да се включите в тази игра?

— Снощи бях на вашия прием — отговори Джед.

— Както още петстотин други гости. Но никой от тях не дойде да ми предложи осемдесет и пет милиона долара.

— Още едно нещо, което ме кара да съм любопитен — каза съдията Гитлин. — Това е точната сума пари, необходима на Брадли, за да запази участието си в компанията. Откъде ви е известна?

— Всеки си има приятели — усмихна се Джед. — А те обичат да разправят разни неща. Аз пък съм комарджия.

— Много ви е висок залогът — каза съдията.

— Игра не се печели със залагане на петачета — отвърна Джед.

— А вие какво очаквате да спечелите от нея? — попита Бradли.

— Още не знам — отговори Джед. — Именно за това трябва да разговаряме.

— Дори и с осемдесетте и пет милиона щеше да ми е много трудно да се боря с Джарвис. Но вие се появихте с парите точно преди експлозията — каза Бradли. — Още не мога да разбера защо.

Джед се усмихна.

— Да кажем, че ми харесва стилът ви. Дадохте разкошен прием.

Съдията напълни отново чашата си.

— Вие сте млад човек — каза той. — Откъде имате толкова пари?

— Притежавам шестдесет процента от капитала на една компания, основана от мен: „Дженеръл Ейвионикс Лийзинг Корпорейшън“, чиито активи възлизат на шест милиарда. — Джед спря за момент. — Както виждате, господа, аз мога да си позволя играта, успокойте се, моля ви, нямам намерение да ви отнемам каквото и да било. Може би ще имаме късмета да направим заедно много пари.

Бradли се обърна към съдията.

— Какво е твоето мнение?

— Нямах друг избор — отговори старият човек. — Освен това той ми напомня за теб. И двамата сте откачени.

— Все още ме тревожи дяловият капитал на Джарвис — нали държи четиридесет процента опция в капитала на „Милениъм“. Знаем ли какво могат да направят наследниците му? — изпъшка Бradли.

Съдията каза с леден глас:

— Ти сам се набърка в този проблем и сам трябва да се измъкнеш от него.

Джед се обърна към съдията.

— Сигурен съм, че Бradли ще успее да излезе от това затруднително положение.

— Благодаря ти — каза Бradли. — Но ще трябва да си поприказваме пак, когато разполагаме с повече факти.

— Непременно — отвърна Джед. — А сега трябва да се върна в кабинета си.

Той стана от стола и остави на бюрото пред Брамбли няколко визитни картички.

— Или вие ми се обадете, или аз ще ви потърся. Ще уредим необходимите срещи с адвокати, финансови директори, ще задвижим нещата.

— Междувременно не искате ли разписка за милионите си? — погледна го Брамбли.

Джед го погледна в очите.

— Имате ли парично покритие за тях?

— Не — отговори Брамбли.

— Тогава какъв смисъл има да ви искам разписка? — усмихна се Джед. — По-нататък ще се оправим.

Той се ръкува с Брамбли, след това със съдията.

— До скоро виждане, господа — каза той и излезе от кабинета.

Съдията Гитлин се загледа в затворената врата. Обърна се към Брамбли.

— Я по-добре да му турим една опашка на това момче. Нещо не ми импонира със спокойствието си. Освен това трудно се доверявам на човек, който не пие.

Брамбли поклати глава. После повика Шери по вътрешния телефон.

— Свържи ме с Макманус от „Банк във Америка“ — кимна към съдията. — Ти се запозна с Макманус на съвета на директорите. Той е в съвета ни откакто съм в „Милениум“. Ще направи проверка на Стивънс.

— Кога ще си ходим? — попита съдията. — Не забравяй, че съм възрастен човек и имам нужда от почивка.

— Тогава ще кажа на Чарлийн да каже на дамата, че няма да присъстваш на вечерята — засмя се Брамбли.

— Каква дама, каква вечеря? — възкликна съдията.

— За За Габор — отговори Брамбли. — Тя си пада по по-възрастните.

— Не искам да променям планове на Чарлийн — бързо каза съдията. — Ще дойда на вечерята.

Джед вкара колата си в гаража на партера на десететажното здание, облицовано със зелени светлоотразителни стъкла, което се намираше на булевард „Сенчъри“ срещу транспортното въздухоплаване на ЛАКС^[1]. Предаде „Шевролет Блейзъра“ на служителя по паркирането и се качи в асансьора. Натисна бутона за седмия етаж, за да се качи в кабинета си.

Ким Латимър, привлекателната заместник-председателка по корпоративните връзки, и Джим Хандли, винаги разтревоженият заместник-председател и ковчежник на „Дженеръл Ейвионикс“ постоянно стояха при вратата на асансьора. Джед беше сигурен, че са подкупили служителя по паркирането.

— Изглежда сте имали тежък ден — каза Ким.

— Да, донякъде е така — отговори той и тръгна към кабинета си.

— Какво направихте с осемдесетте и пет милиона? — попита Джим. — Сега не можем да направим плащането на „Боинг“.

— На сигурно място са — отговори Джед. — Платете на „Боинг“ от сметката за наемните резерви.

Влязоха след него в кабинета му. Той погледна съобщенията на бюрото си. Поклати глава. Чичо Роко беше верен на себе си. Никога не оставяше никакви съобщения.

— Какво стана с Джарвис? — погледна го Хандли.

— Хвъркна му главата — отговори сухо Джед.

— Това има ли някакво отношение към нас? — попита ковчежникът.

— Струва ми се, че не — каза Джед. — Аз съм в делови отношения с Брадли.

— А ние как се вместваме в тази игра? — попита Джим.

— Не ми е съвсем ясно — сви рамене Джед. — В случая разигравам моя лична далавера. Утре ще възстановя парите на компанията от моята лична сметка.

— Окей — каза Джим. — Просто искам да предпазя и вас, и нас.

— Всичко ще е наред — каза Джед. — Благодаря ти.

Джим излезе от кабинета. Ким застана пред бюрото на Джед.

— Добре ли си? — попита тя.

— Добре съм — отговори той. Настани се на стола си.

— Много труден ден — каза той. — Изморен съм.

Тя застана зад гърба му.

— Нека да ти разтрия врата и раменете. Това премахва напрежението.

— Добре — каза той.

Ръцете ѝ бяха нежни и топли. Той се обърна към нея.

— Това е като магия. Наистина ми помага.

— Чичо ти Роко ми се обади по директния телефон — каза тя.

Той бързо се завъртя към нея.

— Защо не ми каза досега?

— Не посмях пред Джим — поклати глава тя.

— И какво каза?

— Че ще ти се обади вкъщи в полунощ по нашето часово време.

— Какво още каза?

— Рико — каза тя. — Не са могли да го осъдят в Ню Йорк. Сега се опитват да го призват пред върховния съд в Ню Джързи. Чичо ти иска да поставиш на телефоните си защита срещу подслушване. Също да провериш апартамента си за подслушвателни устройства.

— Повикай Джон Сканлон от отдела за сигурност и му кажи да се заеме с тези работи.

— Ти да не си загазил нещо? — попита тя загрижено.

— Не аз — отговори той. — Но се безпокоя за чичо.

Гледаше я, докато тя се обаждаше на отдела за сигурност, след това хвърли поглед на съобщенията. Имаше само едно важно. Той вдигна един телефон.

— Свържете ме с Руди Мейър от отдел „Покупки“ — каза Джед на една от секретарките си в приемната.

Чу се гласът на Руди:

— Да, шефе.

— Каква сделка искат да ни предложат „Аероспасиал“ във връзка със самолетите модел А 300?

— Става въпрос за новия им модел — А 300–200. Нови модели с допълнителни усъвършенствания, които не променят основната конструкция. Такъв самолет има четиристотин места. Поръчваш десет, пускаш ги по авиолиниите на САЩ и получаваш двадесет процента отстъпка плюс финансов план за двадесет години.

— Те намекнаха ли за някакви цени?

— Не — отвърна Руди. — Никакви, докато не им кажеш дали си заинтересован.

— Обикновено местните авиокомпании се отнасят с недоверие към самолети чуждестранно производство. Но пазар за тях има. Като дойде сезонът за отпуските местата в самолетите за Флорида и Мексико никога не достигат.

— Какво ще наредиш да им кажа?

— Че съм заинтересован от сделката. Ще започна преговори с компаниите „Ийстърн“, „Америкън“, „Уестърн“ и „Мексикана“ — отвърна Джед.

— „Мексикана“ не е компания на САЩ — каза Руди. — Може би на нея ще ѝ ги предложат директно.

— Мексиканците нямат пари — засмя се Джед. — Правим сделката с „Аеропасиал“.

— Добре, шефе — отвърна Руди. — Ще се заема с тази работа. Само един въпрос. Какво ще правиш, ако хората на „Боинг“ се ядосат, че си ги измамил със самолетите 727-200?

— Всичко опира до парите — отговори Джед. — А 300 има по-голям полезен товар и изразходва тридесет процента по-малко горива от Б 727. Може би е време „Боинг“ да разберат, че техният самолет не е единственият в света.

Затвори телефона и вдигна очи към Ким. Тя му се усмихна.

— Сканлон каза, че веднага ще се заеме със задачата.

— Чудесно — усмихна ѝ се и той. — Хайде да се прибираме. Ще взема душ и ще се облека официално. А после ще излезем да вечеряме навън.

— Дадено — отвърна тя. — При едно условие.

— И какво е то? — попита той.

— Не искам да се возя на оня пикап.

— Съгласен. Ще вземем „Ролс-ройс“.

— Прекрасно.

Тя вдигна телефонната слушалка.

— На кого се обаждаш? — попита той.

— На „Чейсънз“ — каза тя. — Къде другаде ходи човек с „Ролс-ройс“.

---

[1] Международно летище на Лос Анджелис — Б.пр. ↑

— Защо не дойдеш да си легнеш? — попита Ким. — Вече е почти два през нощта. Добре е да поспиш малко.

— Чичо Роко каза, че ще се обади. И ще го направи — отвърна Джед.

— В източните щати сега е пет часът сутринта — каза Ким. — Той не е млад, сигурно си е легнал. Ще ти се обади сутринта.

— Изобщо не познаваш нашата фамилия — отвърна Джед. — Чичо Роко ще се обади. Не е звънил на Саро без причина.

— Добре де — каза тя. — Може да е нещо зает.

Телефонът иззвъня. Джед го погледна с изненада. Не беше частният му телефон, а хотелският. Той бавно вдигна слушалката.

— Стивънс.

В гласа на администратора се долавяха извинителни нотки:

— Чичо ви е тук и иска да ви види, господин Стивънс. Не ми каза името си.

— Не е нужно чичо ми да си казва името. Той е просто чичо ми — засмя се Джед. — Сам ли е?

— Не, господин Стивънс. Придружават го двама господа.

— Пратете някое пиколо да ги доведе до моето бунгало.

Той затвори телефона и погледна към Ким.

— Чичо Роко е тук.

— Трябва да си облека нещо — каза тя.

— Оправи се спокойно — отвърна Джед. — Ще ги приема в хола. Чичо ми не е сам — добави той. — С него са секретарят и телохранителят му.

— Чичо Роко трябва да е особен човек — отбеляза тя.

— Старомоден е. Кръстникът никога не излиза без персонала си.

— Щом е старомоден, какво ще си помисли за мен? — попита тя като нахлузваше панталона си.

— Нали ти се е обаждал? — попита Джед.

— Да — отвърна тя, докато си обличаше блузата. — Искаше да говори с теб.

— Ако нямаше добро мнение за теб, нямаше да ти се обади — усмихна се Джед.

Звънчето на вратата иззвъня.

— Аз ще отворя — каза той.

Отиде в антрето и отвори вратата. Пъкна една петарка в ръката на пиколото и въведе чичо си в бунгалото. За миг те се вгледаха един в друг, след това се прегърнаха и се разцелуваха. Чичо му беше облечен в кашмирен балтон.

— Добре дошъл в Калифорния, чичо Роко — каза той. — Дай си палтото. Тук е топло.

Чичо му се съгласи.

— Изпотих се — каза той, докато събличаше палтото си. След това махна на придружаващите го.

— Помниш ли Дани и Самюел?

Джед кимна и се здрависа с мъжете. В този момент в хола влезе Ким.

Чичо Роко ѝ се усмихна:

— Вие сигурно сте Ким, момичето на Джед. Няколко пъти разговаряхме с вас по телефона.

Той взе ръката ѝ и я целуна като старомоден ухажор. После се обърна към Джед.

— Много е хубава! — И продължи на италиански — *Siciliana*?

Ким се засмя и му отговори също на италиански:

— Не, съжалявам. Родителите ми са от Шотландия и Ирландия.

— Не е толкова лошо — каза чичо Роко.

— Сигурно сте много уморен? — предположи тя. — Да ви донеса ли малко кафе и сандвичи?

— Само кафе — силно и без мляко — отвърна чичо Роко.

— Веднага.

Тя се обърна и отиде в кухнята.

— Добре изглеждаш, чичо Роко — каза Джед.

— На моята възраст човек трябва да внимава с храната. По-малко тестени изделия, по-малко месо, повече риба и пресни зеленчуци.

— Вино? — попита Джед.

— Може би по-късно. Изненада ли те посещението ми?

— Да — отвърна Джед.

— Свързано е с бизнеса на фамилията — каза чичо Роко. —
Нямаше как да го обсъждаме по телефона, затова наех самолет.

Джед го погледна, но не каза нищо.

— Има ли къде да поговорим насаме? — попита чичо му.

— В кабинета. Там никой не може да ни чуе — предложи Джед.

Ким им остави две канички кафе и затвори вратата след себе си.

Джед напълни и двете чаши и се облегна назад.

— Така добре ли е? — попита той.

— Хубаво кафе прави — похвали я чичо Роко.

Джед кимна.

— Но ти не си дошъл дотук само, за да пиеш кафе, нали?

— Така е — Той отпи още една глътка. — Очистиха канадеца.

— Знам — отвърна Джед. — Бях там.

— Лош човек беше — поде чичо Роко.

— Не по-лош от другите — каза Джед. — Като опре до парите,
всички стават алчни.

— Не беше само заради парите — обясни чичо Роко. — Той се
обърна против приятелите си. Това е против правилата.

— Не разбирам — призна Джед.

— Рико — отвърна той. — Отишъл в Ню Йорк и казал на
Джулиани откъде съм взел парите, които му дадох в заем. Сега
Джулиани убеждава областния прокурор в Ню Джързи да заведе ново
дело срещу мен. Сега правят нови опити.

— Какъв е този закон, който те заплашва от две страни? —
попита Джед.

Роко се засмя.

— Не бъди глупав. Всяко дело е различно. Сега скалпват други
обвинения. Последното нещо, което чух, е, че се опитват да свържат
името ми с профсъюзите и с корупцията в Атлантик Сити.

— Могат ли да докажат, че има такава връзка? — попита Джед.

— Мисля, че не могат. Когато ми предложиха профсъюзите от
Атлантик Сити, аз отказах и ги прехвърлих на фамилията Скарфо от
Филаделфия. Те ги искаха, затова им казах, че са техни. Не ме
интересуваше дребната риба. Искях да съм като Франк Костело.
Прозорлив старейшина в политическите дела.

— В такъв случай има ли нещо, което да те притеснява?

— Нищо, надявам се — отвърна чичо му. — Единствената неоспорима информация, с която разполагаха, им беше предоставена от Джарвис. Но сега той не може да застане пред съдебните заседатели, които решават дали делото да бъде предадено на съда. Мъртвите не могат да дават показания.

Изненадан, Джед втренчи поглед в чичо си.

— Само не ми казвай, че са го очистили по твое нареждане.

Чичо Роко се възмути.

— За глупав ли ме мислиш? Тогава Джулиани наистина щеше да ме хване натясно.

— Въпреки това той ще се опита да те пипне — каза Джед.

— Едно е да опита, а друго — да успее — отговори рязко Роко. — Не че и аз не бих искал да си разчистя сметките с този кучи син, но някой ме превари.

— Трябва да пийна нещо — каза Джед и стана. Погледна надолу към чичо си.

Старецът кимна.

— Имаш ли някакво *vinò rosso*?

— „Бола кианти“ — отвърна Джед.

— Отлежало? — попита чичото.

— Разбира се. Все нещичко съм научил от теб.

Отиде в хола. Хората на чичо Роко седяха на канапето, а на масичката пред тях имаше кана с кафе. Влезе в спалнята.

Ким седеше на леглото и четеше вестник. Погледна го.

— Добре ли си?

— Съвсем. А ти?

— Всичко е наред — каза тя. — Малко съм неспокойна, но съм добре.

— Отпусни се — каза той. — Чичо Роко иска *vinò rosso*, пък и аз бих изпил нещо. Дойдох само да го взема.

— Искаш ли да ти помогна? — попита тя.

— Не, ще се оправя.

Той отново мина през хола и влезе в кухнята. Отвори бутилка вино. След това отиде до бара в ъгъла на хола, взе бутилка уиски, чаши и купа с лед, сложи ги на табла и се върна в кабинета.

Чичо му взе виното и разгледа етикета.

— Осемдесет и втора — каза той със задоволство — Много добра година. Наистина си научил някои неща.

Джед се усмихна и си приготви уиски с лед, докато чичо му си наливаше вино. Чичото вдигна чаша.

— Salute.

— Salute.

Джед отпи от уискито. Изчака чичо му да свърши виното си и отново напълни чашата. Погледите им се срещнаха.

— Имаш ли представа кой го е направил?

— Имам — отговори чичо Роко. — Нарездането е дошло от Канада. Изпълнителят е френски канадец, който работи и от двете страни на границата.

— Тогава полицията сигурно лесно ще го спипа — предположи Джед.

Чичо Роко се усмихна.

— Никога няма да припарят до него. Той е истински професионалист. Вероятно вече е на път за Европа или Южна Америка.

— Изглежда си сигурен в това — каза Джед.

— Там ще му платят. Във Франция или в Перу. — Чичо му пак отпи от виното. — Ако наистина е умен, ще отиде във Франция. Ако се появи в Перу, с него е свършено. Ще го очистят.

— Май знаеш нещо, което аз не знам? — попита Джед.

— Алма Варгас — кимна чичо му.

— Перуанското момиче? — изненада се Джед. — Тя какво общо има с това?

— Преди три години се омъжи за Джарвис във Франция. Той се канеше да иска развод. Това не ѝ харесваше. Джарвис беше много богат. Сега тя е много богата putana — чичо Роко сподави смеха си. — Да знаеш колко ми беше трудно да я накарам да напусне страната, когато ти се върна с нея. Искаше да се омъжи за теб.

— Господи — каза Джед и си наля още един скоч. — Отидоха ти паричките!

— Може би не — усмихна се чичо Роко. — Тя все още те харесва.

— Чакай малко — отвърна Джед. — Тя няма да ти върне парите.

— Знам — каза чичо Роко. — От теб искам само да направиш така, че тя да подкрепи Шепърд с дяла на Джарвис.

— Тя знае ли, че ти си дал парите на Джарвис?

— Тя ме запозна с него. Планът му много ми хареса. — Погледът му беше вперен в чашата вино. — Изглежда, не съм бил толкова хитър. Но същото се отнася и за Джарвис. Тази перуанска putana ни надхитри всичките.

— Перуанско маце — разсмя се Джед.

— Не разбирам — каза чичо му.

Джед го погледна.

— Един ден, преди много години, когато бях млад, тя стоеше гола на палубата на гемията наред Амазонка и ми разказваше за перуанското маце. Казваше, че било най-хубавото в целия свят. Но никога не ми е казвала, че е най-хитрото.

— Как мислиш? — попита чичо Роко. — Ще говориш ли с нея?

— Разбира се — отвърна Джед. — Но не е нужно да правя каквото и да било. Парите са вече в компанията и тя по никакъв начин не може да ги вземе. Повярвай ми, чичо Роко, аз наистина разбирам от тези неща. Когато работата свърши, Шепърд и аз ще контролираме цялата сума, а нейният дял ще бъде малък.

Старецът не сваляше очи от него.

— Наистина ли?

— Това е моят бизнес — отговори Джед.

Известно време чичо Роко седеше, без да промълви нито дума, после въздъхна:

— Остарявам. Преди десет години за нищо на света не бих се хванал с такава история. Прекалено законно е за мен.

— Законно или незаконно — зависи къде ще теглят чертата. Иначе е едно и също.

— Не — отвърна старецът. — Прекалено стар съм. Вече не съм така прозорлив.

— Ти си си все същият, чичо Роко — тихо каза Джед. — Просто играта е друга.

Чичо Роко бавно поклати глава.

— Искам да се върнеш във фамилията.

— Никога не съм напускал фамилията, чичо Роко — отвърна Джед. — Какво искаш да сторя?

— Остарявам — каза Роко с отпаднал глас. — Искам да ми помогнеш.

Джед взе ръката на стареца в своята. Усети, че тя трепери.

— Кажи, чичо Роко.

— Изведи ме от полесражението — каза чичо Роко, — искам да умра в леглото си.

ПОСЛЕДНИЯТ ЧОВЕК НА ЧЕСТТА

Морският карамел. Стоманеният кей. Тържищата, които пълнеха всеки втори магазин край дъсчената пешеходна пътека по крайбрежието с фалшиви антики. Двуместните столове на кола, бутани напред и назад по дъсчената пътека от усмихнат негър, който срещу седемдесет и пет цента на час изпълняваше ролята и на екскурзовод. По белия пясък — множество семейства, излезли на пикник. Продавачите, повечето юноши от тринадесет до деветнадесет години, предлагаха захарни ябълки, сладоледени торти и близалки. Такъв беше останал в спомените ми Атлантик Сити от времето, когато бях на осем години и прекарах две седмици на гости на леля Роза — в малка дървена къща под наем до отдалечения край на дъсчената пешеходна пътека.

Не съществуваше никаква прилика между него и чудовищните хотели и казина, които виждах от панорамното жилище на чичо Роко и чиито милиони светлини оформиха стъргалото тип „Крайбрежен Лас Вегас“. Отдръпнах се от прозорците и се върнах при голямото махагоново бюро. В ъгъла на бюрото имаше голяма бонбонiera с морски карамел. Посочих я и казах:

— Не знаех, че ти харесва.

— Защо не? Президентът държи буркан захаросани ядки на бюрото си.

Разсмях се.

— Спомням си обаче, че когато бях на гости у леля Роза, тя не ми даваше да ям карамел. Казваше, че щял да ми направи дупки по зъбите.

— По онова време всички жени имаха странни идеи. Получи ли дупки по зъбите от него?

— Имах няколко, когато бях малък — отвърнах. — Но не знам дали са били от морския карамел. Не успях да изям толкова много.

— Аз ям непрекъснато и нямам никакви дупки. Само дето ми се залепя по ченето, та трябва да го вадя и да го чистя.

— Не знаех, че имаш изкуствени зъби.

— Отдавна ги имам — отвърна той. — Когато бях млад, един кучи син ме удари по лицето с бейзболна бухалка.

— И ти какво направи? — попитах.

— Нищо — отговори той. — Щях да го разкъсам на парчета това копеле, но дядо ти ме спря. Той беше от фамилията Дженовезе от Генуа и това щеше да доведе до война. Щеше да е истинска лудост, защото щяха да ни унищожат. По онова време Дженовезе бяха най-голямата фамилия в Ню Йорк. Така че баща ми ме прати при най-добрия ортопед в Манхатън и аз се сдобих с най-фантастичното чене на света.

Засмях се.

— Все още е много добро.

Той кимна.

— Това трябва да е петото.

Погледнах го.

— Трябва да поговорим за някои неща.

— Точно така — отвърна чичо.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката. Изслуша отсрещната страна и след малко отговори:

— Прати го тук. — Вдигна поглед към мен. — Трябва да поговоря с този човек. Няма да трае много дълго.

— Мога да почакам — казах. — Искаш ли да изляза?

— Не — отвърна той. — Можеш да застанеш до прозорците.

Отвори чекмеджето на бюрото си и ми подаде един „Люгер“ автоматик.

— Знам, че умееш да си служиш с него.

Не свалях поглед от чичо.

— Очакваш неприятности?

— Не непременно — отвърна той. — Но в моя бизнес... — и сви рамене.

Пуснах пистолета в джоба на самото си и отидох до прозореца. С периферното си зрение видях човека, който влезе — мургав, среден на ръст, с плътно прилепнал костюм, физиономията му беше мрачна и гневна.

Чичо ми се изправи зад бюрото си и протегна ръка за поздрав.

— Нико — каза той приветливо, — радвам се да те видя.

Мъжът не пое ръката на чичо ми.

— Ти ме прекара с триста хиляди долара — изсъска той.

— Ти си глупак — отвърна чичо спокойно. — Ако исках да те измамя, щях да ти измъкна три милиона.

Нико, изглежда, се ядоса още повече.

— Не е заради парите — отсече той, — а заради принципа.

— Какво знаеш ти за принципите, задник такъв? — попита чичо Роко хладно. — Ти, който измами баща си още преди тялото му да е изстинало на смъртното ложе! Какво стана с парите, които баща ти искаше да раздели между теб и чичо ти?

— Чичо ми изчезна — отговори Нико. — Изобщо не можахме да го намерим.

— Ти се погрижи никой да не го търси — каза чичо Роко със същата студенина в гласа. — Особено в твоя свинарник в Секокус.

— Глупости! — каза Нико гневно. — Говорим за друго. Ти все още ми дължиш триста бона.

Чичо Роко се изправи зад бюрото си.

— Аз съм човек на честта — тихо каза той. — Когато дойдох тук, баща ти и аз сключихме споразумение. Той взе профсъюзите, а на мен ми даде пет хиляди на месец за разходите. След смъртта на баща ти никога не съм молил за парите. Изпращаха ми ги по куриер всеки месец, по същия начин, както ги получавах от баща ти.

— Не съм упълномощавал никого за това — изгледа го Нико втренчено.

— Това си е твой проблем — заяви чичо ми категорично. — Може би никой не те обича в твоята организация.

— Ще се отърва от тоя кучи син — закани се Нико.

— И това си е твой проблем — каза чичо Роко. — Погрижи се да получавам петте бона всеки месец. Точно както се споразумяхме с баща ти.

— А ако не го направя?

Чичо Роко се усмихна и отново седна на стола си.

— Както казах, аз съм човек на честта. Държа на думата си и вярвам, че ще зачетеш думата на баща си. — Той направи кратка пауза, а след това се усмихна мило. — Иначе ще отидеш да правиш компания на чичо си в свинарника.

Нико го гледаше втренчено.

— Ти си луд, старче. Още тук мога да те пречукам.

Понечих да извадя „Люгера“ от джоба си, но чичо Роко, който ме наблюдаваше с крайчеца на окото си, поклати глава. Оставих пистолета в джоба си.

— Значи си по-голям глупак, отколкото си мислех — хладнокръвно отвърна чичо Роко. — Опитай, и никога няма да излезеш оттук жив. — Той се засмя. — Аз съм на седемдесет и две години, а ти си само на четиридесет и седем. Положението ти не е никак изгодно. На мен застрахователните компании ми дават четири години, а на теб — двадесет и седем.

Няколко мига Нико остана неподвижен на стола си. Накрая кимна.

— Дон Роко — каза той почтително, — поднасям ти своите извинения. Бях ядосан.

— Няма нищо, синко — отвърна кротко чичо Роко. — Просто мисли, преди да действаш. Ще видиш, че животът ти ще бъде по-лек.

— Да, дон Роко, — каза Нико и стана от стола си. — Извини ме още веднъж.

— Довиждане, синко — отвърна чичо Роко. Проследи с поглед излизания от стаята Нико, а после се обърна към мен. — Сега вече знаеш защо искам да ме измъкнеш. Уморих се да се занимавам с идиоти.

— Наистина ли мислиш, че щеше да направи нещо? — попитах.

— Кой знае? — отговори ми с въпрос чичо Роко. — Но друга възможност няма да има. Уредих нещата така, че първият му заместник вече е в преговори с хората на ФБР. Те ще го спипат.

— Значи имаш вземане-даване с ФБР?

— Не — отговори той.

— Но си уредил разговор на неговия човек с хората на ФБР.

— Човекът дойде при мен за съвет. Знаеше, че съм човек на честта и че имам голям опит — тихо каза той. — Казах му само, че хората на ФБР няма да го убият, а Нико ще го убие. Той сам направи избора си. — Чичо протегна ръка. — Дай ми пистолета.

Оставих „Люгера“ на бюрото пред него. Той го сложи в чекмеджето на бюрото, но едва след като го излъска с мек парцал.

— Не искам по него да остават отпечатащи от твоите пръсти.

— Благодаря — казах. — А защо го беше оставил незареден? Можеше да ме убие.

Чичо Роко се усмихна.

— Невъзможно. В бюрото съм вградил пушка с рязана цев, насочена към стола, на който седеше той. Щях да го разпиля по целия Атлантически океан.

Не свалях очи от него.

— Много лъжеш, чичо Роко. Какви други лъжи си ми наговорил? Той тъжно поклати глава.

— Ти си от фамилията. Аз съм човек на честта. Тези неща, дето ти ги казвам, са за собствената ти защита.

— Защо ми е защита? — попитах. — Живея честно. „Дженеръл Ейвионикс“ е уважавана компания. Ние само купуваме самолети и ги даваме под наем на авиолиниите. Всичко е законно.

Чичо вдигна очи и ме погледна тъжно.

— Един Ди Стефано си остава Ди Стефано, дори ако законното му име е Стивънс. Може би светът, в който живееш, не знае това, но светът, в който си роден, знае кой си. Дори в Сицилия. Затова баща ти си отиде от планината Трапани. Старите светове не умират — тяхната омраза и тяхната дълбока и трайна вражда продължават да живеят.

Гледах го, без да мигна.

— Не си се оттеглил, нали?

Той не отговори.

— Баща ми ме предупреждаваше — казах с горчивина. — Да не вярвам на дадената от теб дума.

Чичо Роко ме погледна право в очите.

— Трябва да ми вярваш. Никога не съм предавал фамилията.

— Човек на честта — казах саркастично. — Това не съм го чувал преди. Откъде го взе?

Гласът му прозвуча студено.

— Петте най-големи фамилии са в Ню Йорк. Те ме уважават. Сицилианската комисия, състояща се от най-важните фамилии, включително Корлеоне и Боргето, ме почитат като единствения американец, който може да се сравнява с тях. Никога не съм злоупотребявал с доверието и уважението им.

— Ако това е истина — попитах, — защо се страхуваш, че някой ще те убие?

— По-възрастните вече ги няма. На тяхно място идват младите, а те всички са алчни. Не могат да чакат.

— Какво искат от теб? — попитах. — Нали каза, че вече не се занимаваш с бизнес?

Чичо Роко поклати глава. Потупа с показалец по слепоочието си.

— Ето това искат. Аз съм единствената жива връзка между стария и новия свят. Знаят, че ако кажа една дума, завинаги ще бъдат откъснати от родината.

— И защо ще се притесняват от това?

— Десет-петнадесет милиарда годишно — отвърна той.

— Толкова ли са силни сицилианците?

— Те имат своя армия, която действа навсякъде по света. Сключили са сделки с китайските триади и колумбийските картели. Те им осигуряват хиляди войници. — Той пое дълбоко дъх. — Но тук, в Америка, вече не е както преди. Някога бяхме крале, а сега се боричкаме за трохи. Американците стават все по-слаби, членовете на отделните фамилии намаляват все повече, и нищо чудно — американското правителство ги притиска от всички страни със закона РИКО.

Настъпи кратко мълчание.

— Все още не знам какво искаш да направя.

Той впери очи в мен.

— Колко, според теб, струва твоята компания?

— Два-три милиарда.

— Каква печалба ти носи?

— Над един милион годишно.

— Дреболия! — разсмя се той.

Стоях и го гледах, без да казвам нищо.

— Какво ще кажеш, ако ти уредя законна инвестиционна компания с над двадесет милиарда в брой и в активи, четиридесет процента от които ще бъдат твоя собственост и ще ти носят над пет милиона годишна печалба?

Гласът му беше сладък като мед.

— А кой ще притежава останалите? Други хора на честта ли? — поклатих глава в знак на отказ и се засмях. — Ей, чичо Роко, чичо Роко, това е прекалено голямо богатство за моето семейство. Добре ми е в собственото ми магазинче.

— Все повече и повече започваш да приличаш на баща си — замърмори чичо Роко. — Можех да го направя мултимилионер. Но той правеше, каквото си искаше.

— Той се нареди добре — казах. — Имаше добър бизнес и хубав живот. Какво повече може да желае човек?

— Може би си прав — сви рамене чичо Роко.

— Не му беше нужно да иска разрешение от когото и да било, за да се пенсионира.

Известно време наблюдавах чичо Роко мълчаливо, а после попитах:

— А сега, как мога да ти помогна?

— Първо, като приемеш предложението ми да оглавиш инвестиционната компания. След това ще започнем да изкупуваме потенциално печеливши компании. Твоята компания, „Милениъм Филз Корпорейшън“, после петролните компании на Шепърд, канадските холдингови компании на Джарвис. Освен своята собствена компания, на всички тях не им достигат пари и имат големи загуби, но могат да бъдат изправени на крака. След това има един списък с други фирми, които проверихме. На теб оставяме да ги обединиш. Би могло да се получи нещо като „Ар-джей-ар“ и „Набиско“, но на базата на голям собствен капитал, а не на заемни средства.

Той ме наблюдаваше внимателно, сякаш искаше да отгатне какво решение съм взел, още преди да проговоря.

— Какво мислиш, че ще направят властите, когато разберат, че всички твои „хора на честта“ са се включили в такъв бизнес — попитах.

— Те не са в компанията. В компанията има само почтени бизнесмени — японци, европейци, араби. Парите са във всички големи банки: „Ситикорп“, „Морган Стенли“, „Чейс“. Борсови посредници: „Мерил Линч“, „Хътн“, „Голдман Закс“. Всички напълно честни и почтени.

— А ти какво получаваш от това? — попитах го аз.

— За мен — отвърна той — това означава напълно законно пенсиониране.

Поех дълбоко дъх.

— Знаеш ли, че те обичам, чичо Роко?

— Знам — отвърна той тихо.

— Но нищо няма да стане. Прилича на блян.

— Те всички са хора на честта. Ние се споразумяхме. Имаме цялата необходима сума. Чисто двадесет милиарда. Властите нямат никакви претенции към тях — всички данъци са платени. За нас няма вече мафия.

— За вас, старците, може би вече няма мафия, но тя никога няма да бъде унищожена. Тя е като наклонената кула в Пиза — всяка година се накланя все повече, но никога не пада.

Чичо Роко втренчи поглед мен.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Нямах избор, чичо Роко — отвърнах. — Просто трябва да продължиш. Знаеш прекалено много. Имаш прекалено много мозък в главата си, за да се разделиш с тях. — Погледите ни се срещнаха. — Как мислиш — колко дълго би останал жив?

— Баща ти ми каза същото преди петдесет години — каза чичо Роко.

— Баща ми е бил прав тогава — отговорих аз. — А съветът му е също така добър и сега.

— Тогава какво да правя? — въздъхна чичо Роко.

— Изглежда, че владееш цялото положение тук — отвърнах. — Просто направи това, което винаги си правил. Изиграй ги.

— Все още искам да си върна парите, които дадох на Джарвис. Сумата е голяма, а имам и някои партньори, които настояват да получат своя дял.

— Казах ти, че ще ти помогна за това — отговорих аз.

— Добре — изведнъж се усмихна чичо. — Хайде да слезем в трапезарията. Имам изненада за теб.

Чичо Роко обичаше изненадите. А тази беше голяма. Пред мен стоеше Алма Варгас с единадесетгодишната си дъщеричка Андже́ла — кръстена на баща си.

ТРЕТА КНИГА
КРАЯТ НА КРЪСТНИЦИТЕ

Ким беше ядосана.

— Глупак! — викна тя. — Какво те е грижа дали чичо ти ще загуби двеста или четиристотин милиона? Той има толкова много пари, че даже няма да забележи липсата им.

— Помоли ме за помощ — обясних. — В края на краищата, той е от фамилията.

— Това му е примамката — отново избухна тя. — Хич не го интересува какво ще стане с теб. Просто иска да те омотае в паяжината си. Ти ще се погрижиш за неговия бизнес, а на него изобщо няма да му пука какво ще стане с компанията, която ти си създал и усъвършенствал с години. Та ти имаш достатъчно пари, съвсем не ти е необходима неговата помощ.

— Успокой се и ела да си легнеш, Ким — отвърнах аз. — Всичко ще бъде наред.

— Разбира се — жлъчно откликна тя. — Ще свършиш или в затвора, или в земята при другите.

— Оставам си в моя бизнес — казах. — Само ще оправя нещата. После се оттеглям.

— Междувременно вече си вътре с осемдесет и пет милиона. — В гласа ѝ прозвучаха горчиви нотки. — Не виждам как ще ти върне парите.

— Ще ги върне — заинатих се аз. — Това е въпрос на чест.

— Но ти вече подписа договора с Брадли. Гарантира му още четиристотин милиона, а хитрият му стар адвокат е съставил договора така, че ти няма да получиш никакви акции от компанията, докато не се внесат всички пари. — Тя не сваляше очи от мен. — Полудял ли си? Та ти никога не работиш по този начин с „Дженеръл Ейвионикс“. Когато сключваш сделка, винаги проверяваш всичко до най-малките подробности.

— А ти защо се впрягаш? — отвърнах рязко. — Проблемът е мой, а не твой.

Тя ми обърна гръб.

— И защо преговаряш със сенатора Бъуфърт да уреди американско поданство на тая курва?

Гласът ѝ звучеше странно.

— Преди да го очистят, Джарвис е правил постъпки да ѝ се даде гражданство. А сега трябва да го получи, защото иначе Федералната комисия по съобщенията няма да ѝ разреши да закупи акции от компанията, тъй като само американци могат да притежават радио и телевизионни станции. А чичо ми, с неговото досие, никога няма да получи тяхно одобрение. Рупърт Мърдок е постъпил по този начин, а неговата сделка е била по-голяма от тази — отвърнах.

— А ако не стане? — попита тя, без да ме погледне.

— Тогава контратата ще остане у чичо Роко — отвърнах.

Тя се обърна към мен.

— Няма да остане у него.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е много хитър. Вече е хванал теб на въдицата си — отговори тя. — За почти петстотин милиона долара. Ще трябва да продадеш „Дженеръл Ейвионикс“, за да ги изплатиш.

— Той ще намери парите — настоях аз.

Погледите ни се срещнаха.

— Както намери детето на Анджели. Момиченце със светлокестенява коса и зелени очи като твоите. Така ли изглеждаше Анджели?

Не отговорих. Анджели беше с черна коса и тъмнокафяви очи.

— Чичо ти ѝ е платил, за да напусне страната, когато искала да се омъжи за теб. Ти ми го каза — продължи тя.

— Много приказвам — поклатих глава аз.

— И двамата сте спали с нея — каза тя.

— Но не по едно и също време — отвърнах.

— Все тая — каза тя. — Това дете може да е твое.

— Ти си луда!

Тогава видях сълзите на лицето ѝ.

— Толкова сте глупави вие мъжете!

Протегнах ръка и взех дланта ѝ в своята.

— Не съм чак толкова глупав — отвърнах. — Имам теб.

Ким зарови глава в гърдите ми.

— Боя се, че ще загубиш всичко, за което си работил — прошепна тя.

— Невъзможно.

Обърнах лицето ѝ към своето и я целунах.

— Мръсница! — изстена тя. — Направила си е пластични операции навсякъде: на очите, лицето, гърдите, корема, задника, навсякъде.

— Откъде знаеш? — изненадах се аз.

— Ти ми каза — отвърна тя. — Каза, че изглеждала точно както преди дванадесет години. Това е невъзможно. За никоя жена, особено след като е раждала.

— Чудя се, дали си е направила операция и на оная работа — разсмях се аз.

— Възможно е — отговори ми Ким сериозно. — Искаш ли да провериш?

— О, не — отвърнах бързо. — Пътуването във времето не е моята страст.

Ръката ѝ се плъзна надолу по тялото ми.

— Възбуден си — каза тя. — Тя те възбужда.

— Ти си мръсница — целунах я и я издърпах върху мен. — Да не мислиш, че опипващите ти ръце не ме възбуждат?

— Много си лош! — упрекна ме тя.

— Ядосана си — казах. — Я ела! Ще изсмуча всичкия ти гняв.

С чичо Роко се видяхме в Атлантик Сити преди около три месеца. Тогава вечеряхме с Алма и дъщеря ѝ. Трапезарията беше на долния етаж на жилището на чичо Роко. Алма беше вече там — беше седнала до малкия бар в ъгъла и гледаше през прозореца към океана. Когато чу, че влизаме, тя се обърна и стана. Усмихна се и протегна към мен двете си ръце.

— Здравей, Джед — сърдечно ме поздрави тя.

— Здравей, Алма. — Поех ръцете ѝ в своите и я целунах по бузите. — Каква изненада.

— Не съм — каза тя. — Винаги съм знаела, че някога отново ще се срещнем.

— Не мога да повярвам — възкликнах. — Ти си все така прекрасна, както тогава, когато се срещнахме за пръв път. Дори си още по-красива.

Тя се засмя.

— Френският грим прави чудеса.

— Не, не! — отвърнах. — Аз остарях и наедрах, а ти си намерила извора на младостта.

— Глупчо — засмя се тя. — Тогава беше момче, сега си мъж. Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. Чичо Роко ми каза, че имаш дъщеря.

По лицето ѝ премина лека смянка.

— Да — отвърна тя. — Тогава не знаех, че съм бременна от Анджели.

Погледите ни се срещнаха.

— Животът е странно нещо.

— Вярно е — отговори тя. — Виж как се срещнахме отново — покрай смъртта на мъжа ми.

Все още не бях откъснал очи от нейните.

— Не знам дали да те поздравя, или да ти изкажа съболезнованията си.

Тя не отвърна поглед.

— Може би по малко и от двете.

Сервитър с бяло сако излезе иззад бара. Допълни нейната чаша и погледна към мен.

— Уиски с лед — казах.

Той остави уискито пред мен и излезе от стаята. Вдигнах чашата си и казах:

— Наздраве.

— Salute — Отпихме. — Мъжът ми не беше стока.

Помълчах, после казах:

— Но си се омъжила за него. Защо?

— По три причини. Първо — беше богат; второ — имаше най-твърдия член, на който съм попадала; трето — направи ми предложение. — Тя се засмя. — Много обичаше да го прави с мен. Казваше, че клиторът ми е почти толкова голям и твърд, колкото неговия член.

— Това звучи романтично.

— За него всичко беше истинска любовна история — каза тя. — Само дето беше смахнат. Много мразеше жените. Искаше да ме унищожи. Когато разбра, че не може, реши да се разведе с мен.

Мълчах.

— Преди сватбата подписахме споразумение — да получа по един милион за всяка година брачен живот, но накрая пак искаше да ме измами и да не ми даде парите.

— Сега вече е все едно — казах. — Ти си вдовицата и ще наследиш всичко.

— Няма да е толкова лесно — каза тя. — Той има двама сина от предишния брак. Единият е на тридесет и две години, а другият — на тридесет. И двамата са членове на ръководството на неговата корпорация и единствени наследници на имуществото му.

— Откъде научи всичко това? — попитах. — Шермън Сидли ми каза, че си единствената наследница.

— Сидли греши. Получих писмо от канадските му адвокати. Преди седем години направил завещание. Казаха, че ако им съдействам, ще се погрижат да получа нещо от имуществото.

— И ще им съдействаш ли? — попитах.

— Ще ги направя на пух и прах — гневно се закани тя, — но ще си взема моя дял. — Пое дълбоко въздух. — Ако не бяха го убили, може би щеше да е по-добре.

— Нищо не разбирам — признах си аз. — Мислех, че ти си го преследвала.

На лицето ѝ се изписа искрена изненада.

— Че защо? Нали знаех, че синовете му ще получат всичко. За мен щеше да е по-лесно да се преборя с него, отколкото с имуществото му.

— Тогава кой го е убил?

— Не знаеш ли? — запита тя на свой ред.

Поклатих глава.

— Чичо ти — тихо каза тя. — Когато разбра, че Джарвис се кани да го измами, той се вбеси. — Тя замълча. — Кръстниците не прощават.

Чичо Роко винаги вечеряше в седем часа. Тази вечер масата беше сложена за четирима. Беше красиво подредена. Не знаех, че старецът обича такива неща: свещи, чаши с високи столчета, скъп английски порцелан и прекрасно френско сребро.

Той влезе в стаята, кимна към Алма.

— Къде е бебето?

— След малко ще дойде — отвърна тя.

— Приготвил съм й нещо специално — каза той. — Хамбургери от „Макдоналдс“.

— Видя ли вече бебето? — обърна се той към мен.

— Тя вече не е бебе — засмя се Алма. — На единадесет години е.

Детето влезе и чичо Роко се обърна към вратата.

— Анджела — наведе се той и я целуна.

— Дядо — закикоти се тя. — Бакенбардите ти гъделичкат.

— За да те изям по-добре, детето ми.

— Не си Кумчо Вълчо — отвърна тя и ме погледна. — Ти ли си чичо ми?

Беше със зелени очи и русо-кестенява коса като тази на майка ми. Висока за възрастта си. С интересен акцент. Май британски.

— Не точно — отговорих. — Но всъщност да.

— Дядо не е ли твоят татко?

— Не — отвърнах. — Той ми е чичо. Баща ти му беше син.

Анджела се обърна към майка си.

— Ти ми каза, че ми е чичо — обвини я тя.

— Чичо ти е — обясни майка й. — Те с баща ти са братовчеди.

Детето се замисли, после вдигна поглед към мен.

— Мога ли да ти казвам чичо?

— Разбира се — отвърнах. — Така трябва.

— Защо се казваш така? — попита тя. — Джед. Никое от момчетата в нашето училище не се казва така. Това истинското ти име ли е?

— Джед е съкращение — отговорих й аз. — Цялото ми име всъщност е Джедидая.

— Като от Библията — отбеляза тя. — Пасторът от неделното училище винаги ни разказваше за такива имена, когато ни четеше от Стария завет.

— Анджела учи в Англия — намеси се Алма. — Много неща у американците я озадачават.

Но детето беше упорито.

— Гледала съм снимки на татко. Неговата коса е била черна като твоята — каза тя на майка си. — Чичо Джед прилича повече на мен, отколкото вие двамата. — Замълча, после се обърна към мен.

— Спал ли си някога с мама?

Никой от нас не можа да отговори на този въпрос. Гласът ѝ беше звучен и невинен.

— Мама е спала с много от моите чичовци — каза тя и отново ме погледна. — Понякога е спала даже с дядо.

Погледнах чичо Роко. Беше се изчервил. Засмях се, протегнах ръка и хванах ръката на детето.

— Стига глупости, ела да вечеряме.

Вечерята беше идеална. Детето изяде хамбургерите от „Макдоналдс“, а ние ядохме spaghetti al pomodoro al dente и говежда пържола „Синатра“ алангле със зелени и червени чушки и лук.

След вечеря, докато се качвахме по стълбите, за да отидем във всекидневната, чичо Роко ме погледна лукаво. Алма слагаше детето да спи.

— Какво мислиш за бебето? — попита той дрезгаво.

— Хубава е — казах. — И е умна.

— Тя е Ди Стефано — отвърна той.

— Сигурен съм, че е така.

— Оставил съм й един милион долара под попечителство.

Усмигнах му се.

— Съвсем справедливо. В края на краищата тя ти е внучка.

— Може би — отговори той. — Но това няма значение. Тя е Ди Стефано. Знам че и на Анджело би му харесало.

Когато стигнахме до площадката, той отново се взря в мен. Погледите ни се срещнаха.

— Чичо Роко — казах аз. — Правилно си постъпил. Анджело го заслужава.

— Нищо не беше останало от него — каза той с усилие.

Леко стиснах ръката му.

— Сега вече не е така — казах тихо.

Последвах го във всекидневната. Седнахме на квадратна стъклена маса за игра на карти. До неговия стол имаше дървен скрин с три резбовани, ръчно боядисани чекмеджета. Чичо измъкна от джоба си ключ и отвори най-горното чекмедже. Внимателно извади черна емайлирана кутия. Постави я на масата и я отвори.

— Какво е това?

— Момент.

Извади бързо няколко полупрозрачни торбички и ги нареди пред себе си.

— Това е най-големият бизнес на Щатите. По-голям от този на „Дженеръл Мотърз“ и „Америкън Експрес“, взети заедно. Над триста милиарда долара при продажба на дребно.

Наблюдавах го мълчаливо.

Той потупа пликчетата и изтръска от всяко по малко прах. Посочи първото. Прахът беше жълтеникавокафяв.

— Това е хероин от Югоизточна Азия.

Следващият беше чисто бял.

— Пакистано-афганистански хероин.

Следваше синкавобяло кристаловидно вещество.

— Южноамерикански кокаин.

В другото пликче имаше малко ситно нарязана марихуана.

— Това е от Колумбия и Мексико.

В последното пликче имаше няколко разноцветни хапчета и таблетки. Чичо ги разстла върху масата.

— Това е нещо ново — каза той. — Наричаме ги „десенирани наркотици“.

— Добре, а какво общо има това с мен? — попитах.

— Всичко се обработва в Сицилия, Преди фамилиите контролираха улиците, но сега са разтревожени, защото има много дребни посредници, които внасят свой собствен материал и го продават по улиците на по-ниска цена, отколкото фамилиите.

— Как стана това? — попитах.

— Хората станаха алчни. Споразумението между фамилиите беше нарушено. Избухна война. Мнозина загинаха, а властите се възползваха от положението и настъпиха. Сега животът на фамилиите е много по-различен.

— Нали си се оттеглил, чичо Роко — отвърнах аз. — Нямах нищо общо с това.

Той ме погледна.

— Така си мислех. Но сега те имат други идеи.

Погледнах го безмълвен.

— Преди много години, — подхвана той — след войната, Лучано създаде комисия. Никой не можеше да действа без съгласието на комисията. Не беше възможно да се разделят територии, да се събират такси от фирми и най-вече да се убиват сарос или глави на фамилии без комисията да е постигнала споразумение за това. — Той пое дълбоко дъх. — Години наред всичко беше спокойно. Всички се наредихме добре, добра беше и печалбата ни. После всичко рухна.

— И защо? — попитах.

— Лучано почина. Избрахме Костело, но той не беше като Лъки; добър беше, но не можеше да държи здраво юздите. Хазартни игри, съюзи, банкерство, служба по охрана на бизнеса — с всичко това се оправяше. Но тогава се появиха наркотиците. Нов бизнес. Повече пари, отколкото изобщо можехме да си представим. И всички станаха алчни и започнаха да се разкъсват едни други като животни.

Той замълча.

— Какво искат от теб, чичо Роко?

Чичо помълча, после каза:

— Сицилианската комисия знае, че аз съм човек на честта. Знаят го и американците. Те са единни в желанието си да ме направят председател на комисията. Ще бъда *Caro di Tutti Cari* и каквото кажа, това ще бъде.

— Господи! — възкликнах. — И какви пари иде получаваш за това?

— Повече милиони, отколкото изобщо можеш да си представиш — отвърна той. — Но това е без значение. Пари не ми трябват. И преди ти казах, че искам да умра в леглото си. Ако го направя, до една година ще съм мъртъв. На улицата. Като Кастелано, Бонано, Галанте.

— С какво мога да ти помогна, чичо?

— Поговори с тях — тихо каза той. — Кажи им, че съм възрастен, че имам проблеми с главата си, че забравям, че не мога да се справя с такива сложни задължения. Кажи им, че се готвя да се оттегля в старчески дом.

— И те ще ми повярват? — усмихнах се аз.

— Може би — сви рамене той.

— Но те дори не ме познават.

— Те знаят — уверено каза той. — Познаваха баща ти. Знаят, че беше честен и почтен човек. Освен това знаят, че ти си син на баща си.

— Боже мой! — възкликнах. — И кога трябва да направя това?

— Имаш малко време — каза той с облекчение. — След като оправиш бизнеса с филмовата компания.

— Не знам кога ще свърша с нея. Синовете на Джарвис дори не потвърдиха, че са получили предложението ми за акциите им.

Чичо Роко се усмихна.

— Ще получим акциите — уверено заяви той. Купили са ги с мои пари. Средствата са отпуснати от моята канадска банка. Сега

банката настоява да върнат дълга си. Това са четиристотин милиона плюс лихвите, а „Джарвис Корпорейшън“ няма толкова пари. Съгласили са се да предоставят акциите на банката срещу анулиране на заема без наказателни мерки.

В този момент чухме зад себе си гласа на Алма. Не бях усетил кога е влязла.

— Аз също оттеглих иска си за имуществото на Джарвис. Те настояха за това.

Чичо Роко я погледна.

— Въпреки това ще получиш три милиона имущество. А ако всичко върви по план, ще вземеш и добра комисионна.

— Искам пет милиона — настоя тя.

Той се засмя.

— Ти си просто една перуанска putana.

Тя се смееше заедно с него!

— Освен това аз съм майка на твоята внучка.

Обърнах се към чичо.

— И двамата се забавлявате, а аз засега само губя от тази сделка. Вложих осемдесет и пет милиона, заложих на карта четиристотин милиона, а до този момент не съм получил нито цент.

Чичо Роко ме погледна в очите.

— Ако се притесняваш, още утре сутринта ще ти върна парите.

— Чичо Роко — поклатих глава, — знаеш, че сутринта няма да бъда тук. Трябва да тръгна в пет часа, за да пристигна в осем за сутрешните срещи.

— Тогава ще ти изпратя парите когато се върнеш в Лос Анджелис — каза той.

— Да-да — отвърнах.

Знаех, че няма да ми изпрати парите на другия ден. Не беше в неговия стил.

— Аз съм човек на честта — каза той тихо. — Когато ти трябваха пари, за да започнеш своя бизнес, аз ти ги дадох. И тези пари ще получиш.

— Майната му — казах. — Хич не ми пука дали ще получа парите, или не. В края на краищата, нали сме от фамилията.

— Фамилията — кимна той. — Наистина, само това е от значение. — Погледна часовника си. — Десет часът е. Можем да

хванем новините от станцията на Филадельфия.

Обърна се заедно със стола си и включи дистанционното управление. Големият екран на телевизора светна. Гласът на говорителя не можеше да прикрие вълнението му:

— Тази вечер, по-малко от двадесет минути преди да излезем в ефир, научихме, че един от кралете на филаделфийските гангстери е бил застрелян, когато е слизал от лимузината си на път за любимия си ресторант, където се е канел да вечеря.

Изведнъж картината се смени — вместо лицето на водещия, на екрана се появи лицето на убития. Водещият продължаваше коментара си, но чичо Роко вече беше загубил интерес. Той изключи телевизора.

Погледнах го. Знаеше, че съм разпознал мъжа — същия, който го беше посетил в кабинета му този ден.

— Какво е станало? — попитах.

Чичо ми сви рамене.

— Казах ти, че не е стока. Никой не го обичаше. Рано или късно някой щеше да го очисти.

Помълчах малко.

— И от теб се иска да контролираш този свят?

— Казах, че това не е по силите ми — отвърна той. — Затова искам да се оттегля.

Станах от стола си.

— По-добре да си лягам — казах. — Утре сутринта трябва да ставам много рано.

— Мислех, че ще имаме малко време да поговорим — усмихна ми се Алма.

— Ще поговорим — отвърнах. — Но утре трябва да се срещна със сенатора Бъуфърт по повод на молбата ти за гражданство.

Наведох се и целунах чичо Роко по бузата. Той леко докосна лицето ми с пръсти.

— Приятни сънища — каза той. — Обичам те.

— И аз те обичам. — Знаех, че ми вярва.

Целунах и Алма по бузата.

— Лека нощ, скъпа. Дъщеря ти е истинска красавица.

— Благодаря ти — отвърна тя.

Оставих ги във всекидневната и слязох на долния етаж, където бяха разположени гостните.

Имаше четири гостни стаи. Моята беше последната, в дъното на вестибюла. В известен смисъл тя беше най-хубавата от всички — и просторна, и изолирана от останалите. През двукрила стъклена врата се излизаше на дългата тераса, която опасваше цялата сграда и минаваше край всяка от другите спални. Съблякох се по гащета, опънах се на леглото и загасих осветлението. Изругах наум. Въпреки завесите, с които бяха затъмнени прозорците, в стаята проникваше светлина — процеждаше се през пролуките. Животът по крайбрежната дървена пътека прекалено много напомняше Лас Вегас. Обърнах се настрана, с лице към стената и с гръб към прозореца. Скоро след това съм заспал.

Не знам колко дълго съм спал, но изведнъж усетих полъха на студен нощен въздух и блясъка на ярка светлина, струяща откъм завесите. Бързо се обърнах към прозореца. Завесите вече бяха спуснати и прилепваха плътно.

Дочух гласа на Алма:

— Буден ли си?

— Вече съм буден.

— Пусни ме под завивката — каза тя. — Замръзвам от студ.

— Глупачка. Защо не влезе през вратата?

— Един от телохранителите на чичо ти седи в антрето — отвърна тя. — Хайде, пусни ме. Замръзвам.

Отместих се, а тя легна в леглото и издърпа одеялата върху себе си. После хвана ръката ми.

— Виж колко съм студена.

Насочи ръката ми към гърдите си. Тялото ѝ действително беше студено. После постави ръката ми върху корема си и я придвижи надолу към вълната си.

— Но вътре съм винаги топла. Там, вътре съм винаги гореща.

— Чудесно — отвърнах. — А какви са другите новини?

— Възбуден ли си? — попита тя.

— Не.

— Ей сега ще се заема.

— Чакай малко. Защо дойде тук?

— Исках да ти кажа, че Анджела е твое дете, а не на братовчед ти.

— Не е толкова трудно да се отгатне — отвърнах. — Сигурен съм, че чичо Роко вече си е направил заключенията.

— Хич не ми пука какво си е помислил чичо ти Роко — каза тя тихо, но гневно. — Не изпитваш ли никакви чувства към собствената си дъщеря?

Погледнах я.

— Тя не е мое дете — отсякох с категоричен тон. — Сключила си добра сделка с чичо Роко. Гледай да не объркаш конците.

Свободната ѝ ръка се насочи към лицето ми. Почувствах пареща болка от плесница.

— Ах, ти, студенокръвно животно! — гневно отсече Алма.

Разтърсих глава, за да дойда на себе си. След това включих нощната лампа и ѝ се усмихнах в бледата светлина.

— Разочарован съм. Мислех, че си дошла да направим едно хубаво чукане заради доброто старо време.

— Начукай си го сам! — яростно отвърна тя и отново замахна, за да ме удари.

Този път хванах ръката ѝ. Тя се опита да ме удари с другата. Сега вече чашата преля. И аз бях избухлив. Ударих я с юмрук в челюстта. Тя се прекатури назад, падна от леглото по очи на шезлонга. Голият ѝ задник и краката ѝ стърчаха изпод копринения ѝ пенъор.

Стоях изправен над нея. Алма ме погледна втренчено.

— Възбуден си — дрезгаво каза тя.

— Трябва да се изпикая — отвърнах.

На лицето ѝ се появи зачатък на странна усмивка.

— Изпикай се върху мен — каза тя.

— Ти си луда. Върви си в стаята.

Тя се обърна бързо. Смъкна гащета ми и хвана с ръка тестисите ми.

— Топките ти са тежки, значи ти се иска.

— Изчезвай — ядосах се аз, — или ще ти го начукам отзад.

Тя коленичи на шезлонга и надигна задника си. Бързо навлажни пръстите си с генитална течност и намаза ануса си с нея.

— Хайде — каза тя. — Много обичам така.

За миг останах неподвижен. Тогава тя грабна члена ми и си го мушна отзад. Вкопчих се в ханша ѝ, за да я придърпам към себе си.

Изведнъж долових шум и врата на спалнята се отвори. На прага стоеше Анджела. Светлината от вестибюла очертаваше силуета ѝ.

— Мама тук ли е? — тихо попита тя.

Алма бързо се превъртя и се смъкна от шезлонга на пода. Когато се изправи на крака, пенъорът напълно покриваше тялото ѝ. Все още бях полувъзбуден, затова се обърнах с гръб към детето и сграбчих панталона си. Алма гневно изсъска на дъщеря си:

— Казах ти никога да не ме следиш!

— Не те следя, мамо — тихо каза Анджела. — Само исках да ти кажа, че пазачът откън е мъртъв.

— Пак си гледала телевизия — сопна ѝ се Алма.

Детето беше все още спокойно. С тихо движение то отвори широко вратата.

— Виж.

Анджела беше права. Не беше по телевизията. Пазачът все още седеше на стола си — на лицето му беше изписана изненада, в средата на челото му зееше дупка от умело изстрелян куршум, пистолетът му лежеше на пода под отпуснатата му ръка.

— Какво друго видя? — попитах шепнешком Анджела, след като бързо прекосих стаята и я издърпах вътре.

— Надзърнах от вратата на моята стая. Имаше двама мъже. Изтичаха нагоре по стълбата към стаята на дядо — отвърна тя.

— Вземи я и се заключете в моята баня — казах на Алма.

— А ти какво ще правиш? — попита тя.

— Първо ще взема пистолета на пазача. После ще измисля нещо. Вие влизайте в банята. Веднага.

Проследих ги с поглед, докато влязоха в банята и чух щракането на ключалката. След това отидох до вратата на спалнята и надникнах във вестибюла. Беше празен, ако не се смята мъртвецът. Стоях тихо и се ослушвах. Не долавях никакъв звук. Притичах бързо през вестибюла, стигнах до мъртвия пазач, грабнах оръжието му, шмугнах се обратно в стаята и затворих вратата.

Погледнах оръжието. Беше „Берета 380“ автоматик, с пълнител за единадесет патрона. Пълнителят беше непокътнат — не беше изстрелян нито един патрон. Пъхнах го в гнездото и когато изщрака,

вдигнах предпазителя. След това погледнах към телефона до леглото. Имаше шест бутона за вътрешна връзка. За единия от тях в описанието пишеше: „Спалнята на г-н Ди Стефано“. Вдигнах слушалката и го настигнах. Последваха три бавни позвънявания и точно когато сърцето ми започна да се свива, чух гласа на чичо Роко:

— Какво искаш, по дяволите? — попита сърдито той.

— Добре ли си? — попитах.

— Много съм добре — раздразнено отвърна той. — Сега казвай какво искаш, по дяволите.

— Искам да знаеш, че пазачът тук долу е убит — отвърнах. — И двама въоръжени мъже са се качили горе.

— Не съм чул нищо — каза той. — Сигурно щях да чуя изстрелите на телохранителите пред вратата на стаята.

— Може би и те са очистени. И аз не чух нищо откъм вестибюла, когато са убили пазача. Сигурно са използвали заглушители.

— Мамка им — оплака се чичо Роко. — Вече никой не се бие честно.

— Ще влязат в стаята ти и ще се опитат да те убият — казах.

— Невъзможно — отвърна той. — Не могат да влязат. Тук съм в безопасност — стоманена врата под дървения плот и стоманени плоскости по стените. А всички прозорци са от блиндирано стъкло като на президентите.

— А ако имат пластични бомби и взривят вратата?

— Това би било неприятно — спокойно каза чичо Роко. — Но за тях, не за мен. Щом пипнат вратата, ще станат много удобна мишена за двете ми „Узи“ и за рязаната ми двуцевка.

— Във Виетнам хвърляха сълзотворен газ, преди да влязат. Когато си заслепен и се задушаваш, не виждаш къде стреляш.

— Къде е онази putana с внучката ми? — попита той.

— В безопасност са. Накарах ги да се заключат в моята баня.

— Това няма да им помогне, ако ония кретени поискат да те премахнат — каза той. — Изведи ги на аварийното стълбище и ги накарай да слязат пеша чак до партера. Охраната ще се погрижи за тях.

— Ами ти?

— Извади ги на стълбите. После, ако искаш да се правиш на герой, ела за мен — каза той.

— Не бъди толкова саркастичен — отвърнах. — Обещах да ти помогна да умреш в леглото си, а не от куршуми. Как да стигна до теб?

— Има външно стълбище от терасата на твоя етаж до моя. То води до двукрилата стъклена врата на гърба на кабинета ми. Имаш ли оръжие?

— Взех оръжието на пазача — отвърнах.

— То е специален модел „Берета“ — каза той. — Знаеш ли как да го използваш?

— Разбира се.

— Добре — тихо каза чичо. — Щом стигнеш горе, просто застреляй ония бунаци в гръб. Гледай да не те усетят, че ще те направят на решето.

— Ясно — отвърнах.

— И си облечи един пуловер, преди да излезеш на терасата — там е страшен студ, не искам да настиваш.

— Имам пуловер.

— Добре — каза той. — Погледни си часовника. Точно след седем минути трябва да си стигнал до вратата на моята тераса. Започваш да стреляш. В същото време аз излизам от моята врата с пушката. Ако ти не ги очистиш, аз ще ги довърша.

— От тебе искам да си стоиш в стаята — казах.

— Не бъди глупав — отвърна той. — Нали сме от фамилията.

И затвори телефона. Почуках на вратата на банята.

— Хайде! — казах.

Алма отвори вратата. Притискаше детето до себе си.

— Какво става?

— Роко каза да ви отпратя от този етаж — казах аз, докато обличах пуловера си. — Сега вървете след мен.

За две минути успях да намеря аварийното стълбище. Отворих вратата.

— Слизайте надолу чак до партера. Там охраната ще се погрижи за вас.

— А ти? — попита Алма.

— Ние с чичо Роко имаме работа. Хайде, тръгвайте.

— Чичо Джед — вдигна поглед към мен Анджела. — Ти си истински герой.

Засмях се.

— Тръгвай, миличка.

Когато стигнах до вратата на терасата, бяха изминали две и половина минути. Отворих и дъхът ми почти секна от силния леден вятър, който духаше откъм океана. Докато се качвах, подхлъзвайки се, по замръзналите стъпала, усещах в гърдите си режеща болка. С почти замръзнали ръце се придържах към железния парапет на стълбището. Не знам как съм стигнал, но когато, приведен, се озовах до вратата на горната тераса, часовникът ми показваше, че са изминали шест и половина минути.

Изругах наум. Чичо Роко беше казал седем минути. Трябваше да чакам тридесет секунди. Тридесет секунди в този ветровит леден ад. „Беретата“, която стисках в ръцете си, също се беше превърнала в парче лед. Молах се на бога да мога да свия пръстите си, за да накарам проклетото нещо да стреля. Петнадесет секунди по-късно изправих гръб. Както беше предвидил чичо Роко, видях как двамата въоръжени мъже влязоха вътре. Внимателно се облегнах на вратата на терасата и завъртях топката, но тя беше замръзнала и не се отвори. Опитах се да отворя вратата с ритник. Тя не помръдваше.

В това време двете копелета вече бяха насочили пистолетите си към мен. Не знаех коя молитва повече ще ми помогне да се спася — тази на майка ми — „Адонай“, или тази на баща ми „Аве Мария“. Видях как от оръжията им излиза синкавобяла светлина, но не чух гърмежи. Може би вече бях мъртъв. После чух как куршумите зачукаха по стъклената врата на терасата. Така и не стигнаха до мен.

В този момент видях как чичо Роко се появи зад тях откъм вратата, която водеше към неговата спалня. В ръката си държеше пушката. Гърмежите от двата мощни изстрела се чува дори през стъклата на терасата. Чичо Роко улучи и двамата в гръб — нали се бяха обърнали, за да стрелят по мен. Те така и не разбраха откъде им дойде. Паднаха по лице, а чичо Роко внимателно ги заобиколи. В ръката си клатеше голям ключ, с който отвори вратата на терасата.

— Влизай — каза той. — Навън е страшен студ.

— Ах ти, гадняр такъв — казах аз. Зъбите ми тракаха от студ. — Като нищо можеха да ме убият.

— Невъзможно — отвърна той. — Казах ти, че стъклото е блиндирано.

— Ами пневмонията? — попитах го аз, все още треперещ.

— Чакай малко — каза той. — Имам от най-хубавата сицилианска гроздова. Само една чашка и ще се възродиш.

Той прекоси стаята и отиде до бара. Наля една чаша на мен и една на себе си.

— Salute — каза той.

— Salute — отвърнах.

Усетих как гроздовата започна да ме загарява отвътре. Обърнах се и погледнах двамата мъже на пода, след това огледах стаята.

— Къде са телохранителите ти? — попитах. — Не ги виждам никъде.

Чичо Роко махна с ръка към двамата мъртъвци.

— Ето ги.

— Не те разбирам.

— Подкупили са ги — каза той. — Парите са коренът на всяко зло, а на тях донесоха смърт.

Вперих поглед в него.

— Кой им е платил?

— Може би Нико — сви рамене той. — Но предполагам, че не са знаели за смъртта на Нико. Иначе нямаше да се опитват, защото няма как да си получат парите.

— Ти ли нареди да премахнат Нико? — попитах.

— Не — отговори той. — Аз съм над тези неща.

— Телохранителите — казах аз. — Не се връзва.

— Връзва се — каза той. — Но не трябваше да правят нищо тази вечер. Можеха да ме очистят сутринта, когато излезех за закуска. Те знаеха, че никой не може да влезе в стаята ми.

— Всъщност защо съм ти аз, чичо Роко? — попитах. — Струва ми се, че съвсем добре се оправяш сам.

— Не съм съгласен. Ако остана в бизнеса, рано или късно ще ме довършат. Вече не мога да издържам на това напрежение — твърде стар съм. — Той ме погледна. — Ти си от фамилията. Погледни към пода. Може ли да се живее така? Ще трябва да ме измъкнеш от всичко това.

Не свалях очи от него.

— Ще пийна още една гроздова.

И двамата обърнахме още по една. Почувствах, че най-последно се затоплям.

— Как ще почистим тая свинщина?

— Имам връзки долу. Никой нищо няма да каже. — Той погледна към двамата мъже на пода. — Само за едно нещо ме е яд. Този ориенталски килим ми струва сто и петдесет бона. В целия свят има само два такива. А тези копелета го съсипаха.

Сицилианската гроздова има една особеност — истина е, че ти изгаря вътрешностите, но затова пък издухва всички паяжини от мозъка ти. Моят се превърна в мощен компютър. Седях на стола до бара и наблюдавах чичо Роко, който говореше по телефона. Около нас из цялата стая работеха чистачи. Оправяха и подреждаха всичко така, както беше преди.

Чичо Роко говореше на италиански. Не знаех италиански толкова добре, но мозъчният ми компютър ми помагаше да разбера точно какво казва. Обясняваше на онези, с които разговаряше, че са кретени, и че никой от тях не спазва правилата. И че, ако не се подчиняват на правилата, всички ще свършат в моргата. След това се усмихна, каза „чао“, затвори телефона и се обърна към мен.

— Алма и детето се качват.

— Добре. Трябва да поспя. Ще трябва да взема автобус до Ню Йорк, откъдето ще летя за Лос Анджелис.

— Никъде няма да ходиш — твърдо каза той. — Утре имаме важна среща тук.

— Уредил съм утре да подпишем договора с „Аероспасиал“ в моя кабинет — казах аз. — Депозирал съм половин милион при тях и ако не подпиша, мога да го загубя.

— Няма да го загубиш — уверено каза той. — Но ако не останеш за утрешната среща, непременно ще го загубиш.

Гроздовият компютър защрака.

— Чичо Роко, мислех, че си ме поканил тук по семейни дела, но, изглежда, не е така, нали?

Той мълчаливо доля гроздова в чашите.

— Пий.

— Ти си ми чичо — разгневих се аз. — Качих се тук тази вечер, готов да дам живота си за теб, ако потрябва. Но ти не си честен към мен. Ти просто си играеш на кръстник.

— Край на кръстниците — тихо каза той. — Сега всички ние сме само честни бизнесмени.

— И с какъв бизнес се занимавате? — саркастично попитах аз.
— Изпращате хора на оня свят ли?

— Не съм го искал — каза той. — Тези мъже си играеха на някаква детска игра. Изгледали са прекалено много филми.

Известно време го гледах мълчаливо, после казах:

— Не разбирам. Каква е връзката между утрешната ти среща и моя договор с „Аероспасиал“?

— Срещата е с европейци. Те имат по-голямо влияние върху „Аероспасиал“, отколкото ти като американец. А твоят най-голям конкурент е една холандска фирма, която се стреми да сключи същата сделка.

— Знам всичко това — рязко отвърнах аз. — Кажи ми нещо, което не знам.

— Холандската фирма ще откупи акциите ти за три милиарда. В брой.

— След две години моята фирма ще струва пет милиарда — казах аз.

— За три години вълшебната дума „дерегулация“ удвои броя на авиолиниите. Ти успя, защото имаха нужда от теб. Но сега разходите за работна ръка, за поддръжка и за гориво започнаха да нарастват неимоверно бързо. — Чичо Роко говореше съвсем сериозно. — Седемдесет процента от новите авиолинии нямат достатъчно финансови средства и са обременени с боклучави облигации и с всички лихви, които трябва да плащат на кредиторите си. Фирмите от целия отрасъл правят големи отстъпки от цените на билетите, само и само да задържат главите си над водата. Една малка рецесия и ти ще възвърнеш собствеността си върху повече самолети, отколкото би ти се искало.

— Това няма да стане — казах аз. — Пазарът е все още във възход, а прогнозите показват нарастване на печалбите.

— Вече от доста време съм на този свят — тихо каза той. — Има едно нещо, което съм научил. Животът е като колело. След всеки подем следва спад.

— Но рано или късно отново настъпва подем. Това съм го научил от историята.

— Така е — съгласи се той. — Но трябва да внимаваш да не те скопят докато се хлъзгаш надолу. — Той изпи чашата си на големи

гълтки. — Ако получиш три милиарда за фирмата си, колко ще ти останат чисти?

Прехвърлих цифрите наум.

— Между шестотин и шестотин и петдесет милиона, след като платя данъците.

На лицето му се изписа уважение.

— Ти си богат.

— Не съм от твоята класа, чичо Роко — отвърнах.

— Много си постигнал — каза той с мъка в гласа. — На теб не ти се е налагало да се ровиш в тинята на обществото от петнадесетгодишен, не ти се е налагало да посветиш единадесет години от живота си на каторжен труд, или пък да убиваш, за да съхраниш живота си или да спечелиш уважението на обществото. И никога не си виждал насън образите на мъртъвци, сякаш отпечатани върху клепачите ти.

Сложих ръка на рамото му.

— Било е преди много години, чичо Роко. Временна са били други, светът е бил друг.

— Но аз все още съм жив — тихо каза той. — За мен това е все същият свят. Затова искам да се измъкна от него.

Беше мой ред да напълня чашите с гроздова.

— Salute!

Обърнахме чашите. Вратата се отвори и четирима мъже в работнически комбинезони внесоха друг голям килим и го постлаха на пода на мястото на окървавения, който беше изнесен. Вперих поглед в килима, а после се обърнах към чичо Роко:

— Ти май каза, че имало само два такива килима в света.

Той се усмихна и кимна.

— Вярно е. Но не исках да рискувам да се случи нещо именно с моя. Затова ги купих и двата.

— Какво ще правиш с другия?

— Изпращам го в Пакистан. Там е бил изтъкан преди повече от двеста години; и досега пакистанците са единствените, които могат да го почистят и поправят.

Слязох от стола на бара. Краката ми се подгъваха.

— Отивам да си легна.

Появи се Алма, вече напълно облечена. Прекоси стаята и отиде при чичо Роко.

— Добре ли си?

— Всичко е наред — кимна той.

Алма се обърна към мен:

— Анджела вече заспа.

— Добре — отвърнах.

— Обожава те. Мисли, че си герой.

Засмях се.

— Тя е все още дете. Когато порасне, ще разбере, че съм глупак.

— Герой си — прекъсна ме чичо Роко. — Нали дойде да ми спасиш живота.

— Глупак съм — отвърнах. — Ти нямаше нужда от никаква помощ. — Започна да ме боли глава. — По-добре да си легна, вие ми се свят.

— Ще ти помогна да слезеш до долу — бързо каза Алма.

— Не, благодаря — отвърнах. — Ще се оправя.

Тя се обърна към чичо Роко.

— Каза ли му, че заминавам за Лос Анджелис?

Впих поглед в чичо Роко.

— Не ми е казвал.

— Забравих — разпери ръце той.

— По дяволите — изругах аз.

После излязох от стаята на зигзаг и почти паднах надолу по стълбите. Тримата часови от охраната, които пазеха етажа, ми помогнаха да се добера до леглото. Таванът се завъртя и аз изгубих съзнание. Гроздова ракия. Хич не беше за вярване.

На другия ден се събудих чак по обед. Когато отворих очи, чичо Роко седеше на ръба на леглото ми.

— Как се чувстваш?

Присвих очи от светлината. Усещах, че главата ми ще се пръсне. Устата ми сякаш беше натъпкана с памук.

— Ужасно — смънках.

Той протегна ръка към нощното шкафче, взе една празна чаша и кана с червеникавокафява течност с много лед. Напълни чашата и ми я подаде.

— Изпий това. Ще се почувстваш по-добре.

Поднесох я към устата си. Ужасна миризма ме удари в носа.

— Какво е това, по дяволите?

— „Блъди Мери“ и „Фернет Бланка“ — отвърна той. — Гълтай.

Изгълтах го набързо. Започна да ми се гади.

— Вкусът му е отвратителен.

С бързо движение той напълно чашата отново. После заповяда:

— Хайде пак.

Съвсем машинално направих това, което ми казваше. Изведнъж усетих, че отново мога да дишам свободно, че погледът ми се прояснява и, че главоболието изчезва.

— Боже мой! — възкликнах аз. — Кой ти даде рецептата?

Той се разсмя.

— Това беше противоракиеното лекарство на майка ми.

— Ефикасно е — отвърнах. — Ей сега ще взема един душ и ще се облека. Кога каза, че ще бъде срещата?

— Вече я проведох. Опитах се да те събудя, но нищо не помогна.

— По дяволите? И какво стана?

— Всичко е наред — усмихна се той. — Казах им, че си ми казал, че ще се погрижиш за тази работа.

— За коя работа ще се погрижа? — попитах.

— Да купиш контролния пакет акции на „Милениъм филмз“ — усмихна се той.

— Нищо не разбирам от тоя бизнес. Какво ще правя с този контролен пакет? — попитах.

— Ще им го прехвърлиш — отвърна той.

Замислих се за миг.

— И какво ще стане, ако реша да го задържа?

— Точно това искаше да направи Джарвис — отговори ми той.

— Значи нямам избор.

— Нито пък аз — отвърна чичо Роко. — Аз съм patrone. И двамата ще ни убият.

Вкарах „Блейзъра“ в гаража на сградата, в която се намираше управлението на моята компания, и спрях пред служителя. Той излезе от малката си будка и ми се усмихна.

— Добро утро, господин Стивънс.

— Добро утро, Джон.

— Госпожица Латимър е в чакалнята на гаража до асансьора.

— Благодаря ти, Джон — казах аз и прекосих халето към коридора с асансьорите.

Отворих вратата. Ким беше сама в малката стая. Когато ме видя, загаси цигарата си в сандъчето с пясък до себе си.

— Какво се е случило? — попитах.

Никога не я бях виждал да пуши денем.

— Не ми каза, че оная курва ще бъде на срещата — гневно каза тя.

— Казах ти, че всички ще са там. Тя е една от главните фигури. Не можех да не я поканя — отвърнах.

— Нямам й доверие.

— Ревнуваш — казах. — Забрави го. Сега става въпрос само за бизнес. Днес ще я видиш за последен път.

— Може би за мен ще е последен — отвърна тя. — А за теб?

— Не се дръж глупаво. И аз няма да се виждам повече с нея.

— Наистина ревнувам — призна Ким. — Тя не е обикновена жена.

— Старомодна е — засмях се аз.

— Наистина ли мислиш така?

— А ти си определено съвременна мадама — казах аз и я целунах. — Ти си моето момиче.

— Извинявай. Нещо се разстроих.

Тръгнах към асансьора.

— Всички ли са горе? — попитах.

— Всички — отвърна тя, — дойдоха рано. Шепърд с адвоката си Гитлин; Макманус от „Банк във Америка“; Пийчтрий и неговият

заместник Шифрин; курвата и нейният банкер от Канада; екипът от „D. B. & L.“; Сидли, адвокатът, който представлява „Милениъм“; освен това Джим Хандли от нашето управление, заедно с нашия счетоводител Дейв Блиц. А аз реших да изпълнявам ролята на секретарка и нотариус.

Когато асансьорът тръгна нагоре, аз ѝ се усмихнах.

— Страшна лисица си. Трябваше да се досетя, че ще намериш начин да присъстваш на срещата.

— Има си хас! Как ще те оставя сам в стаята с тази жена!

Когато влязох в заседателната зала, забелязах, че по лицата на присъстващите беше изписано любопитство. Застанах на мястото, което се полагаше на председателстващия, а Ким седна от лявата ми страна и сложи пред себе си магнетофон и стенографска машина.

— Госпожо Джарвис, господа, добро утро. Най-напред бих искал да ви благодаря, че откликнахте на поканата ми да присъствате на настоящата среща, макар и с такова кратко предизвестие. Както знаете, през последните няколко месеца аз проучих дейността и проблемите на „Милениум“ и искрено вярвам, че е настъпил моментът на истината. Компанията е затънала в дългове, а приходите ѝ не биха стигнали за поддържане на дейността ѝ дори в продължение на две седмици. При тези обстоятелства просто нищо не може да ни помогне. Не разполагаме с материално-стокови запаси или активи, които да ни помогнат да преживеем, докато нещата се оправят. Изправени сме пред две алтернативи: или защита, осигурена от план за реорганизация, или публичен търг. И двете алтернативи са еднакво незадоволителни. Ще загубим всичко.

Настъпи тишина. След миг съдията Гитлин заговори с тих глас. И улучи право в целта.

— Ако компанията фалира — каза той, — само двама души ще понесат големи загуби: господин Шепърд и госпожа Джарвис. И двамата са вложили по четиристотин милиона в нея.

— Вярно е — казах аз. — Но Шепърд ми дължи осемдесет и пет милиона. Не виждам как би могъл да ми ги върне, така че и аз съм сред губещите.

— Вие му обещахте, че ще го подкрепите — тихо каза съдията. — Знаехте, че тези четиристотин милиона, заедно с вашите пари, са заложи на карта.

— Няма документ за това — отвърнах. — Пък и вие не ми казахте колко е закъсала компанията.

— Ще ви съдим до дупка — каза старецът.

— Разполагам с разписка за осемдесет и пет милиона долара, подписана от Шепърд. Шансовете ми да спечеля делото са по-големи от вашите.

— Вие сте просто мошеник — каза съдията с приятен глас.

— *C'est la vie* — отвърнах аз. — В живота настъпват промени. — Господин Кинард, канадският банкер на Алма, ме погледна.

— А каква е нашата роля в тази работа? — попита той.

Не знам — казах аз. — Този кредит е бил отпуснат на покойния господин Джарвис. Доколкото разбрах, неговите акции са били предоставени на компанията като допълнителна гаранция.

— Но вие казахте, че тази компания не струва нищо.

— Единственото нещо, което мога да ви предложа, е моето съчувствие — казах.

— Джед, ти си един никаквец! — отсече Алма. — Мислех, че мога да разчитам на теб. — Тя започна да плаче.

— В личен план — можеш — отвърнах. — Но тук няма нищо лично, Алма, това е бизнес.

Не можах да не ѝ се възхитя. Това беше едно от най-големите представления, които бях виждал. Презряната жена, която съвсем не е заговорничела от самото начало. Чудех се дали не е използвала някои от същите хитрини, за да измъкне от двамата сина на Джарвис по-голямата част от неговото имущество.

— Почакайте — каза Шепърд. Вгледа се в мен с проникателен поглед. — Вие не сте ни поканили на тази среща само, за да ни кажете, че компанията е фалирала. Това го знаем всички. Имате нещо друго наум.

Усмихнах му се.

— Отгатна, Брад.

— Искате да погълнете компанията?

— Не, Брад. Искам да я купя.

— Вие сте по-луд от мен — каза Брад.

— Може би ще ми провърви — казах. — Ще ви дам петдесет процента за всеки долар от вашите акции.

— Няма да стане — каза Брад. — С Джарвис имаме споразумение за стопроцентно заплащане.

— Джарвис е мъртъв — казах аз. — А госпожа Джарвис може да е благосклонно настроена.

Алма погледна първо мен, след това канадския банкиер, господин Кинард.

— Какво мислите?

— Петдесет процента би било по-добре, отколкото нищо — каза господин Кинард.

Алма кимна.

— Съгласна съм.

— Чухте я — казах на Брадли.

Той се обърна към съдията Гитлин:

— Какво е вашето мнение?

Съдията се усмихна насила.

— Има нещо гнило в тази сделка, но ние сме попаднали в басейн с пирани. Взимай парите и бягай.

Изправих се.

— Благодаря ви, господа. Сега бих помолил адвокатите да съставят договорите възможно най-бързо. Парите ви са вече преведени на условна сметка.

Брадли ме погледна — лицето му беше зачервено от гняв.

— Измамихте ни, нали?

Мълчах.

— Мислех, че идвате да ни помогнете — каза той.

— Така беше — отвърнах. — Но не знаех, че вече сте мъртви. Джарвис вече беше забил смъртоносния харпун в телата ви. Ако не бях аз, сега нямаше да имате абсолютно нищо. Сега можете да си отидете и да си построите своя собствена къща.

Без да продумат, Брадли и съдията Гитлин напуснаха залата. Отново се обърнах с лице към седящите на масата.

— Алма, вие с господин Кинард започвайте да съставяте вашите документи.

— Ще ги уредим — кимна Алма.

— Благодаря.

Проследих ги с поглед докато излязоха от заседателната зала. Пийчтрий и неговият заместник не сваляха очи от мен.

— Дейниъл — казах, — ти все още си президент на компанията. Вярвам в знанията и способностите ти, въпреки че си кучи син. Прехвърлям сто милиона долара на оперативната сметка на компанията, а от теб очаквам да се погрижиш производството да върви гладко. Освен това съм назначил Джим Хандли за изпълнителен вицепрезидент и главен финансов директор на компанията. От вас двамата искам да прегледате сметките на компанията и да изчистите всичко.

Пийчтрий ме погледна.

— Благодаря, Джед. Но както знаеш, аз още нямам договор.

— Добре, още утре сутрин ще го имаш — казах. Погледите ни се срещнаха. — Колко пари искаш?

Дейниъл сви рамене.

— Все още не съм мислил за това.

— Тогава помисли, а после ще седнем и ще направим договора.

— За утре ми трябват десет милиона долара — каза той. — Имам възможност да поема пласмента на „Звезден остров“. Всяко студио в града би искало да го пипне, но продуцентът е мой стар любовник. Знае, че няма да го извозим.

— Това е по твоята част. Направи го.

— Ами Джим Хандли? — попита той.

— Джим ще се оправи с финансите — работете заедно.

— Дадено — каза той и се надигна от стола. — Имам работа. Връщам се в студиото.

Стиснахме си ръцете.

— Приятен ден — казах аз.

— Подобно — засмя се той.

След това излезе от заседателната зала заедно с приятеля си. Облегнах се назад и запалих цигара.

— Господи!

Чувствах се изцеден. Все още чаках парите на чичо Роко. Джим Хандли се наведе към мен.

— Какво ще правим оттук нататък?

— Ще вземем заем — отвърнах. Обърнах се към Рон Шрафт, който оглавяваше тричленната делегация на „D. B. & L“ — Можем ли да продадем високодоходни облигации на стойност един милиард долара?

Рон беше млад, но мозъкът му сечеше, пък и беше много близко до източника на информация, така че премина направо към същността на въпроса.

— Нямате никакви шансове — каза той. — Майк казва, че цифрите ви не отговарят на изискванията.

— Имаме активи — обясних аз. — Недвижимото ни имущество възлиза най-малко на четиристотин милиона и ни носи четиридесет милиона доход годишно. Един касов филм и ще плуваме в пари.

— През последните две години „Милениу“ има загуби за над двеста милиона долара — каза Рон. — Не е имало нито един касов филм. Освен това Майк няма никаква вяра на филмовия бизнес.

— Мисля, че греши — отвърнах.

— Но Майк те харесва и иска да поддържа делови отношения с теб. Ако „Милениъм“ се слее с „Дженеръл Ейвионикс“, той смята, че би могъл да продаде твои високодоходни облигации на стойност пет милиарда.

Вперих поглед в него.

— Глупости! „Дженеръл Ейвионикс“ няма нужда от никакви пари. Изобщо не възнамерявам да трупам дългове заради филмовата компания.

Рон беше спокоен.

— Това беше само идея — отвърна той. — Майк просто искаше да ти помогне.

Станах и му подадох ръка.

— Поблагодари му от мое име. Но това не е помощта, от която се нуждаеш.

Ръкувахме се учтиво и те напуснаха заседателната зала.

— Кучи синове — каза Хандли.

— Това още нищо не означава — казах. — За Майк това е просто бизнес.

Шермън Сидли се обърна към мен:

— Говорих с Макманус. И двамата сме на мнение, че „Банк ъв Америка“ няма да помогне.

Засмях се.

— Чувал ли си някога за банка, която отпуска кредит, когато наистина ти трябва?

— Прав си — каза Макманус. — Но „Банк във Америка“ има четиридесет милиона непогасени кредити, отпуснати за филмовия сектор, който е отписала като загуби.

— Стига, Мак — въздъхнах аз. — За толкова години „Банк във Америка“ е загубила стотици милиони от кредити, отпуснати на филмови компании. Четиридесет милиона са просто капка в морето. Освен това вие отпускахте кредити на „Милениум“ само защото си мислехте, че Шепърд ще прехвърли сметките на петролната си компания във вашата банка.

Макманус се засмя.

— Голяма лисица си — каза той. — Ако си арабия, ние с теб ще си поделим неизплатените кредити за „Звезден остров“. Пет милиона не са чак толкова много пари.

— А ти какво ще ми дадеш в замяна?

— Нов бизнес от „Дженеръл Ейвионикс“.

— Сериозно ли говориш?

— Аз държа на думата си. Освен това ще ти дам гаранция, че ще получиш първата сума от филма, ако се изплати.

Макманус се обърна към Сидли:

— А ти какво мислиш?

Сидли кимна.

— Пийчтрий знае какво прави. Ще заложа на него. Ако Шепърд имаше такива добри продуценти като този педераст, никога нямаше да се провали.

Макманус се обърна към мен:

— Ще се обадя в управлението на моята компания, за да съгласувам. Мисля, че сделката ще стане.

— Благодаря — казах аз. — Всяка дреболия е от полза.

— Джарвис е знаел какво прави — обърна се към мен Сидли. — Много щателно е проверил Пийчтрий.

— Жалко, че не е съобразил да провери собствената си кола — казах аз.

— Джарвис преследваше едно момиче, което не беше за него. Приятелят ѝ е гангстер в Лас Вегас. — Той ме погледна. — Не знаех, че се познавате с госпожа Джарвис.

— Много отдавна тя беше женена за мой братовчед — обясних аз.

— Опитвах се да се свържа с нея — каза Сидли. — Но тя не искаше дори да разговаря с мен.

— Не знам нищо за това — казах. — Нямах никакви известния от нея, докато не ми се обади за тази сделка.

— Това си е чист късмет — каза Сидли.

— Добре стана — отвърнах.

Сидли ме погледна.

— Джарвис ми предложи поста вицепрезидент и главен юрисконсулт на „Милениъм“.

Погледите ни се срещнаха.

— Ако все още те интересува — имаш го.

Той се поколеба, после ми подаде ръка.

— Ще успеем — каза той.

— Сигурен съм — усмихнах се аз.

Най-после заседанието свърши и аз се върнах в кабинета си. Отидох до барчето в ъгъла на стаята и си налях уиски с лед.

Ким ме наблюдаваше.

— Как се чувстваш?

— Уморен — отвърнах. Преполових чашата на един дъх. — Свържи ме си чичо Роко.

— За какво ти е?

Известно време не свалях поглед от нея, после казах:

— Обеща ми петстотин милиона долара, а все още не съм видял и цент от тях.

Когато се върнах от обяд, той седеше в офиса ми. Стана от стола и ми се усмихна.

— Господин Стивънс.

Подаде ми визитната си картичка.

Зачетох я бързо. Беше европейски тип визитна картичка, малко по-голяма от американска.

ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ

ДИРЕКТОР ФИНАНСОВИ СДЕЛКИ

Предавателна корпорация

„Супер-Сател Евроскай“

Канал 21 Лихтенщайн

Изглеждах го озадачен.

— Моите извинения, господин Стивънс. Не исках да ви досаждам, а и господин Ди Стефано увери секретарката ви, че всичко ще е наред.

Приблжих се тихичко към бюрото си и натиснах бутона с телефонния номер на чичо Роко.

— Честито — каза той. — Чух, че си завършил сделката.

— Какво? Шпиони в офиса ми? — озъбих се аз. — Първо научаваш за сделката преди да съм се върнал от обяд, а сетне изпращаш емисар в офиса ми, без да ме предупредиш. Мисля, че се разбрахме за известна самостоятелност в работите на студиото.

— Ние сме семейство — каза той. — Не съществува самостоятелност в едно семейство. Още повече, това няма нищо общо със самостоятелността. Леонардо е там, за да направи баланс на финансите.

— Добре. Как?

— Успокой се — отговори чичо Роко. — Просто остави нещата в ръцете на Леонардо. — Чу се щракване и аз затворих телефона.

Да Винчи беше висок почти метър и деветдесет, широкоплещест като атлет, синеок, чернокос и с добре поддържана брадичка. Беше облечен в черен копринен костюм, италиански модел, с бяла риза и черна вратовръзка. Подаде ми ръка:

— В случай, че ви интересува — засмя се той, — нямам талант на художник.

— Защо е това име тогава? — засмях се аз.

— Смятам, че е по-интересно от Леонардо Дейвидсън. Нещо в името на да Винчи винаги е впечатлявало хората.

— Впечатли поне мен — казах аз.

Той извади един плик от вътрешния джоб на самото си и ми го подаде. Отворих го и набързо проучих листа със сметките, който беше вътре. Съдържаеше всички аванси, които бях дал на Шепърд, както и новите за „Милениъм“. Общата сума беше петстотин деветдесет и пет милиона.

— Верни ли са цифрите? — погледна ме той.

— Да — кимнах аз. — Но не разбирам как ги открихте толкова бързо.

— Това е част от бизнеса ни — каза той. — След като сте съгласен със сумите, ще започнем да уреждаме нашите сметки.

— Добре. В такъв случай ще помоля Джим Хандли, моят вицепрезидент по финансовите въпроси, да се присъедини към нас. Той може да ни помогне да насочим парите към нужната сметка.

— Отлично.

— Между другото — попитах, — от американски или от чужди банки ще получим чековете, които ще ни дадете?

— Чековете са старомодни — каза да Винчи. — Ще преведем парите директно по вашите банкови сметки.

Хандли влезе в офиса тъкмо когато да Винчи отваряше едно масивно тежко куфарче и го поставяше на бюрото ми. После бързо инсталира един портативен компютър и го свърза с един голям само педя сателитен диск, като и двете неща се захранваха с четири шестволтови батерии. Чукна бутона за включване и екранът светна. Отначало бе празен, после нагласи диска и тогава на екрана се появиха сини букви: „Евроскай канал 21“.

Той се обърна към мен.

— Готови сме за бизнес.

Запознах двамата мъже. Хандли любопитстваше какво става, но беше достатъчно умен, за да не задава въпроси. Набързо му обясних какво е направено.

Той се обърна към да Винчи.

— Това не е ли противозаконно?

Да Винчи поклати глава.

— Не, ако предварително си известил банката си, че ще правиш някои депозити по този начин. В края на краищата банките превеждат и приемат депозити помежду си по този начин постоянно.

— Каква е връзката на господин Ди Стефано с „Евроскай“? И защо „Евроскай“ иска „Милениум“ — попитах аз.

— Доколкото знам — отговори да Винчи, — господин Ди Стефано е един от инвеститорите на „Евроскай“. А „Евроскай“ е нова фирма, създадена за новия отворен пазар за международна телевизия в Европа. „Евроскай“ вече са инсталирали четири спътника над Западна и Източна Европа и са в директна конкуренция с британските компании на Мърдок и „Таймс“ за европейския континентален пазар. А „Милениум“ е една от последните фирми, които имат над хиляда и петстотин игрални филми плюс много други филмови обекти за разпространение.

— Това чисти пари ли са? — попита Хандли.

— Да — каза да Винчи. — Парите са от „Лойд Банк“ в Лондон и „Кредит Суис“ в Женева. — Той замълча за момент. — За да преведа парите по твоите сметки, ще ти бъда благодарен, ако ми посочиш номерата на сметките във всяка от банките, където искаш да се преведат парите.

Погледнах Джим.

— Добре, дай му номерата.

Джим все още беше неспокоен.

— Ако ти дадем номерата на сметките, няма ли да можеш да теглиш без наше знание?

— Няма, стига да известите банките, че така се приемат само някои депозити — засмя се да Винчи.

— Окей — казах аз. — Давай.

Цялата сделка отне само около петнадесет минути, после да Винчи каза:

— Ти получи парите си.

Джим го погледна.

— Как да разберем? Нямам никакво потвърждение.

Да Винчи се засмя.

— Обади се на банките си. Те ще ти кажат.

— Окей — каза Джим, дойде до бюрото ми и вдигна слушалката.

Бяха му нужни още двадесет минути, за да потвърди депозитите. Беше впечатлен, тъй като всички банки потвърдиха, че парите са внесени по сметките.

Джим се обърна към мен.

— Първите осемдесет и пет милиона долара, които предостави на Шепърд, са твои собствени пари, и съм разпоредил тези пари да се преведат по резервната сметка.

— Добре — казах аз.

Джим продължи:

— Тогава ще платим другите суми, които бяха съгласувани на срещата.

Изброих плащанията пред Джим.

— Плащанията за госпожа Джарвис и господин Шепърд ще бъдат направени след приключване на работата им. Както се договорихме с Пийчтрий, ще бъдат преведени сто милиона долара по продуцентска сметка, а отделна сума ще бъде депозирана за придобиване на права за дистрибуция за „Звезден остров“.

— Окей — каза Джим, — разбрах. Връщам се в офиса си и започвам да организирам нещата.

Той излезе, а аз наблюдавах как да Винчи прибира компютъра и оборудването си обратно в куфара. После го сложи на пода и попита:

— Смяташ ли да продължиш със студиото?

— Не. Нищо не знам за развлекателния бизнес. Това е друг свят.

— Вече не е развлекателен бизнес — отбеляза да Винчи. — Сега това са комуникации. Създава се един нов свят.

Погледнах го.

— „Дженеръл Ейвионикс“ е достатъчно голям свят за мен. Аз не съм алчен.

Да Винчи сви рамене.

— Твоя работа.

Той погледна часовника си.

— Става късно. Почти пет часът е. Ако нямаш нищо предвидено за тази вечер, защо не вечеряш с мен?

— Нямам.

— Добре. Да се срещнем при „Палмас“ на булевард „Санта Моника“ в осем часа.

— Разбрано. Ще доведа момиче.

Да Винчи се усмихна.

— И аз.

Изчаках да излезе от офиса ми и отново се обадох на чичо Роко.

— Край — казах аз. — А какво ще правим сега?

— Бих искал отново да помислиш за предишното ми предложение. Имаме голяма инвеститорска корпорация и ти можеш добре да се справиш с нея.

— Тази фирма ли инвестира в „Евроскай“?

— Разбира се — каза чичо Роко, — ние я притежаваме цялата. Ангажирали сме едни от най-известните хора на киното и телевизията в Европа, за да движат „Евроскай“.

— И колко ти струва това? — попитах аз.

— Не толкова много — каза чичо Роко. — Може би единадесет милиарда долара, но ние ще си възвърнем повече от петдесет процента от тази сума през първите пет години, защото даваме под наем ефир от нашите спътници в Европа на телефонни и други комуникационни фирми. Те ще ни носят около един милиард годишно.

Засмях се.

— Не разбирам за какво съм нужен. Ти се справяш сам много добре.

В осем барът в „Палмс“ беше претъпкан. Бях доволен, че помолих Ким да се обади и да направи резервация за нас. Да Винчи беше на бара, с чаша в ръка и изглеждаше загрижен.

— Говори ли с господин Ди Стефано през последния час? — попита той.

— Не — казах аз. — Говорих с него рано следобед, след като завършихме работата си. Но оттогава не съм го чувал.

— Малко съм разтревожен. Опитах се на няколко пъти да се свържа с него по телефона, но в апартамента му никой не отговаря —

каза да Винчи.

— Странно. В неговия апартамент винаги има някой.

— Никой не отговори.

— Нека аз опитам — предложих. В този момент радиотелефонът ми записука. Погледнах миниатюрния екран и видях номер, който ми беше непознат.

Обърнах се към Ким.

— Пийни нещо на бара с господин да Винчи, а аз ще звънна и ще се опитам да намеря чичо Роко. Само за минутка. Ще използвам телефона в колата.

Бях щастлив. Хубавото да имаш скъпа кола е, че винаги ти я паркират пред ресторанта. Пъхнах една петачка на портиера, когато ми отключи вратата. Влязох в колата и вдигнах слушалката. Най-напред набрах номера на чичо Роко. Телефонът иззвъня шест пъти, но никой не отговори. Тогава набрах другия номер. За мое учудване се обади чичо.

— Защо се забави толкова? — изръмжа той.

— Какво става? Къде се губиш, по дяволите?

— Аз съм в залата за първа класа на „Еър Франс“ на летище „Кенеди“.

— Какво по дяволите правиш там?

— Разбрах, че ми гласят нещо.

— Знаеш ли кой?

— Досещам се. Но ще изясня в Европа. Междувременно трябва да се крия. Наемам яхта в Южна Франция. Ще остана на нея, докато всичко се оправи.

— Как да се свържа с теб?

— Ще ти кажа къде съм, а ти ще уредиш срещата веднага, щом ти се обадя.

— Нали спомена, че си излязъл от бизнеса?

— Излязох — каза чичо Роко. — Бедата е, че някои задници не го приемат. Ето защо искам ти да се справиш с тях.

— Добре, чичо Роко — измърморих в слушалката. — Обади ми се. Ще бъда там. Пази се.

— Добре.

Телефонът замлъкна в ръката ми и аз го поставих на мястото му. След това се върнах в ресторанта.

— Опитал ли се да се свържеш с Ди Стефано? — погледна ме да Винчи.

— И аз не успях — свих рамене. — А сега да вечеряме. Вероятно утре няма да се чуем с него.

— Къде мислиш, че е той?

В главата ми закънтяха предупредителни камбани.

— Господин ди Стефано обича операта. Може би е отишъл в Манхатън в „Метрополитън“. Сигурно е освободил хората си за няколко часа, докато се върне в къщи.

Джиджи, управителят на „Палмс“ ни отведе до масата. Седнахме и поръчахме пиене.

— Нямаше ли да водиш маце?

— Бях поканил госпожа Джарвис, но ме отрязаха — отвърна той.
— Не можах дори да се свържа по телефона.

Чудесното на „Палмс“ е, че ако имаш апетит, можеш наистина да се нахраниш. Келнерът с голямото шкембе пристигна с питиетата и съобщи:

— Тази вечер имаме специалитет. „Чудовището от Лох Нес“. Омари по три килограма.

Ким поклати глава и се усмихна.

— Едва ли можем да изядем цял.

— Какво ще кажете да си разделим един от два килограма, а после и една нюйоркская пържола алангле, пържен лук и картофи?

— Започваме с една от салатите на Джиджи — отсече Ким.

— А за вас? — обърнах се към да Винчи.

— Една нюйоркская пържола, не много препечена. И малко спанак и печен картоф.

— Какво ще кажете за бутилка „Кианти“? — предложи келнерът.

— Добре — казах аз.

Келнерът изчезна и ние опитахме от питиетата.

— Как се запознахте с госпожа Джарвис? — попитах да Винчи.

— Бях неин главен счетоводител в банката ѝ в Париж — каза той.

— Тя беше ли женена за Джарвис тогава?

— Не — отвърна той. — По времето, когато се омъжи, аз отидох на работа в „Евроскай“ и загубихме връзка.

— Как се завързахте за „Евроскай“? — попитах.

Той се засмя.

— Те се нуждаеха от banker с познания за компютри. По това време нямаше много като нас — да работят в Европа и да разбират от компютри.

— Не авансира ли „Евроскай“ Джарвис с пари за филмите на „Милениум“? — задълбах аз.

Той ме погледна със съвсем открито лице.

— И да са го направили, аз не знам нищо, тъй като бях назначен по проекта няколко седмици преди това.

Келнерът тъкмо ни беше донесъл салатите, когато малка група хора мина покрай нас към масата си. Разпознах Тайм, екзотичната черна певица, която бях видял на партито у Брадли. Един от мъжете в групата се спря на нашата маса и каза на да Винчи:

— Не ви очаквах толкова скоро в града.

— Имах по-спешен бизнес — каза да Винчи. — Но мислех да се свържа с вас още рано сутринта.

Добре облеченият, добре изглеждащ мъж на средна възраст кимна:

— Можете да ме намерите утре сутринта в хотела. Връщам се в Лас Вегас следобед.

— Ще поддържаме връзка — каза да Винчи.

И групата тръгна към масата. Стори ми се любопитно, че да Винчи не ни запозна с приятеля си.

— Онова черно момиче е Тайм — каза Ким. — Номер едно в класациите сега. Чух, че приятелят ѝ е гангстер в Лас Вегас.

Да Винчи се усмихна и продължи да яде салатата си.

Обслужването в „Палмс“ беше безупречно. Поръчките ни се изпълниха веднага. До девет и половина бяхме приключили. Когато келнерът донесе сметката, да Винчи извади чек. Аз го спрях.

— В никакъв случай. Това е моят град.

И платих сметката.

Излязохме навън. Да Винчи помоли портиера да му извика такси.

— В „Бевърли Родео“.

— Влизай — поканих го, когато портиерът отвори вратата на колата за Ким.

Оставих да Винчи в хотел „Бевърли Родео“. Като излизаше от колата, сакото му се разтвори.

— До утре — каза да Винчи.

— До утре — отвърнах аз и го проследих с поглед, докато влизаше във фойето на хотела. После отделих колата от бордюра и се влях в трафика.

Погледнах Ким.

— Има пистолет в кобур под мишницата.

— Как разбра? — попита тя.

— Видях го, когато излизаше от колата. Не разбирам. Защо му е на едни компютърен banker пистолет? — Поклатих глава. — Нещо не

ми се връзва.

— Изморен си — каза Ким. — Да се връщаме обратно в бунгалото, трябва да се отпуснеш. Може би имаш нужда от топла баня. Беше тежък ден.

Кимнах. Още не й бях казал, че чичо Роко е напуснал страната.

— Но най-напред трябва да говоря с Алма. Позвъни й в хотела. Кажи й, че отивам там, за да говоря с нея.

Ким вдигна телефона в колата, набра хотела на Алма и попита за госпожа Джарвис. Обади се чиновникът на рецепцията. Ким окачи слушалката и ме погледна.

— Напуснала е хотела.

— Окей — казах. — Мисля, че нищо не мога да направя. Хайде да се прибираме вкъщи.

Беше единадесет и половина вечерта. Двамата с Ким седяхме във водата. Аз се излегнах назад.

Ким ме погледна.

— Взех решение, Джед. Напускам работа.

— Защо, по дяволите? — попитах я аз. — Работата ти е чудесна.

— Не ми трябва работа — ядоса се тя. — Имам нужда от връзка. Смятах, че имаме такава, но всичко е било само заради чуването.

— Имам много проблеми.

— Имаше и повече проблеми, когато започнахме този бизнес — но все пак намираше време за нас двамата.

— Пак ще намерим — казах аз. — Просто изчакай, за да се оправя с всичко това.

— Не знам — каза Ким. — След някоя година ще бъда на трийсет, а майка ми винаги е казвала, че ако не се омъжиш до трийсет, оставаш стара мома.

— О, Боже — казах. — Ти си все още дете.

— И ти не си толкова млад. Смятам, че е по-добре да решим какво ще правим в бъдеще.

— Знам какво е нашето бъдеще — казах аз. — Ще се оженим като всички.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се — казах аз. — Но не ме насилвай.

Тя излезе от водата.

— Отивам да се обръсна отдолу — каза Ким. — Искам отново да се чувствам млада.

Аз също излязох и облякох териленената си роба.

— Ела в леглото. Да поработим малко.

Тя ме изглежда.

— Не искаш ли да се обръсна отдолу?

— Не ме притеснява — казах аз.

— Тогава по-добре си избърсни брадата, за да не ми боцкаш клитора.

— Глупости — казах аз. — Хайде в леглото.

Телефонът зазвъня. Тя се пресегна, заслуша се и се обърна към мен с израз на отвращение.

— Пред хотела има лимузина — каза тя. — Племенницата ти Анджела чака да се качи.

Ким облече анцуга си, а аз си сложих джинси и тениска. Звънецът звънна. Отворих вратата. Там стоеше Анджела, а зад нея — пиколото с куфарче в ръка.

— Чичо Джед — каза тя приглушено.

— Да, сладка.

— Мама ми каза да остана при теб за няколко дни. Може ли?

Гледаше ме неспокойно. Очевидно не знаеше дали е добре дошла.

— Хайде, влизай, сладурче — казах аз и хванах ръката ѝ. — Къде е майка ти?

— Трябваше да замине в командировка.

— Къде?

— Мисля, че във Франция — погледна ме Анджела. После се обърна и видя Ким. — Това съпругата ти ли е?

Аз ѝ се усмихнах.

— Тя е моя годеница. Много скоро ще се женим.

Анджела бе умна.

— Много е хубава — каза тя.

Запознах ги. Ким ѝ се усмихна.

— Вечеряла ли си?

— Не много.

— Хайде да хапнем нещо — каза Ким и двете отидоха заедно в кухнята.

Телефонирах на Пийчтрий докато Ким показваше на Анджела стаята за гости. Беше към полунощ и се извиних за късното обаждане.

— Нужна ми е информация — казах. — Спомням си, че ти придружаваше Тайм на партито на Брад.

— Така е — отвърна Пийчтрий.

— Също така чух някъде, че приятелят ѝ е гангстер от мафията в Лас Вегас.

— Вярно е — каза Дейниъл, — макар че не съм сигурен дали „приятел“ е точната дума — той е по-скоро неин защитник. Казва се Джими Пеледжи и беше представител на Сам Джанкана в Лас Вегас.

— Има ли все още нещо общо с казината?

— Едва ли — отвърна Дейниъл. — Нали правителствената комисия изхвърли всички хора на мафията от хазартните операции.

— Е, какво прави тогава във Вегас?

— Чувам, че се занимава с наркотици и проституция. Той е корав човек — добави Дейниъл. — Наричат го Джими Блу Айс, понеже очите му са сини като лед.

— Каква е връзката му с Тайм?

Дейниъл се засмя.

— Подражава на Джанкана. Нали Джанкана доста време движеше с една певица.

— Чувал ли си за някой, който се казва Леонардо да Винчи?

— Художникът? — попита Дейниъл.

— Не, този е банкер от Европа и знам, че познава Джими Пеледжи.

— Нищо не знам за това — отговори Дейниъл.

Благодарих му и затворих телефона. За първи път се почувствах притеснен, че не мога да се свържа с чичо Роко. Нещо странно се кроеше. Сега знаех, че Джими Блу Айс е в търговията с наркотици. И знаех, че да Винчи е във връзка и с двамата. Нещо ставаше, но не знаех какво.

Ким влезе във всекидневната.

— Анджела си легна.

— Добре — казах аз. — Мисля, че и ние трябва да направим същото. Денят беше дълъг.

— Защо според теб Алма е отлетяла за Франция така набързо? — погледна ме Ким.

— Не знам — отговорих. — Но имам чувството, че това има нещо общо с чичо Роко. Той също излетя за Франция тази нощ. Може би той наистина е загазил.

Двамата с Ким пиехме кафе и закусвахме.

— Трябва да намерим някой да се грижи за Анджела, докато сме в офиса. Не можем да я оставим сама — каза тя.

— Не помислих за това. Знаеш ли някой, който може да го направи?

— Сестра ми има три деца. Сигурно познава човек, който може да ни помогне.

— Свържи се с нея — казах аз. — Трябва ни някой веднага.

Телефонът иззвъня и Ким го вдигна.

— Да Винчи е. — И ми подаде слушалката.

— Добро утро — казах аз.

— Добро утро — отвърна той. — Имаш ли някаква информация от Алма?

— Никаква.

— Е, аз имам — каза той. — Чух, че е оставила детето си при теб.

— Беше неочаквано за мен — казах аз. — То се появи като се прибрахме след вечерята.

— Каза ли къде е отишла майка ѝ?

— Не, каза само, че ѝ поръчала да остане при мен за няколко дни.

Да Винчи беше ядосан.

— Два куфара на Алма са у мен и трябваше да ѝ ги дам. Сега не знам какво да правя с тях.

— Какво има в тях? — заразитвах аз.

— Не знам, те са на Алма. Никога не е споменавала какво има в тях. — Той се замисли за момент. — Какво ще кажеш, ако ги оставя при теб, а ти да ѝ ги дадеш, когато се върне?

— Защо не? — съгласих се аз. — В края на краищата ще трябва да ѝ върна и детето.

— Ще ги оставя в хотела ти — каза да Винчи. — Днес трябва да се върна в Лихтенщайн.

— Окей. — Затворих телефона и се обърнах към Ким: — Да Винчи има два куфара за Алма. Казах му, че може да ги остави тук.

Тя вдигна телефона, обади се на сестра си и разговаря с нея няколко минути.

— Сестра ми познава едно момиче, което може да се грижи за Анджела. Праща го веднага тук.

— Слава Богу!

Анджела влезе в трапезарията и поздрави:

— Добро утро.

— Добре ли спа? — попитах я аз.

Анджела кимна.

— Много добре.

— Какво би искала за закуска? — попита Ким.

— Petit pain du chocolat и кафе.

— Първо, нямаме petit pain du chocolat и второ, ти си твърде малка, за да пиеш кафе — усмихна се Ким.

— Мама винаги ми дава кафе — свъси вежди Анджела.

— Виж какво — натърти Ким. — Това е Америка. В Америка децата пият мляко, не кафе. Аз не мога да намеря petit pain du chocolat, но мога да купя шоколадови сладкиши. Все пак мисля, че трябва да си подложиш с нещо. — Гласът ѝ зазвуча майчински: — Какво ще кажеш за шунка с яйца или палачинки и наденици?

— Палачинки и наденици звучи добре — каза възторжено Анджела. — Но ако не получа чаша кафе, няма да мога да се събудя цял ден.

— Само че много слабо кафе — засмя се Ким.

— Добре — каза Анджела. Искам кафе с мляко.

— Окей, чудесно — додаде Ким и извика рум сървиса.

— Какво ще правим днес? — попита Анджела.

— Намерил съм човек, който ще дойде тук да ти прави компания. Ние с Ким трябва да работим — отвърнах аз.

— И двамата говорите като майка ми — въздъхна тя.

Джим Хандли ме чакаше в офиса.

— Имам сведение от „Аероспасиал“ — каза той.

— Какво е то? — попитах. Не ми изглеждаше доволен.

— Не е добро. Холандците им предложили повече пари.

— Глупости! Нали „Аероспасиал“ предложиха тази сделка на нас!

— Нищо друго не знам. Повтарям каквото ми казаха.

— Май единственото нещо, което можем да направим, е да платим незабавно — промълвих след моментно обмисляне на ситуацията.

Хандли ме погледна.

— Все още не си говорил с другите авиолинии. Не знаеш каква сума можеш да поемеш. Двайсет процента по-малко при толкова много самолети ще струва минимум четвърт милиард долара. А ние ги нямаме в момента.

— Загазихме — отвърнах аз. — Някой се добра до сведения за нашите средства в брой. Именно затова холандската фирма е направила предложението.

— Какво ще правим? — попита Хандли.

— Ще го начукаме на холандската фирма. Ще я купим.

— Но те искат да купят теб — каза Хандли.

— Те искат да купят нас, ние искаме да купим тях. Така че ще ни дадат три милиарда долара. Ще им предложи пет милиарда за фирмата им.

— И откъде ще вземеш парите? — попита Хандли.

Не му казах, че чичо Роко иска да оглавя огромна фирма, може би една от най-големите инвеститорски фирми в света. И ако направех онова, което искаше чичо, щях да имам парите. Вместо това му казах, че ако работата не потръгне, винаги можем да се слеем или пък да накараме Милкен да продава фалшиви облигации и да се сдобием с парите.

— А какво мислиш да правиш с филмите на „Милениум“? — попита той. — „Евроскай“ вече авансираха петстотин деветдесет и пет милиона при теб. Как ще можем да получим пари от това?

Облегнах се на стола си.

— Вярно, авансираха всичките тези пари, но студиото все още е моя фирма.

— Е, и как ще върнем аванса?

Усмихнах се.

— От години наблюдавам как Керкориан продава „Метро Голдуин Майер“ и „Юнайтед Артистс“. И накрая винаги пак той контролира компанията. Продава само парчета.

— Ще рече? — промълви Хандли.

— Много е просто. Продавам им правата за разпространение в чужбина за филмотеката. Това са все пак хиляда и петстотин игрални филма, плюс друг филмов инвентар.

— Мислех, че не искаш да влизаш във филмовия бизнес — погледна ме Хандли.

— Няма значение — отвърнах аз. — Не говорим ли за факта, че техните недвижими собствениности могат да се продадат за четиристотин милиона долара. Това не е лошо.

Хандли ме погледна с възхищение и уважение.

— Джед — каза той, — ама голям гадняр ставаш.

Ким влезе в офиса ми след час и половина.

— Сестра ми изпрати гледачката. Уредих да заведат Анджела в Дисниленд.

— Прекрасно — казах аз.

— Освен това, след като те излязоха и тръгнаха за Дисниленд, аз се приготвих да тръгвам за работа, дойде да Винчи и остави два големи алуминиеви куфара, които трябва да предадем на Алма, когато се върне.

— Добре. Каза ли нещо друго?

— Само, че заминава следобед за Европа.

— Е — казах аз — значи няма проблеми.

Телефонът иззвъня и секретарката ми каза в интеркома:

— Обажда се някой си господин Пеледжи.

Вдигнах слушалката.

— Да, сър.

— Всъщност ние се срещнахме снощи — каза Пеледжи. — Видях ви с да Винчи и се чудех дали имате неговия номер.

— Съжалявам — казах аз. — Доколкото знам, той се връща в Европа.

— По дяволите — изръмжа Пеледжи. — Имате ли някаква информация за госпожа Джарвис?

— Не.

Той се замисли за момент.

— Аз съм приятел на чичо ви. Познаваме се от много години.

— Радвам се. Много съм привързан към чичо Роко.

— Аз съм също така и инвеститор в една фирма с господин Ди Стефано — каза той.

— Така ли! — казах аз.

— Много е важно да се свържа с чичо ви — каза Пеледжи.

— Доколкото знам, той все още е в Атлантик Сити — отвърнах аз.

— Никой не отговаря в апартамента му.

— Сигурен съм, че скоро ще се появи. Ако се обади, ще го помоля да се свърже с вас.

— Благодаря ви — каза господин Пеледжи и отново се замисли.

— Между другото, знаете ли, че съпругът на Алма, Рийд Джарвис, удари приятелката ми през нощта, когато беше партито у Брадли Шепърд?

— Нищо не знам за това — казах аз, което си беше истина.

— Голям късметлия е този кучи син. Убиха го преди аз да му го навра. Нямаше да се отърве толкова лесно.

— Е, всичко е добре, когато завършва добре. Сега трябва просто да стоим настана.

Настана тишина, после той се изсмя.

— Наричайте ме Джими Блу Айс. Харесвате ми. Вие сте точно като чичо си.

После затвори телефона.

Когато излязох от офиса си, беше вече късно. Ким си беше тръгнала — искаше да нагледа Анджела и да се увери, че всичко е наред. Паркингът в сутерена беше празен. Всички служители си бяха отишли.

Скочих в „Блейзъра“ и напуснах гаража. Завих по булевард „Сенчъри“.

— Сеньор Стивънс — чу се мъжки глас с испански акцент от задната седалка. — Отдавна не сме се виждали.

Погледнах в огледалото.

— Наистина отдавна — казах. За последен път бях виждал този човек в Перу. — Здравейте, капитан Гонзалес.

Мъжът се усмихна.

— Добре си спомняте името, но не съм капитан. Сега съм генерал.

— Честито — отвърнах аз. — Защо не се качихте в офиса?

— Не исках никой да знае, че съм тук с вас.

— С какво мога да ви помогна?

— Сеньорита Варгас се обади вчера и ме помоли да се свържа с вас поради големи неприятности.

Изтеглих се в края на пътя и се обърнах към него.

— Генерал Гонзалес, защо не седнете на предната седалка? Така ще бъде по-лесно да разговаряме.

Не се беше променил много. Беше все така слаб и стегнат като преди. Косата му бе леко прошарена, но мустакът му бе все още черен.

Включих се отново в движението.

— Каза ли Алма какъв е проблемът?

— Не можа да навлезе в подробности. Но смятам, че има нещо общо с la cocaine.

— Мислех, че е приключила с този бизнес. Нали се омъжи за много богат мъж и сега има много пари.

— Истина е — каза Гонзалес. — Но тя е под силния натиск на мафията. Те искат да им разкрие южноамериканските си връзки.

— Господи. Изглежда, нищо не се е променило.

Гонзалес кимна.

— Тя ми каза, че ще бъде във връзка с вас и ще разберем какво трябва да направим.

— Познавате ли моя чичо, господин Ди Стефано?

— Чувал съм за него — каза Гонзалес, — но никога не сме се срещали.

— Мисля, че чичо и тя са заедно в Европа и се опитват да решат проблемите.

Той погледна през прозореца.

— Ще ми съобщите ли, когато тя се свърже с вас?

— Разбира се — казах. — Къде сте отседнали?

— Още не съм се регистрирал в хотел. Току-що пристигам.

— Тогава заповядайте вкъщи на вечеря с мен и ще ви намерим място, където да отседнете.

— Gracias, сеньор — кимна той.

Завих на север към булевард „Сънсет“ и после на изток към портата „Бел Еър“.

— Имате ли бодигард, който да ви следва? — попита Гонзалес.

— Не.

— Двама мъже в черен форд карат след нас, откакто напуснахме гаража на офиса.

Погледнах в огледалото. Не видях нищо.

Гонзалес разкопча самото си и извади автоматичен пистолет.

— За всеки случай — промълви той.

— Какво ли става, по дяволите — измърморих аз, докато минавахме покрай бариерата към бунгалото ми.

Излязохме от колата, но все още не виждах никого. Отворих. Анджела ме видя на прага, след това видя и Гонзалес. Усмихна се и каза на испански:

— Buenas noches, Tío!

Гонзалес се наведе да я целуне.

— Анджела — каза той на английски, — колко си пораснала!

Тя се обърна към мен.

— Искam пица за вечеря.

Ким влезе от другата врата.

— Бавачката каза, че цял ден е яла хамбургери и пържени картофи в Дисниленд.

— Какво толкова — казах. — Щом иска пица, дайте ѝ. Децата са си деца.

Запознах Ким с генерала, но ѝ казах, че е пристигнал от Перу, защото аз съм му се обадил.

— Хайде да вечеряме вътре — предложих им. — Надявам се, че тази вечер ще се обади или Алма, или чичо.

— Искам пица — изхленчи Анджела.

— Окей, Ким, помоли бавачката да я заведе и да ѝ купи. — След това се обърнах към Гонзалес: — Вие ще вечеряте с нас, а аз ще се обадя на рецепцията и ще ви запазя стая.

Поръчахме от рум сървиса и докато седяхме на бара и пиехме, се обади Джими Блу Айс.

— Имаш ли известие от чичо си?

— Все още не.

— Изпратил съм ти два бодигарда — каза Джими. — Надявам се, нямаш нищо против.

— Притесняваш ме малко — казах. — Бях наясно, че ме следват двама души от офиса.

— Моите хора — рече той. — Казах им да стоят наблизко, ако имаш някакви проблеми.

— Защо трябва да имам проблеми?

— Да Винчи ще те прецака.

— Хайде де! Нали е само един скапан куриер.

— Той е нещо повече от куриер. Пратен е да убива.

— Кого? Не усетих нищо.

— Чичо ти — каза Джими. — Предполагам, че по тази причина се върна в Европа. Имам чувството, че чичо ти е отишъл в Сицилия, за да говори с комисията. — Джими Блу Айс замълча за момент. После продължи: — Остави ли ти нещо да Винчи?

— Да — казах аз. — Два куфара. Каза, че са на Алма.

— Добре — отвърна Джими Блу Айс. — Стой там. Идвам.

Бяхме преполовили вечерята, когато служителката на рецепцията позвъни и ни съобщи, че имаме посетител, господин Пеледжи.

— Да заповяда — казах ѝ аз.

Когато отворих вратата, Джими Блу Айс погледна Гонзалес и попита:

— Кой по дяволите е този?

— Приятел на Алма от Перу — отвърнах аз.

— Наш човек ли е?

— Да, наш.

— Добре. — Джими отвори вратата на бунгалото, извика бодигардовете си да влязат и после се обърна към мен.

— Къде са куфарите, които е оставил да Винчи?

Погледнах Ким.

— Къде сложи куфарите?

— В малката стаичка за гости.

Отворих вратата и извадих двата алуминиеви куфара.

Джими направи знак на един от своите хора.

— Отвори ги.

Мъжът извади голямо джобно ножче. Пъхна тъпата страна на острието в ключалката на куфара и натегна. Ключалката се отвори. Той повдигна капака.

Погледнахме вътре. Беше натъпкан с целофанови пакетчета бял прах. Джими нареди на човека си да му подаде един от пакетите. Пъхна пръста си в праха и го опита.

— Хероин.

Ким се обърна към мен.

— Какво правиш? Ще влезеш в затвора.

— Виж какво, нямам нищо общо — заобяснявах аз. После попитах Джими: — Какво ще правим сега?

— Това беше част от сделката. Да Винчи трябваше да донесе хероина от Сицилия в замяна на кокаин от Колумбия — отвърна той.

— Какво общо има това с чичо Роко?

— Твоят чичо беше въвн от този бизнес за дълго време. Но има хора, които искат да го върнат в него — отвърна Джими и нареди на хората си да заключат куфарите.

— Колко хероин смяташ, че има вътре?

— Мисля, че във всеки куфар има по около четирийсет кила.

— И колко струва?

— На едро към седем милиона долара. На улицата, след като го направят на дози, може би сто и петдесет милиона.

— И какво ще стане с него?

Джими се усмихна.

— Аз ще имам грижата. Мога ли да използвам телефона?

— Разбира се.

Джими занатиска бутоните. След няколко секунди вече разговаряше с някого на италиански. Приказваше така бързо, че не можех да следя какво казва. После затвори и се обърна към мен.

— Да Винчи е вече в Силиция. Мисля, че е важно веднага, щом се свържем с чичо ти, да му кажем това.

Даде знак на двамата мъже да изнесат куфарите и ми протегна ръка.

— Ще поддържаме връзка. Ще оставя моите хора тук, в случай, че се нуждаете от помощ. Човек никога не знае какво могат да направят тия идиоти. — Поклати глава. — Сега, след приключването на процеса по италианската връзка, има цяла група новаци, които искат да изместят старците. Единственият начин да бъдат контролирани е чрез сицилианските шефове.

Наблюдавах ги докато излязоха, след това седнах на бара и погледнах генерал Гонзалес.

— Какво мислите?

— Всичките са мошеници — промълви перуанският генерал.

Беше единадесет вечерта. Бяхме се нахранили и си пиехме кафето. Анджела се беше върнала и си легна. Генералът ми хвърли поглед през масата.

— Имате ли пистолет? — попита той.

— Не. Тук не ми трябва.

— Струва ми се, че сега ще ви трябва.

Той извади изпод сакото си малък деветмилиметров автоматик.

— Да го имате за всеки случай.

— Мислите ли, че може да се случат неприятности?

— Имам усещането, че нещо не е съвсем наред — отговори той.

— Какво искате да кажете?

— Джими Блу Айс не изглеждаше изненадан, че хероинът е във вашето бунгало — каза Гонзалес. — Не му отне много време да изчезне с куфарите. Колко каза, че ще струва? Седем милиона долара?

— Да.

Перуанецът кимна.

— Не е лошо като за една нощ работа.

— Какво? — попитах аз.

— Той каза, че разменят кокаин за хероин. Но не ви каза откъде е кокаинът. Имам усещането, че тази вечер мафиотът пак ще се обади.

— Нали каза, че ще ми остави двама души за охрана.

На лицето на Гонзалес се появи странна усмивка.

— Не знам дали са бодигардове или екзекутори. Джими Блу Айс си играе със седем милиона долара. На негово място не бих оставил никакви свидетели.

За момент се замислих.

— Може би сте прав.

Телефонът иззвъня и Ким вдигна слушалката.

— Леля ти Роза те търси.

— Леля Роза? — попитах аз. — Не съм разговарял с нея от сто години.

Взех слушалката.

— Как си, лелю Роза?

— Благодаря, отлично — отговори тя.

— Много до късно стоиш будна.

— Току-що си спомних — каза тя. — Баща ти имаше обичая винаги да изпраща цветя за помена на дядо ти и баба ти в Палермо. Помислих си, че би било хубаво ти да изпратиш цветя тази година.

Замислих се за момент. За първи път чувах за този ритуал. Разбихах, че леля Роза има предвид нещо важно за мен.

— Нямам нищо против — отговорих. — Кога трябва да изпратя цветята?

— Литургията ще е в Палермо след три дни. Имаме там един братовчед, цветар е в гранд хотел „Вила Иджиеря“. Той знае къде да занесе цветята.

— Много добре. Веднага ще направя каквото трябва.

Гласът на леля Роза звучеше загрижено.

— И да не забравиш. Много е важно.

— Не се тревожи, лелю Роза, ще направя каквото трябва.

— Винаги си бил чудесно момче. Сигурна съм, че ще се погрижиш за изпращането на цветята. Лека нощ.

Обърнах се към Ким и Гонзалес.

— Сега знаем къде да се срещнем с чичо Роко.

Гонзалес ме изглежда.

— Струва ми се, че ще е добре да остана тук с вас. В края на краищата аз съм професионалист и знам как да се справям с всякакви произшествия.

— Мога да ви предложа само този диван, в стаята за гости с Анджеа.

— Няма проблеми — отвърна той.

— Къде трябва да се срещнеш с чичо си Роко? — попита Ким.

— В Палермо след три дни. Утре сутринта ще направим програмата за пътуването. А сега да си лягаме.

В три часа през нощта телефонът отново позвъня. Вдигнах слушалката. Този път се обаждаше Алма.

— Анджеа при тебе ли е? — попита тя.

— Да.

— Добре ли е?

— Да. Откъде се обаждаш?

— От Париж. Генерал Гонзалес пристигна ли?

— В момента е при мен.

— Дай ми го на телефона.

Влязох в хола. Той седеше на дивана съвсем буден.

— Алма се обажда — казах му аз.

Той взе слушалката. Заслушах се за секунда и разбрах, че не си говорят на испански, а вероятно на някакъв перуански диалект.

Преди да затвори, той й каза:

— Окей, и аз ще бъда там.

— Какво каза тя? — попитах аз.

— Уредила е да наеме яхта и заедно с чичо ви ще отплават за Палермо. Чичо ви смята, че това е най-безопасният начин.

— Спомена ли дали да ги посрещнем там?

— Да, потвърди съобщението на леля ви Роза.

— Добре. Утре ще ангажирам билети за самолета.

Той ме погледна.

— Какво да правим с бодигардовете отвън?

— Майната им — отвърнах. — Ние не ги закачаме и те не ни закачат.

Върнах се в спалнята. Ким беше седнала в леглото.

— Какво става? — попита тя.

Усмихнах й се.

— Отиваме да прекараме меден месец. В Европа.

Пристигнахме в Палермо един ден преди срещата с чичо Роко. Хотелът беше комфортен и ние с Ким наехме хубав апартамент. Гонзалес се настани в стая срещу нас.

В седем вечерта слязохме в коктейл-бара, за да пийнем по нещо.

— Градчето изглежда тихо — казах аз.

Генералът кимна.

— Прилича ми на някои от перуанските градчета. Те винаги изглеждат спокойни, но под повърхността на това спокойствие клокочат проблеми.

Сервитьорът се приближи до масата. Ким си поръча „Асти Спуманте“, а ние с генерала — уиски.

Бяхме обядвали по пладне в един близък ресторант и бяхме решили да вечеряме по-късно в хотела. Менюто беше изцяло италианско.

Седяхме мълчаливо, когато чух някой зад мен да казва:

— Господин Стивънс.

Обърнах се. Беше Джими Блу Айс с двамата си бодигарда.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас с едно питие?

— Моля, заповядайте.

Той се намести на един стол.

— Не очаквах да ви срещна тук.

— Аз също.

— Да не би да имате среща с чичо си?

— Нищо не знам за него, просто реших да попътешествам, а освен това дойдох и за панихидата на дядо ми и баба ми — отвърнах.

— А вас какво ви води тук?

— Бизнес — отговори Джими Блу Айс.

Не го попитах от какво естество.

Джими Блу Айс се усмихна.

— Познавам много добре този град. Какво бихте казали, ако ви заведе някъде на вечеря днес?

— Нямаме нищо против, ако това няма да ви затрудни.

— Разбира се, че не. За мен би било удоволствие.

Хвърлих му един поглед.

— Между впрочем, онзи ден споменахте, че да Винчи вече е в Италия — казах аз. — Мислите ли, че може да е тук?

Джими Блу Айс сви рамене.

— Не знам. Но всичко е възможно. Мисля, че трябва да си отваряме очите. Ще ви взема от фойето в осем и половина.

— Добре. Ще бъдем точни.

Джими стана и излезе от коктейл-бара, последван от телохранителите си.

Погледнах Гонзалес и Ким.

— Какво ще кажете?

Гонзалес не изглеждаше въодушевен.

— Струва ми се, че сме я загазили. Не знаем кой е на наша страна.

Джими Блу Айс ни взе с лимузина „Мерцедес 600“. За около двадесетина минути стигнахме до някакъв ресторант в предградията. Намираше се в старинна сграда, която по-рано била частно владение. Разположихме се на верандата с изглед към морето.

Само след няколко минути сервитьорите ни поднесоха голямо блюдо с мезета. Отворих един пакет със солети и се разсмях.

— Какво смешно има? — попита Джими.

Подадох му опаковката. На външната ѝ страна беше отпечатано: „Произведено в Бруклин, Ню Йорк“.

— Светът е малък — усмихна се Джими. — Кажете ми какви са намеренията на чичо ви сега?

— Доколкото ми е известно, чичо Роко иска да се оттегли и да излезе напълно от бизнеса.

Джими поклати глава.

— Никога няма да го освободят напълно от задълженията му. Той знае твърде много.

— Много е стар — отвърнах аз. — Мисля, че ще го оставят да доживее последните си години на спокойствие.

Джими не отговори нищо. Обърна се към Ким:

— Храната тук е много добра. Разполагат с чудесно телешко и прясна риба. Всичко, което пожелаете, е с отлично качество.

— Обичам риба — каза Ким.

Огледах ресторанта. На верандата имаше поне дузина маси, но ние бяхме единствените клиенти.

— Не може да се каже, че е претъпкано с посетители — подхвърлих.

— Ами това е Сицилия, тук никой не вечеря преди полунощ — отвърна Джими. — А ние сме американци и дойдохме рано.

Сервитьорът ни подаде менютата.

— Аз бих хапнал телешко — казах. — Включете в поръчката и препечени филии.

— Аз ще взема съомга — рече Ким.

— Аз също — каза Гонзалес.

Джими погледна към сервитьора.

— Аз искам миди.

Ненавиждах ги. Само като ги видех и ми ставаше гадно.

Изведнъж слънцето залезе и се стъмни. Сервитърите наслагах свещи по масите.

Ядохме основното блюдо и Джими Блу Айс изглеждаше в добро настроение.

— Вие просто не разбирате колко е важна Сицилия — обясняваше той. — Ние сме бедна страна и беден народ. Но някак си сме успели да се издигнем до някакво прилично равнище. Не забравяйте, че ако не бяхме ние, нямаше да има нито един „Лас Вегас“. Целият ми живот е преминал в поддържане на ред в хазартния бизнес.

— Но ти вече не си собственик на казината — отвърнах.

Той се засмя.

— Не ни трябват. Има много други делови дейности, които ни носят много пари.

Изгледах го.

— Не се ли безпокоиш, че някой може да ти ги отнеме?

— Опитвали са се — отвърна той. — Но никой не е успявал да го стори.

Той погледна към вратата и рязко се обърна към бодигардовете си:

— Какво става, по дяволите?

Гонзалес и аз проследихме погледа му. От ресторанта на верандата излизаха двама души. Бодигардовете на Джими Блу Айс се спогледаха уплашено и изчезнаха. Джими бръкна в самото си. Аз смъкнах Ким от стола на пода и легнах отгоре ѝ, за да я запазя.

Не видях дали Джими Блу Айс успя да извади револвера си, но стрелбата на „Узи“-тата го направи на решето. Двамата мъже се обърнаха към нас, но сега вече Гонзалес доказва професионалните си качества. Държеше във всяка ръка по един „Колт 45“ и ги застреля в главите.

— Боже Господи — промълвих аз.

— Бунаци — каза Гонзалес с погнуса. — Ако искаха да ни избият, трябваше да стрелят срещу всички ни едновременно.

Изправих се и вдигнах Ким. Тя беше побледняла и зашеметена.

— Не гледай — казах и аз.

— Хайде да се измъкваме преди да е дошла полицията — предложи Гонзалес.

Погледнах към Джими Блу Айс. Беше се проснал по лице и от дупките от куршумите в сакото му бликаше кръв.

Гонзалес и аз хванахме под ръка Ким и тръгнахме да излизаме. Погледнах към двамата мъртви убийци. Единият беше да Винчи.

Вече няма да играе компютърните си игри, помислих си. Между впрочем, на лицето му беше застинало много тъпо изражение.

Сервитьорите ни проследиха безмълвно с погледи, докато излязохме от парадния вход. Потърсих бодигардовете. Нямаше ги никъде. Мерцедесът си беше на мястото, с ключовете на стартера.

— Да вървим — казах. — Все ще успеем да намерим пътя до хотела.

— Не знам кого искаха да претрепят — Джими Блу Айс или вас — изгледа ме Гонзалес.

Чичо Роко не дойде в хотела до седем часа на следващата вечер. Вече бях готов да се измъкна от Сицилия. Палермо съвсем не се оказа най-приветливият град в света.

Той се качи в апартамента ни и първите му думи бяха:

— Как мина пътуването?

— Отлично. Обаче не бях разбрал, че ще попадна в центъра на бойните действия.

— Съжалявам — каза чичо Роко. — Научих за това.

— По какъв начин?

— Чрез комисията — отвърна той. — Знаеш, че да Винчи беше по петите ти, а след него и Джими Блу Айс, нали?

— А защо, по дяволите, ме преследваха?

Чичо Роко поклати глава.

— Смятаха, че това е начинът да ме пипнат. Но сега вече няма значение. На всичко е намерено решение. Срегнах се със сицилианската комисия, съветът на най-важните фамилии в Сицилия. Тя изпрати своето одобрение до петте фамилии в Ню Йорк.

— Какво означава това? — попитах аз.

Той ме изгледа.

— Аз излизам от играта. Сега трябва само да направим така, че да поемеш „Интер Уърлд Инвестмънтс“.

И кога трябва да се срещнем с тях за това?

— Когато се върнем в Ню Йорк — каза той. — Техният офис е в банковия квартал.

— Е, тогава за какъв дявол трябваше да идвам в Сицилия? За да ме застрелят ли?

— Не — отговори чичо Роко. — Тази вечер сме канени на вечеря в твоя чест. Комисията иска да се запознае с теб.

— Ами ако не ме харесат? — попитах аз. — Ще ме убият ли?

— Не ставай глупав — отвърна чичо Роко. — Ще прекараме много приятна вечер.

Погледнах го право в очите.

— Ще се чувствам по-добре, ако можеш да ми дадеш картечница.

Той се разсмя.

— Няма да ти трябва, имаме абсолютна охрана.

— Трябва да си купя рокля — обади се Ким. — Нямах представа, че ще присъстваме на важна вечеря. — Тя погледна чичо Роко. — Алма ще бъде ли облечена в специална вечерна рокля?

— Разбира се — отвърна той.

— Къде мога да си купя рокля?

— Не се безпокой. Всички магазини са отворени до десет часа. А вечерята няма да е преди полунощ.

— Бих искал да се видя със сеньорита Варгас — каза генерал Гонзалес.

Чичо Роко кимна.

— Няма проблеми. Можеш да дойде с мен след като си тръгна оттук и се върна на кораба. Тя е там.

Генералът кимна утвърдително.

Чичо Роко ме погледна и каза:

— Не е зле и ти да отидеш по магазините. Ще ти трябва смокинг. Случаят наистина е официален.

— Колко души ще присъстват? — попитах аз.

— Двадесет и четири — двадесет и пет. Наистина горят от желание да се запознаят с теб. Повечето от тях познаваха баща ти, когато бяхме млади.

— Къде ще се състои вечерята?

— Тук, в този хотел. Ангажирах една от банкетните зали. — Той ме изгледа. — Май не си много въодушевен.

— Все още не мога да преценя дали цялото това начинание ми харесва — отвърнах аз.

— Няма защо да си толкова неспокоен — каза чичо. — Просто помни, че ти и аз сме от една фамилия.

Чичо Роко излезе от апартамента, последван от генерал Гонзалес. Погледнах към Ким.

— Обади се на портиера. Той сигурно знае кои са най-добрите магазини.

Ким и аз се разсмяхме, когато започнахме да се обличаме за вечерята. Наложихме да вземем дрехи под наем от бутик за сватбено облекло. Вярно, че смокингът ми беше на моделиера Джорджо Армани, но модата му беше отпреди три години. А Ким беше облечена с една много сицилианска дълга рокля с дантели.

— Мисля, че с тези дрехи можем да отидем в кметството и да сключим брак — подметна тя.

— Всичко е възможно — отвърнах. — От доста време не бях виждал такъв смокинг. Много важно, щом като си в Сицилия, бъди сицилианец. — Погледнах си часовника. — О, още е много рано, имаме цял час до вечерята. Я да пийнем нещо.

На вратата се почука. Отворих я. Беше чичо Роко. Изглеждаше фантастично. А защо пък не? Той поне си беше донесъл собствения смокинг.

— Къде са Алма и Гонзалес? — попитах.

— Те няма да дойдат на вечерята — отговори той.

— Струва ми се, ти каза, че Алма ще дойде — подметна Ким.

— Промених си решението — отвърна чичо Роко. — В Сицилия не се канят жени на делови вечери.

— Ами тогава аз как ще присъствам? — попита Ким.

— Преди всичко ти си американка, освен това казах, че си годеница на Джед Стивънс и говориш италиански, което много му помага.

— Добре — намесих се аз. — Хайде да пийнем.

— По едно малко — каза чичо Роко. — Защото трябва да сме в банкетната зала преди да пристигнат нашите гости. — Той се обърна към Ким. — Роклята ти е много хубава.

— Чувствам се като сицилианска булка — усмихна се тя.

Той се засмя.

— По дяволите, никой не може да каже, че не е така.

В дванадесет без петнадесет бяхме в банкетната зала. Точно в полунощ започнаха да пристигат гостите.

С подчертан жест на уважение чичо Роко ме представи на всеки от пристигащите поотделно. Четирима от тях бяха възрастни и в инвалидни колички. Всяка от тях биваше избутвана в залата от млад придружител.

Чичо Роко зае председателското място на масата във форма на буквата „П“. Аз се разположих от лявата му страна, а Ким до мен. Отдясно на чичо Роко нагласиха единия от възрастните в инвалидна количка.

Бях представен на всеки от тях, но имаше един проблем. Когато се обръщах към мен на сицилианския си диалект, не разбирах почти нищо. Чичо Роко се опита да ми превежда, но това беше трудно, а трябваше да разговаря и с другите гости. Ким също се опита да превежда, обаче сицилианският ѝ беше много по-лош от италианския ѝ. Гостите разбраха затруднителното ни положение и учтиво минаха на италиански, за да можем да се разбираме.

Възрастните ми говореха за баща ми — колко го уважавали, защото бил един от малкото, които поели по свой път. Казваха ми и че са доволни, защото съм тръгнал по неговите стъпки.

— Наистина всичко, което тези господа разправят за баща ти, е много хубаво — пошепна ми Ким.

— Да — отвърнах аз. — Но не забравяй едно нещо: вероятно всички те са убийци.

Към два часа през нощта приключихме с ястията и започнаха наздравичите.

Чичо Роко произнесе слово. Не разбрах всичко, което каза, но останах с чувството, че благодари за това, че му позволяват да се оттегли с чест.

Човекът в инвалидната количка отдясно на чичо Роко произнесе няколко фрази и му връчи кутия за бижута, общита с плюш.

Той я отвори и извади от нея разкошен часовник „Патек Филип“, украсен с диаманти. Целуна възрастния господин по бузите и се обърна към останалите гости. Трудно ми беше да повярвам, но по бузите му наистина се търкаляха сълзи, докато им благодареше.

Всички ръкопляскаха, след това започнаха да се надигат от местата си и да си тръгват. Един красив млад мъж се приближи до масата и спря пред чичо. Той се усмихна и му подаде ръка. Младежът рязко каза нещо, извади пистолет изпод сакото си и стреля в чичо Роко.

Машинално, без да се замислям, прескочих масата и повалих човека на пода. В същото време се появиха още двама, натиснаха го и му взеха пистолета.

Изправих се и бързо се върнах при чичо Роко. Той беше в ръцете на Ким. Изглеждаше много блед.

— Пратете за лекар — викнах аз.

Двамата мъже вдигнаха убиеца. Възрастният господин в инвалидната количка, който седеше отдясно на чичо Роко, каза нещо с рязък тон, след това извади пистолет от самото си и застреля убиеца в главата.

Разкопчах смокинга на чичо.

— Искан да умра спокойно в леглото си, а не от куршум — каза той.

Погледнах го и се усмихнах.

— Няма да умреш от тази рана. Просто си ранен в рамото.

Възрастният инвалид се обърна към мен и този път с изненада го чух да говори на отличен английски.

— Приемете моите извинения — каза той. — Хора като този ни позорят.

Намирахме се в хотелския апартамент и чичо Роко пъшкаше и стенеше, докато лекарят изваждаше куршума от рамото му. Щом свърши, той бързо проми раната с йод и я превърза, постави ръката му в клуп, окачен на врата му. Обърна се към чичо Роко на италиански.

— Какво ти каза? — попитах го аз. — Не можах да разбера всичко.

— Каза му да не движи ръката си. И превръзката трябва да се сменя всеки ден поне седмица — обясни Ким.

— Не звучи зле.

Лекарят взе спринцовка и би на чичо Роко голяма доза пеницилин. След това отново се обърна към него на италиански.

Ким пак преведе.

— Засега това е достатъчно. Чичо Роко трябва да взима по два аспирина на всеки четири часа против болката.

Лекарят се изправи и прибра инструментите си в чантата. После каза нещо на Ким и тя поклати утвърдително глава.

— Щял да наmine сутринта, за да го прегледа.

— Попитай го колко му дължа.

Ким преведе. Лекарят се усмихна и отвърна тихо на английски:

— Хиляда долара.

Погледнах Ким.

— Този доктор взима скъпо.

Лекарят се обърна към мен.

— Не съм съобщил за случая на полицията и това е нещо, което само по себе си заслужава възнаграждение.

Извадих портфейла на чичо Роко от смокинга му и бързо отброих десет стодоларови банкноти. Подадох ги на лекаря.

— Благодаря ви — казах му аз.

— Моля, няма защо — отговори лекарят и излезе от апартамента. Чичо Роко ме изгледа с неодобрение.

— Не трябваше да му даваш толкова много. Щеше да приеме и половината от това. В Сицилия винаги трябва да се пазариш.

— Че защо да се пазаря? — попитах аз. — Това са твои пари.

— По дяволите — отвърна чичо Роко.

Придърпах един стол и седнах до леглото.

— Защо не ми разправиш какво ставаше тук тази нощ? Винаги, когато съм с теб, правят опити да те застрелят. Да не би всъщност да се целят в мен?

— Бунаци — отвърна чичо Роко.

— Не ми пука кои и какви са. Искам да ми кажеш какво смяташ да направим в този случай.

Чичо Роко поклати глава.

— Нищо няма да правиш. Хората на честта ще се погрижат за тях.

— Откъде си толкова сигурен? — попитах. — Може би точно те те преследват.

— Не ставай глупав. Днес всичките ние сме в легитимен бизнес.

— Искаш ли да останем тук в хотела тази нощ? — попитах го аз.

— Струва ми се, че тук ще ти е по-удобно, отколкото на кораба.

— Добра идея — отвърна той. — Освен това вече е много късно и мисля, че е най-добре всички да поспим. Утре ще разговаряме с Алма и Гонзалес. След като лекарят ми превърже отново раната, ще отпътуваме за дома. — Той отново ме изгледа. — Ти ще слезеш в Ню Йорк и ще отидеш в „Интер-Уърлд Инвестмънтс“. Те имат на улица „Броуд“ № 80 два етажа канцеларии. Време е да започнеш да се запознаваш с изпълнителните си директори и началниците на отдели.

Докторът дойде в десет сутринта, за да смени превръзката на чичо Роко. Премери температурата му и остана доволен — треската беше преминала. Постави му бързо още една инжекция пеницилин и внимателно намести ръката му в клупа.

— Състоянието ви е доста добро — каза лекарят. — Само трябва ежедневно да сменяте превръзката, да държите ръката в покой известно време и тя ще стане като преди.

Чичо Роко му благодари и го изпроводи до вратата. Щом докторът излезе, той седна на масата, където пиехме кафе.

— Алма обади ли ти се вече?

— Не е още.

— Странно. Учудва ме, че не се е обадила, нито пък е идвала да ме потърси — каза той. — Ще се свържа с кораба.

— Имаш ли телефонния номер?

Чичо Роко кимна утвърдително. Извади едно листче от джоба си и продиктува номера на телефонистката на хотела. Почака известно време, докато телефонът звънеше. Погледна ме разтревожено.

— Никой не отговаря. А там би трябвало да има човек.

— Може би Гонзалес и тя са на път за насам — казах аз.

— Мисля, че трябва да отидем на кораба — отвърна той.

— Окей — отговорих аз и позвъних на портиера за такси. След петнадесет минути бяхме на кея в пристанището, където беше закотвен корабът. „Императрицата на Болио“ беше четиридесетметрова моторна яхта, построена от „Шантие Дестерел“ в Кан.

Слязохме от колата и огледахме яхтата. Не видяхме никого. Чичо Роко извади пистолета си.

— Да се качим.

После се обърна към Ким и каза:

— Ти по-добре стой в колата.

— Защо? Мислиш ли, че може да стане нещо?

— Не знам — отвърна той. — Но не искам да рискувам. — Погледна ме. — Имаш ли оръжие?

Имах. Деветмилиметровия пистолет, който ми беше дал Гонзалес. Последвах чичо Роко нагоре по трапа. Качихме се на борда. Минахме през салона и излязохме на мостика.

Чичо Роко, който беше пред мен, посочи един сгърчен на пода под щурвала моряк.

Слязохме по спираловидната стълба към каютите. На пода в коридора се беше проснал генерал Гонзалес, в главата му зееха две дупки от куршуми. Чичо Роко бързо отвори вратата на първата каюта. Алма беше на леглото с прерязано гърло, чаршафите бяха напоени с кръв. Усетих, че ми прилява.

— Ами сега какво ще правим?

Слязохме от яхтата и, без да говорим, се качихме в колата. Стиснах ръката на Ким и безмълвно потеглихме за хотела.

— Какво се е случило? — попита Ким. Седеше до мен на задната седалка.

— Мъртви са — прошепнах.

На лицето ѝ се изписа ужас. Тя се разплака.

— Боже Господи. Какво ще стане с бедното дете?

Всичко това се случи преди четири години. Прекарахме няколко седмици в Ню Йорк, през което време се запознах с изпълнителните директори и началниците на отдели на „Интер-Уърлд“. След това се върнахме в Калифорния.

Месец по-късно се оженихме с Ким в Лас Вегас. Освен това загубих тридесет и две хиляди долара на бакара.

Няколко седмици след сватбата осиновихме Анджела, а след две години ни се роди момче. Кръстих го Джон — на баща ми.

Междувременно чичо Роко напусна Атлантик Сити и се върна да живее в Ню Йорк Сити. Нае къщата, която ми беше продал. Правеше впечатление на човек, който се наслаждава на радостите на живота. Но имах чувството, че му липсва динамиката на играта.

Работех здравата и след няколко години „Интер-Уърлд“ почти достигна върха на „Форчън Интернешънъл 500“^[1] и стана почти толкова известна на обществеността, колкото Ай Би Ем.

Късно една вечер ми се обади леля Роза. Плачеше.

— Роко е на смъртно легло и иска да те види, преди да си отиде от този свят.

На следващата сутрин бях в Ню Йорк. Леля Роза седеше пред спалнята и плачеше. До нея бяха двете ѝ дъщери. Вътре в стаята един млад свещеник се молеше. Вече беше изповядал чичо Роко и бе опростил греховете му.

Чичо се задъхваше. На стол до леглото му седеше една медицинска сестра, която го беше свързала с кардиограф. Той дишаше кислород от портативен контейнер. Беше блед и личеше, че изпитва силна болка. Докоснах внимателно ръката му, за да не откача системата, която беше вкарана във вената му.

Той бавно се обърна и ме погледна. След секунда каза:

— Съвсем съм се наредил.

Опитах се да го ободря.

— Виждал съм хора и в по-лошо състояние.

— Не се съмнявам — отвърна той. — Но те са били мъртъвци.

— Чичо Роко, от какво се оплакваш сега? Нали веднъж каза, че искаш да умреш в леглото си. Ами, ето, сега си в него.

— Наистина си гаден — и то след всичкото, което направих за теб. Та аз ти уредих живота. Сега си един от най-богатите хора в света.

— Не е вярно. Потънал съм в дългове повече от всеки друг.

— Ти си истински сицилианец — разсмя се той. — Може кръвта ти да е наполовина еврейска, но по душа си чист сицилианец. Ти си от фамилията. Ти си синът, когото загубих.

— Никога не бих могъл да бъда Анджели, но ти благодаря за тези думи.

— Имаше време, когато наистина те мразех.

— Защо?

— Знам, че ти си застрелял Анджели.

— Аз му спестих агонията, защото го обичах, а той ми каза, че трябва да му помогна, защото сме една фамилия.

Чичо Роко помълча известно време, после тихо проговори:

— Всичко това ми е известно. Алма ми разправи за случилото се преди много години. Каза ми, че си се опитал да го спасиш, но не е било възможно. — Той повдигна другата си ръка. — Свали този пръстен от пръста ми.

Измъкнах бавно пръстена. Беше старомоден, тежък, златен, с голям диамант.

— Сложи си го. Искam да го носиш. Смятах да го завеща на Анджели, но сега за мен ти си моят син.

Безмълвно поставих пръстена на дясната си ръка. Беше много тежък.

— Лекарите ми казаха, че не ми остава кой знае колко много.

— Те не винаги знаят всичко — отвърнах аз.

Той ми се усмихна.

— Хич не ми пука. Не искам да чакам.

Стисна ръката ми и затвори очи. След това ги отвори и свърши.

На следващия ден след погребението на чичо Роко седях в трапезарията на моя апартамент с купчина документи, разпръснати пред мен.

Бях получил последния чек от Председателя. Уреждах превеждането на сумата във фондацията на чичо Роко.

Влезе прислужницата.

— Няколко приятели на господин Ди Стефано биха искали да ви видят.

Покани ги да влязат.

Появиха се трима възрастни мъже. Спомних си, че ги бях виждал на погребението, но не бях разговарял с тях.

Започнаха да ми разправят за чичо Роко, когото познавали от младини. Също и за баща ми. Казаха колко им било мъчно, че днес хората на честта били на изчезване.

— Обаче Роко — каза единият — беше изключителен човек. Той никога не престъпи думата си. Наистина беше велик човек на честта.

Благодарих им за посещението. Те се надигнаха, за да си тръгнат, и един от тях забеляза пръстена, който ми беше дал чичо Роко. Пое ръката ми.

— Познавам този пръстен — каза той. — Беше на вашия чичо, а на него му беше останал от баща му — вашия дядо. Той е символът на истинския Кръстник.

Преди да успея да измъкна ръката си, той се наведе и целуна пръстена. След секунда другите двама направиха същото. Погледнаха

ме в очите, а техните бяха пълни със сълзи.

— Господ да ви благослови, дон Джед — казаха те и си тръгнаха.

Известно време седях и гледах документите. От очите ми закапаха сълзи.

Знаех си, че съм съвсем обикновен човек. И освен това бях американец, а не сицилианец.

Но за тези трима старци бях Кръстника...

---

[1] Ежегодна бизнес-класация на петстотинте най-силни фирми на света — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.